

ДЖОАНА ЛИНДЗИ ПОКОРИТЕЛЯТ

Част 3 от „Семейство Малъри-Андерсън“

Превод от английски: Ваня Пенева, 1995

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Лондон, 1818 година

— Още една! — Джорджина Андерсън взе парче ряпа от чинията си, постави го умело върху лъжицата, нагласи пръста си като прашка и запрати резенчето през стаята. То се удари с плясък в стената и почти улучи тлъстата хлебарка, която побърза да се скрие в най-близката пукнатина. Добро попадение! Нямахше да допусне тези отвратителни гадинки да попречат на вечерята ѝ. Точка!

Тя въздъхна облекчено и се зае отново с яденето. Хвърли кратък поглед към превареното нещо в чинията и отвратено я отмести настрана. Ах, как копнееше за Хана, дългогодишната готвачка на Андерсънови и нейните великолепни менюта със седем ястия. От седмици насам Джорджина сънуваше готварското ѝ изкуство — и нищо чудно, след четириседмичното пътуване по море. След пристигането в Англия преди пет дни само веднъж се бяха нахранили както трябва — първата нощ след установяването на дока. Отседнаха в изискания хотел „Олбъни“ и Мак я отведе на вечеря в елегантен ресторант. Ала още на следващата сутрин се наложи да напуснат луксозния хотел и да се задоволят с доста по-мизерен подслон. Нямаха друг избор: като се прибраха в хотела след закъснялата вечеря, с ужас установиха, че всички налични пари от багажа им са изчезнали.

Джорджи, както на галено наричаха Джорджина семейството и приятелите ѝ, не можеше да обвини хотела за кражбата. Само те двамата бяха обрани, освен това стаите им бяха на различни етажи. Много по-вероятно изглеждаше, че кражбата е била извършена по дългия път от доковете към хотел „Олбъни“, който се намирал на „Пикадили“, в западната част на града. На пристанището бяха наели файтон и бяха поверили багажа си на коларите, а те се бяха разположили удобно на седалките и безгрижно се бяха отдали на първите впечатления от нощния Лондон.

За съжаление това не беше първото им нещастие. Неудачите започнаха още седмица преди кражбата. След пристигането в Англия

корабът им не можа да бъде закотвен веднага на пристанището и разтоварен. Пътниците трябваше да останат на борда цели пет дни, преди да ги отведат с лодки на сушата.

Всъщност това не би трябвало да изненада Джорджина, защото достатъчно често бе слушала колко е трудно да се намери място по доковете на Темза. Пристанището беше винаги препълнено, защото в зависимост от времето и вятъра в него влизаха десетки кораби наведнъж. Техният кораб беше само един от многото, пристигнали от Америка, а заедно с тях чакаха още стотина други от всички части на света. Това безкрайно чакане беше една от причините търговците от семейството ѝ още преди войната да зачертаят Лондон от корабните си карти. Търговията с Далечния Изток и Западна Индия беше също така печеливша и не създаваше толкова трудности.

Дори след като страната им реши споровете със старата родина и в края на 1814 година бе подписан мирен договор, компанията „Скайларк“ продължи да се държи настрана от търговията с Англия, защото разтоварването и складирането на доставените стоки си оставаше сериозен проблем. Всяка година около петстотин тона ценен товар се разваляха или биваха открадвани.

Наистина не си струваше да се търгува с Англия при тези условия. Затова Джорджина не пристигна в Лондон на борда на кораб на „Скайларк“ и сега не можеше да се надява на свободно място за обратния път. Двамата с Мак се намираха в много трудно положение, защото наличните им пари възлизаха на смешната сума двадесет и пет американски долара. Това беше всичко, което носеха у себе си по време на кражбата, и сега не знаеха колко време ще им се наложи да изкарат с тези пари. Затова и Джорджина трябваше да се задоволи с тази мръсна стая, разположена над една кръчма в квартала Саутуорк.

Кръчма! Ако това стигнеше до ушите на братята ѝ... И без това след завръщането я очакваше линч, защото бе тръгнала на път без тяхно знание, още по-лошо — без разрешението им. В най-добрия случай щяха да я затворят за няколко години в стаята ѝ...

Е, най-вероятно беше да се отърве само със солидна порция конско. Макар че мисълта за петимата разгневени братя с гръмовити гласове, които щяха да се нахвърлят едновременно върху нея, не беше много утешително. За нещастие дори тези неособено розови изгледи за бъдещето не успяха да отклонят Джорджина от намерението ѝ да

замине за Англия — на всичкото отгоре придружена от Йън Макдонъл, който изобщо не беше от семейството. От време на време младата жена тайно се питаше дали здравият човешки разум, с който семейството толкова се гордееше, при нея не липсва напълно.

Джорджина тъкмо се надигна от масата след самотната си вечеря, когато на вратата се почука. Тя едва успя да потисне спонтанното „Влез!“, както бе свикнала да отговаря в дома си в Кънектикът, където живееше на сигурно място в кръга на семейството.

Тук вратата беше постоянно заключена, за да я предпази от неканени посетители. Мак бе положил големи усилия да набие в главата ѝ това правило, макар че занемарената стаичка би трябвало да послужи като предупреждение да не се доверява никому в този негостоприем и опасен квартал.

Ала гласът с тежък шотландски диалект ѝ беше добре познат. Той принадлежеше на Макдонъл. Джорджина отвори и го пропусна да влезе. Масивната му фигура изпълни ниското помещение.

— Имаше ли късмет?

Мъжът изпухтя и се отпусна на единствения стол.

— Зависи как ще го възприемеш, момиче.

— Още едно забавяне ли?

— Така е, но напредваме, макар и бавно. Поне такова е моето впечатление.

— Това е добре — отговори без особен ентузиазъм младата жена. Не можеше да очаква кой знае какво, след като разполагаха с толкова малко средства. Всичко, което мистър Кимбъл, моряк от „Портунас“, кораба на брат ѝ, бе могъл да им съобщи, беше, че е „много вероятно“ изчезналият годеник на Джорджина, Малкълм Камерън, да е бил видян в такелажа на един британски търговски кораб. Двата плавателни съда се срещнали преди известно време на връщане към Кънектикът. Брат ѝ Томас не можа да потвърди тази новина, защото мистър Кимбъл го осведомил за своите наблюдения дълго след като „Погром“ изчезнал на хоризонта. Във всеки случай корабът пътувал за Англия.

Това беше първата следа от Малкълм, който преди шест години беше отвлечен заедно с други двама мъже направо от борда на „Нерей“, кораба на брат ѝ Уорън. Насилственото набиране на американски моряци за английската флота беше един от поводите за

избухване на войната, започнала през юни 1812 година. Диалектният изговор на Малкълм му изигра зла шега, защото първите години от живота му бяха преминали в Корнуол, Англия. При това беше американец, защото през 1809 година родителите му се бяха заселили в Бриджпорт и нямаха намерение да се връщат в Англия. Ала офицерът от флотата на Негово кралско величество не искаше и да знае за това. Белегът, който украси брадичката на Уорън беше достатъчно доказателство за методите, които използваха офицерите при набирането на войници.

Следващото, което достигна до ушите на Джорджина, беше, че корабът на Негово кралско величество „Девастейшън“ е бил изваден от строя посред войната и екипажът му е бил разпределен между половин дузина други кораби. За нея беше напълно безразлично, че Малкълм е бил видян на борда на английски търговски кораб, и то след края на войната. Важна беше единствено следата и тя трябваше да тръгне по нея, за да намери Малкълм. В никакъв случай нямаше да напусне Англия без него.

— Към кого те насочиха този път? — попита с въздишка тя. — Към някого, който е срещнал някого, който познава един, който може би знае къде е той?

Мак се усмихна като на себе си.

— Това звучи доста обезкуражаващо, миличка. Та ние търсим едва от четири дни. Малко от търпението на Томас би ти се отразило добре.

— Моля те, не споменавай Томас в мое присъствие, Мак! Толкова ме е яд на него! Защо сам не дойде да потърси Малкълм?

— Със сигурност щеше да дойде...

— Да, след шест месеца. Заяви ми, че трябва да почакам още половин година, докато се върне от пътуването до Западна Индия. После още няколко месеца, докато отплава за Англия, намери Малкълм и го доведе. Никога нямаше да издържа! Не забравяй, че чакам вече шест години!

— Четири — поправи я мъжът. — Братята ти не се съгласиха на годеж, преди да навършиш осемнадесет години, макар че Малкълм ти направи предложение още когато беше на шестнадесет.

— Това не ме интересува. Всеки друг щеше да тръгне веднага. Но не, трябваше да бъде точно Томас с магарешкото му търпение. За

нещастие неговият „Портунас“ беше единственият кораб в пристанището. Представяш ли си, той дори се изсмя, когато му казаха, че вече съм твърде стара и Малкълм няма да ме иска.

Мак едва успя да потисне широката си усмивка. Нищо чудно, че Томас се забавляваше от тревогите на сестра си. В миналото малката госпожица не се тревожеше от вида си; красотата ѝ разцъфтяваше бавно. По онова време вниманието ѝ бе съсредоточено върху кораба, който щеше да получи за осемнадесетия си рожден ден. Но и от „Скайларк“ се интересуваеше дотолкова, доколкото притежанието на собствен кораб щеше да осигури подходящ съпруг. И без това Мак беше на мнение, че младия Камерън е поискал ръката на Джорджина само по тази причина, преди да потегли с Уорън на дългото плаване към Далечния Изток, което щеше да продължи няколко години.

Минаха цели шест години, но Джорджина не искаше и да знае за добрите съвети на братята си, които настояваха тя да забрави Малкълм. Дори когато войната свърши и момъкът не се появи, тя не се предаде. Това поне би трябвало да накара Томас да се замисли. Джорджина нямаше никакво намерение да продължава да се мъчи, докато той се завърне от търговското си пътуване. Нима тя не беше изпълнена с жажда за приключения също като останалите от семейството? Не беше ли олицетворение на нетърпението? Всъщност всички би трябвало да го знаят. По онова време Томас не гледаше на този проблем като на свой, защото в края на лятото брат му Дрю щеше да се върне от плаване и да прекара няколко месеца вкъщи, преди да поеме следващия курс. А Дрю не отказваше нищо на единствената си сестра. Само че Джорджина нямаше търпение да изчака завръщането му. Тя купи тайно билети за един кораб, пристигнал в пристанището три дни след заминаването на Томас. Постара се да убеди Мак, че трябва да я придружи; толкова умело, че накрая той вече не беше сигурен кой от двамата е стигнал до тази идея.

— Слушай, момиче, търсенето ни напредва много добре, като се има предвид, че из Лондон се движат повече хора, отколкото из цял Кънектикът. Имаме късмет, че „Погром“ е в пристанището и екипажа му е разпуснат. Мъжът, с когото ще се срещна утре вечер, познава всички моряци. А днешният ми осведомител ме увери, че Малкълм напуснал кораба заедно със същия този мистър Уилкокс. Той със сигурност знае къде можем да го намерим.

— Това наистина не звучи лошо — съгласи се Джорджина. — Този мистър Уилкокс би могъл да ни отведе право при Малкълм. Аз... Мисля, че е най-добре да дойда с теб.

— Да не си посмяла! — изръмжа Мак и я изгледа сърдито. — Срещата ще се състои в една пристанищна кръчма.

— Така ли?

— По дяволите! Достатъчно лошо е, че си тук. Не ме затруднявай още повече!

— Но, Мак...

— Без „но“, малката. — Мак изглеждаше неумолим, но бързият поглед на Джорджина му даде да разбере, че каквото и да стори, ще бъде напразно: тя беше твърдо решена да наложи волята си. Фактът, че беше в Лондон вместо вкъщи, в Кънектикът, както предполагаша братята ѝ, беше достатъчно доказателство за ината ѝ.

ГЛАВА ВТОРА

От другата страна на реката, в изискания Уестенд, каретата на сър Антъни Малъри спря пред една от елегантните градски къщи на Пикадили. Това беше ергенската му резиденция — а сега в нея щеше да живее младата му съпруга лейди Рослин.

Джеймс Малъри, братът на Антъни, който също живееше там по време на пребиваванията си в Лондон, побърза да слезе в салона, тласкан от любопитство да узнае защо брат му се прибира толкова късно. Успя навреме, за да проследи смаяно как една млада и красива дама бе пренесена през прага. Без да подозира, че има работа с новобрачни, Джеймс побърза да се извини.

— Сигурно преча?

— Точно така — отговори Антъни и понесе сладкия си товар нагоре по стълбата. — Но щом си тук, ще те осведомя, че току-що се ожених за тази дама.

— Какво означава това, по дяволите?

— Вярно е — потвърди със звънък смях младата лейди. — Нима помислихте, че ще позволя на чужд човек да ме пренесе през прага?

Смайването, изписало се по лицето на Джеймс, накара Антъни да спре за миг.

— Велики боже, Джеймс, ти загуби ума и дума! Знаеш ли откога жадувам да те видя в това състояние! Прощавай, но нямам желание да чакам, докато се свестиш. — И продължи пътя си.

Мина доста време, преди Джеймс да успее да затвори устата си. Забеляза чашата с брэнди, която все още стискаше в ръка, и побърза да погълне съдържанието ѝ. Виж ти! Антъни окован във веригите на брака! Един от най-скандалните донжуани на Лондон — освен него самия, защото Джеймс също обичаше да се кичи с тази титла, преди да напусне Англия преди десет години. Но Антъни? Каква беше причината да извърши такава ужасяваща постъпка?

Вярно, момичето беше красиво, но Антъни можеше да я има и по друг начин. Джеймс случайно знаеше, че брат му вече я е прелъстил. И

то миналата нощ. Защо сега се женеше за нея? Тя нямаше дори семейство, което би настоявало за брак — макар че надали имаше човек, който би могъл да принуди Антъни да извърши нещо против волята си. С изключение може би на най-големия им брат Джейсън, маркиз Хавърстън. Всъщност и той се бе опитвал безуспешно години наред.

Никой не бе опрял пистолета в челото на Антъни, за да го принуди да вземе това смешно решение. Той не беше и мекушав като Никълъс Идън, виконт Монтиът, който някога се преклони пред волята на тяхното семейство и се ожени за племенницата им Рийгън, или Реджи, както ѝ казваха. Всъщност самият Антъни бе помогнал много за осъществяването на тази женитба. Джеймс много искаше и той да присъства — и да допринесе своя дял! Но по онова време семейството не знаеше нищо за завръщането му в Англия. Това обаче не му попречи да издебне виконта и да уреди с него една стара сметка. Поради последвалото яко сбиване онзи негодник едва не пропусна сватбата с Рийгън, любимата племенница на Джеймс.

Клатейки глава, той седна в салона и придърпа по-близо гарафата с бренди. Надяваше се няколко силни питиета да го приближат до верния отговор. Не, тази венчавка не беше сключена от любов. След като през всичките тези години, през които двамата с Антъни преследваха слабия пол, брат му никога не се подаде на това глупаво чувство, Джеймс смяташе, че Антъни е също така добре имунизиран срещу него, както той самият. Необходимостта от наследник също не беше достатъчно основание, защото наследяването на титлата отдавна беше осигурено. Джейсън, най-стариият брат, имаше голям син, Дерек, който уверено вървеше по стъпките на вуйчовците си. Едуард, вториият брат от семейство Малъри, имаше пет деца, вече на възраст за женитба, с изключение на малката Ейми. Самият Джеймс също имаше син — макар и незаконен, за съществуването на който бе узнал едва преди шест години. Дотогава не подозираше, че има дете, отгледано от майката в кръчма и продължило да работи там след смъртта ѝ. Джереми беше седемнадесетгодишен, но по нищо не отстъпваше на баща си в склонността към лудории. Не, Антъни не бе принуден да се ожени от грижа за продължението на семейството.

Джеймс се разположи удобно на дивана, който за съжаление беше твърде малък за ръста му. Продължавайки да разсъждава, той

насочи мисълта си към новобрачните и заниманията им на втория етаж: съвършено лице, чувствени устни, които се извиваха в подигравателна усмивка — тези прелести не можеха да бъдат отречени на младата дама. Въпреки това, не намираше приемливо обяснение за внезапното решение на Антъни. Да сключи брак — той самият никога нямаше да извърши такава грешка. Все пак трябваше да признае, че щом Антъни е решил да се гмурне дълбоко в нещастieto, по-добре е да го направи с такава прекрасна жена като Рослин Чадуик. Не — от днес тя беше вече Малъри, но въпреки това бе жена от класа.

Самият Джеймс също си беше поиграл с мисълта да прелъсти Рослин, въпреки, или може би точно заради това, че брат му също я ухажваше. Това не беше нещо необикновено. През дългите години необуздан живот двамата много пъти бяха насочвали стрелите си към една и съща жена. За тях това беше нещо като спорт: побеждаваше онзи, който пръв получаваше недвусмислени аванси от дамата. Антъни беше наистина забележителен мъж и бедните дами никога не можеха да му устоят — също като на Джеймс.

Двамата братя бяха напълно различни на външен вид. Антъни беше по-висок, по-строен и беше наследил тъмния тен на баба им, черните ѝ коси и кобалтовосини очи. Също като Рийгън и Ейми — и Джереми, синът на Джеймс. Приликата на момчето с Антъни беше направо компрометираща. Джеймс, напротив, приличаше повече на семейство Малъри. Рус, със зелени очи и фигура на професионален боксьор. Едър, рус, внушителен — така го описваше Рийгън.

Джеймс се усмихна и се замисли за милата си Рийгън. Единствената им сестра Мелиса почина рано. Малката ѝ дъщеря едва беше навършила две години. Двамата с Антъни взеха детето под свое покровителство и го възпитаха заедно. А сега тя беше омъжена за онзи негодник Идън и той не можа да стори нищо, за да го предотврати. Макар и с голяма неохота, трябваше да признае, че въпреки всички очаквания Идън се оказа образцов съпруг.

Още един съпруг. И всичко това заради Антъни! Идън поне имаше извинение — той обожаваше Рийгън. Но Антъни обожаваше всички жени. Джеймс вече беше навършил тридесет и шест, но до днес нито една жена не успя да го убеди да подложи глава под хомота на брака. Люби и изчезвай — такъв беше открай време девизът му в

отношенията с жените. Той вярваше в това и възнамеряваше да му остане верен и през следващите години.

ГЛАВА ТРЕТА

Йън Макдонъл, американец второ поколение, не можеше да отрече шотландското си наследство — коси с цвят на морков и мънкащ изговор. Макар че беше лишен от типичния шотландски темперамент. За своите четиридесет и седем години бе успял да запази спокойствие и разум, макар че през изминалата вечер и последвалата я сутрин търпението му бе подложено на сериозно изпитание от най-малкия член на семейство Андерсън.

Като съсед на Андерсънови, Мак познаваше всичките им деца. И в продължение на тридесет и пет години бе обикалял света с корабите им. Беше само на седем години, когато старият Андерсън го нае да чисти кабината му, но с течение на времето се издигна до първи щурман на „Нептун“, кораба на Клинтън Андерсън. Десетки пъти отказа да бъде повишен в капитан. Също като най-младия брат на Джорджина, Бойд, Мак предпочете да се откаже от този пост, който се ползваше с неограничен авторитет — макар че Бойд със сигурност щеше да му се подчини. Преди пет години Мак приключи с плаването в открито море, но не престана да се занимава с корабите; новата му задача беше да се грижи за пристигащите в родното пристанище кораби на „Скайларк“ и да ги подготвя за следващото плаване.

След като старият Андерсън почина преди петнадесет години и жена му не захъсна да го последва, Мак стана нещо като втори баща на осиротелите деца, макар да беше само със седем години по-стар от Клинтън. Мак открай време беше в много добри отношения със семейството; той беше наблюдавал израстването на децата, беше им давал добри съвети, когато старият господин плаваше по море и бе научил момчетата, а и Джорджина, на всичко, което трябваше да знаят за морето и корабоплаването. За разлика от баща им, който се задържаше вкъщи не повече от два месеца в годината, Мак прекарваше у дома поне по шест месеца, преди морето да го привлече отново.

Както при много други семейства, чиито бащи предпочитаха пътуването по море пред семейното огнище, и при Андерсънови

раждането на децата беше съобразено с разписанието на корабните линии. Клинтън беше първороден син и сега беше на четиридесет години. Уорън се роди след пет години, когато баща му се завърна от четиригодишно плаване в Далечния Изток. Следващият беше Томас, който дойде на бял свят четири години след Уорън. След още четири години се появи Дрю. Раждането на Дрю беше единственото, на което старият Андерсън имаше възможност да присъства и то само защото тежка буря повреди кораба му и го задържа цяла година в пристанището. По време на това дълго чакане бе заченат и Бойд, който се роди само единадесет месеца след Дрю.

Минаха още четири години, преди да се появи Джорджина, единственото момиче в семейството. За разлика от момчетата, които щом достигнеха определена възраст, заменяха домашното легло с койка на борда на някой от корабите на „Скайларк“, Джорджина предпочете да остане на сушата и да чака с нетърпение завръщането на братята си. Нищо чудно, че Мак се гордееше толкова много с това момиче. Той бе прекарал много повече време с нея, отколкото с момчетата. Мак я познаваше много добре, познаваше и обичайните хитрости, с които малката всеки път успяваше да наложи волята си. Всъщност той трябваше да прозре от самото начало последния ѝ замисъл и да го предотврати. Но момичето вече стоеше до него на тезгяха, и това в една от най-мръсните пристанищни дупки на крайбрежието.

Ако нещо беше в състояние да успокои поне малко Мак, това беше безпомощното признание на Джорджина, че този път е отишла твърде далеч в своенравието си. Въпреки ножа, който бе скрило в ботуша си, момичето беше неспокойно като млад спаниел. С дяволската си упоритост тя бе настояла да остане в кръчмата, докато се появи мистър Уилкокс. Слава богу, бе положила усилия да прикрие женствените си форми под груби мъжки дрехи.

Мак тайно се надяваше, че именно проблемът с облеклото ще отклони момичето от намерението му да го придружи на срещата. Но сбърка. Още същата нощ Джорджина опустоши близките въжета с пране и на другата сутрин гордо му представи новото си одеяние — тъкмо когато се канеше да ѝ заяви, че е наложително да се преоблече като мъж, но за съжаление им липсват пари за това.

Красивите ѝ ръце бяха пъхнати в мърляви ръкавици, толкова големи, че не бяха в състояние да държат каната с ейл, която бе поръчал Мак. Старият, кърпен панталон се изпъваше опасно върху стройните бедра, но ако не вдигаше ръцете си, избелялото от пране яке щеше да покрива тази опасна част от тялото. Беше обута с чифт от собствените си ботушки, най-старите, които биха направили чест на всеки скитник. Прекрасните кестеняви къдрици бяха скрити под голяма вълнена шапка, нахлупена ниско над челото.

Преоблечена така, Джорджина изглеждаше наистина мизерно. Затова пък почти не се отличаваше от останалата пристанищна паплач, за разлика от Мак, чието облекло, макар и не особено елегантно, все пак беше значително по-добро по качество от това на моряците — поне до появяването на двамата наконтени благородници.

Разговорите в кръчмата внезапно затихнаха и отстъпиха място на заплашителна тишина. Джорджина се осмели да прошепне една чуто:

— Какво става?

Вместо да отговори, Мак я оципа по ръката да млъкне. Минаха няколко напрегнати секунди, докато постоянните гости на кръчмата оценят новодошлите. Скоро повечето решиха, че е по-добре да не им обръщат внимание и да продължат да се наливат. Те подеха отново обичайните си разговори и в кръчмата се надигна гълчава. Мак хвърли бърз поглед към Джорджина, която се взираше със сведена глава в каната с бира, за да не прави впечатление.

— Не е нашият човек. Само двама благородници, ако се съди по вида им. Май са сбъркали адреса.

— Винаги съм казвала, че тия типове са толкова самонадеяни, та се врат навсякъде — изсъска възмутено Джорджина.

— Винаги ли? — ухили се Мак. — Мисля, че само от шест години!

— По-рано не ми правеше впечатление — призна недоволно Джорджина.

Мак едва успя да потисне смеха си. Какъв злобен тон, каква дръзка лъжа! Гневът срещу англичаните, който Джорджина таеше в сърцето си след отвличането на любимия ѝ Малкълм, не беше угаснал и след войната и щеше да трае, докато не си върнеше годеника. Тя носеше омразата дълбоко в себе си и я криеше под изискано и съдържано поведение — поне тя си мислеше така. Братята ѝ се

възмуцаваха на висок глас от несправедливостите на англичаните спрямо американците. И то не чак след започването на войната, а много преди това, когато външната търговия беше тежко засегната от английската блокада на европейските пристанища. Ако някой имаше лошо мнение за англичаните, това бяха братята Андерсън! Повече от десет години Джорджина слушаше, че англичаните са „дръзки мръсници“, но това не я тревожеше особено. Само понякога кимаше небрежно в знак на съгласие. Ала когато британският произвол я засегна лично с отвличането на годеника ѝ в британската флота, държанието ѝ рязко се промени. Не беше толкова яростна като братята си, но не оставяше съмнение, че дълбоко презира и се отвращава от всичко английско.

Джорджина усети веселието на Мак, без да вдига очи към ухиленото му лице. Дося ѝ се да го ритне по пищяла и едва успя да се удържи. Не стига, че седеше тук трепереца, боейки се дори да вдигне глава, и съжаляваше за глупавия си инат, който я доведе в тази адска дупка, ами мъжът до нея намираще повод да се подиграва! Понечи да хвърли един поглед към суетните контета, които без съмнение бяха облечени в пъстра коприна, без дори да ѝ хрумне, че Мак се смее на нея.

— Помниш ли случайно Уилкокс, Мак, истинската причина за идването ни тук? Ако не ти струва твърде големи усилия...

— Не ставай нахална! — укори я тихо мъжът.

— Прощавай — въздъхна Джорджина. — Надявам се този тип скоро да се появи. Сигурен ли си, че вече не е тук?

— Виждам няколко чудновати лица, но между тях няма нито един дребен, набит тип на възраст около двадесет и пет години, с восьчноруси коси и брадавица на долната устна. Трудно бих могъл да го пропусна при това описание.

— Ами ако са ти го описали невярно? — попита замислено Джорджина.

Мак сви рамене.

— Това е всичко, с което разполагаме. И е по-добре от нищо. Не можем да тръгнем от маса на маса и да... Божичко, къдриците ти, моми...

— Тихо! — изсъска Джорджина и набързо напъха под вълнената шапка изплъзналия се кичур.

За нещастие палтото ѝ се надигна и разкри гледката на привлекателното задниче, напъхано в твърде тесните панталони. Дори от разстояние никой нямаше да я сбърка с мъж или момче. Младата жена бързо свали ръцете си, но беше вече късно. Единият от двамата елегантни господа, които малко преди това бяха привлекли върху себе си вниманието на сбирщината моряци и които бяха заели места няколко маси по-нататък, веднага забеляза съблазнителните женски форми.

Джеймс Малъри беше заплепен, макар че с нищо не го показва. Това беше деветата кръчма, която двамата с Антъни обхождаха в търсене на Джорди Камерън, шотландския братовчед на Рослин. Тази сутрин бяха научили, че принуждавал младата дама да се омъжи за него, даже се опитал да я обезчести и тя едва успяла да се изплъзне. Това беше истинската причина, поради която Антъни я бе направил своя жена: за да я защити от онзи подъл тип. Сега младият съпруг беше твърдо решен да намери негодника и след подобаваща порция бой да го осведоми за брака си и да го прати обратно в Шотландия. И всичко това, само за да защити една млада жена? Не, брат му сигурно беше забъркан по-дълбоко в тази работа.

Както и да е. Като забеляза червенокосия на тезгяха, Антъни си каза, че е намерил търсения човек. Всичко, което знаеха за този братовчед, беше, че има морковени коси, сини очи и несравним шотландски акцент. Това ги накара да наострят уши, когато Мак размени няколко думи с Джорджина.

— Смятам, че чух достатъчно — заяви кратко Антъни и скочи.

Джеймс, който познаваше пристанищните кръчми по-добре от брат си, знаеше отлично какво ще се случи, ако се стигне до сбиване. Само след секунди всички мъже щяха да наскочат като луди. Антъни и Джеймс бяха добре тренирани боксьори, но на места като тези, правилата на играта не важаха.

Джеймс задържа брат си за ръкава.

— Нищо не си чул — изсъска той. — Бъди разумен, Тони. Откъде да знаеш дали всички тая типове не са на страната на Камерън. Нека почакаме да излезе навън.

— Ти почакай. Аз обаче няма да карам жена ми да ме чака.

Джеймс се надигна и се провикна: „Камерън?“ с надеждата да не получи отговор от двамата на тезгяха, защото Антъни лесно губеше

самообладание. Но отговорът не закъсня.

Като чуха името „Камерън“, Джорджина и Мак се обърнаха светкавично. Младата жена тревожно огледа помещението с надеждата да открие любимия си. Мак обаче веднага се надигна, защото едрият тъмнокос благородник издърпа ръкава си от хватката на придружителя си и направи крачка към него с изпълнен с омраза поглед. След секунда двамата застанаха един срещу друг.

Джорджина не можеше да откъсне очи от мъжа, който вървеше след нападателя. Най-забележителният синеок дявол, когото някога беше виждала. Ала веднага се сети, че той е един от двамата франтове, които бе споменал Мак. Но мъжът насреща ѝ нямаше вид на клоун. Облеклото му беше от най-fino платно, но ненатрапчиво. С изключение на екстравагантната си връзка, беше облечен също като братята ѝ, когато излизаха в града.

Джорджина потрепери с цялото си тяло, защото видът на непознатия беше повече от заплашителен. Той очевидно едва сдържаше гнева си и този гняв беше насочен към Мак.

— Вие ли сте Камерън? — попита с опасно тих глас мъжът.

— Аз съм Макдонъл, Йън Макдонъл.

— Лъжец! — изръмжа Антъни, сграбчи Мак за ревера и го дръпна към себе си, докато лицата им почти се докоснаха. Сивите очи на шотландеца блеснаха от възмущение. „За бога, стрелна се като светкавица през главата на Джорджина, не бива да се сбият!“ Като всеки моряк, Мак нямаше нищо против малко бой от време на време, но те не бяха дошли тук за това. Освен това в никакъв случай не биваше да привличат вниманието върху себе си.

Без да мисли, Джорджина решително измъкна ножа от ботуша си. Нямаше намерение да го използва, а само да задържи в шах противника. Ала преди да стисне както трябва ножа с големите си ръкавици, някой го изби от ръката ѝ.

Обзе я паника. Съвсем беше забравила, че нападателят не е сам. Защо тези двамата бяха избрали точно нея и Мак, ако искаха да се бият? Често бе чувала, че дръзки контета подстрекавали към сбивания, за да се изгаврят с простия народец. Но тя нямаше да позволи да ѝ се подиграват. Не, в никакъв случай. Нямаше да търпи подигравките на англичаните, които бяха отнели любимия ѝ Малкълм.

Извън себе си от гняв, с цялата горчивина и омраза, насъбрала се през изминалите години, тя се втурна и заудря с юмруци застаналия насреща ѝ мъж. Но единственият резултат беше, че нарани пръстите на ръцете и краката си. Все едно, че имаше насреща си скала.

Сигурно щеше да продължи да го налага, но на мъжа явно му омръзна, обърна я и я вдигна като перце. За неин ужас ръката му се склочи около гърдите ѝ. На всичкото отгоре Мак се провикна с пълен глас:

— Пуснете я! Тя е жена!

— Знам — ухили се развеселено Джеймс и стисна още по-здраво крехкото тяло.

— Все пак успяхте, жалки негодници! — изфуча Джорджина. — Направи нещо, Мак!

Мак замахна за добре прицелен боксов удар, но юмрукът му бе уловен и натиснат върху тезгяха.

— Не е нужно, Макдонъл — проговори делово тъмнокосият. — Излъгал съм се. Цветът на очите е друг. Извинявам се.

Мак смутено установи, че е обезвреден. Не беше много по-дребен от англичанина, но не беше в състояние да освободи ръката си от желязната му хватка. Не му оставаше нищо друго, освен да се предаде.

Прие с леко кимване извинението и ръката му веднага бе освободена. Джорджина обаче остана в прегръдката на русия. Мак инстинктивно усети, че той е по-опасният от двамата.

— Веднага пусни момичето, иначе...

— Успокой се, Макдонъл — прекъсна го с понижен глас тъмнокосият. — Нищо няма да ѝ стори. Нали нямате нищо против да ви придружим?

— Не е необходимо...

— Огледайте се наоколо, приятелю — посъветва го русият. — Уверявам ви, че е дори много необходимо, особено след виковете на брат ми.

Мак хвърли бърз поглед наоколо и вътрешно изруга. Всички мъжки очи бяха втренчени похотливо в момичето. Благородникът я бе вдигнал небрежно под мишницата си и я носеше като чувал с картофи към вратата. Странно, но Мак не чу нито дума на протест от страна на Джорджина. Очевидно силният натиск върху гърдите ѝ го бе задушил

в зародиш. Мак сметна, че е най-умно да ги последва към изхода. „Имаме късмет, че тия момци изглеждат толкова опасни, каза си той, иначе нямаше да успеем да се измъкнем.“

Джорджина също бе стигнала до извода, че ще изпаднат в много лошо положение, ако тутакси не изчезнат от кръчмата. Тя не носеше вина за случилото се, но в момента това не беше важно. Главното беше този тип да я изведе навън, дори ако я премаже с тежките си ръце.

Внезапно пред тях изникна младата барманка, която собственически увисна на свободната ръка на Джеймс.

— Ама тръгваш ли си?

Джорджина отмахна шапката от лицето си и забеляза, че момичето е доста хубаво.

— По-късно ще се върна, мила — отговори небрежно Джеймс и я отблъсна.

Барманката не си направи труд да погледне вързопа в ръката на Джеймс, но Джорджина усети почти физически желанието ѝ да го има. „Всеки с вкуса си“, каза си тя.

— Свършвам в два — осведоми го момичето.

— Тогава в два.

— Не може с две. Едната е в повече — изръмжа внезапно изникналият от мрака грамаден моряк и им препречи пътя.

Джорджина простена. Този беше истински побойник. „Но и той ще си получи заслуженото“, добави мислено тя. Все още не знаеше как изглежда спасителят ѝ. Напълно бе забравила брат му. В този миг той пристъпи напред и попита:

— Смятам, че сега нямаш време да се занимаваш с този тип, така ли е, Джеймс?

— Всъщност не...

— Така си и мислех.

— Дръж се настрана, човече — изръмжа предупредително морякът. — Той няма право да влиза в нашата кръчма и да отмъква едновременно две от жените ни.

— Две? И тази ли е от вашите улици? — Братът хвърли бърз поглед към Джорджина, която го изгледа с омраза. Той се поколеба и се обърна към нея: — Негова ли си, сладурче?

Ох, как ѝ се искаше да каже да, ако това можеше да я спаси от двамата дръзки негодници. Толкова я беше яд на англичаните, особено

на този, който носеше името Джеймс и който я беше сграбчил толкова грубо. Ала обстоятелствата я принудиха да преглътне яда си и да поклати глава в знак на отрицание.

— Въпросът е изяснен. А сега бъди добро момче и се махни от пътя ни.

Морякът не се помръдна.

— Няма да ти я дам!

— О, по дяволите! — промърмори изнервено лордът и стовари един юмрук в лицето му.

Приятелят на моряка се надигна със заплашително ръмжене, но не беше достатъчно бърз и вторият добре прицелен удар го запрата обратно на стола. От носа му потече кръв.

Лордът се извърна бавно и огледа присъстващите с високо вдигнати вежди.

— Има ли още някой?

Мак се ухили облекчено, зарадван, че не му се бе наложило да се бие с двамата англичани. Другите мъже в кръчмата също бяха на мнение, че не ги очаква нищо добро. Веднага бяха познали опитния боксьор и не се помръднаха.

— Добре, стари момко — поздрави го Джеймс. — Да тръгваме ли?

Антъни направи дълбок поклон и се ухили.

— След вас, милостиви господине.

Излязоха навън и Джеймс пусна момичето да стъпи на краката и на светлината на фенера Джорджина огледа внимателно лицето му, поколеба се за миг, но после силно го изрита по пищяла и хукна да бяга. Джеймс изруга и се затича след нея, но само след няколко метра осъзна, че преследването е безсмислено. Джорджина бе потънала в тъмната уличка.

Той се обърна и изруга още по-ядно, защото установи, че Мак също се е разтворил в мрака.

— Къде, по дяволите, изчезна проклетият шотландец?

Антъни се превиваше от смях.

— Какво става?

Джеймс направи опит да се усмихне.

— Шотландецът избяга!

Антъни успя да се овладее.

— Ама че работа! Тъкмо исках да го попитам, защо двамата се обърнаха при името Камерън.

— Какво ме интересува! — озъби се Джеймс. — Как да я намеря сега, като не знам коя е?

— Да я намериш? — Антъни отново избухна в смях. — Заслужаваш си наказанието. Какво искаш от една опърничава коза? Забрави ли, че другата чака с копнеж завръщането ти?

Но уговорката с барманката вече не интересуваше Джеймс.

— Тази жена ми направи силно впечатление — призна той със свиване на раменете. — Но мисля, че си прав. Малката барманка ще се справи по-добре — макар че е прекарала също толкова време в твоя скют, колкото и в моя. — Въпреки това той огледа изпитателно пустата улица, преди двамата да се качат в каретата.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Джорджина се бе свила, треперейки, на последното стъпало на влажната стълба, която водеше надолу към приземния етаж, и не смееше дори да диша. Нито един лъч светлина не достигаше до тези последни стъпала, в чийто мрак бе потърсила убежище. Откъм мрачната сграда не долиташе нито звук, над пустата улица също цареше дълбока тишина.

Джорджина трепереше, но не от студ, защото все пак беше лято и в Лондон беше топло също като в родния ѝ Кънектикът. По-скоро беше от шока, страха и множеството изненади през последните часове и дни. Кой можеше да помисли, че този грубиян е толкова красив? Тя все още усещаше очите му върху тялото си, виждаше пред себе си изящните черти на лицето му — любопитно, но и твърдо, с кристални очи, които блещукаха възхитително зелени. Изразът на тези очи изглеждаше толкова... толкова заплашителен, каза си неволно тя. Тези очи можеха да вдъхнат страх дори в сърцето на мъж, да не говорим за жена. В погледа му нямаше и следа от смущение, той беше пряк и неумолим и причиняваше студени тръпки.

Въображението ѝ заплашваше да се развихри, но Джорджина не се съпротивляваше. Погледът, с който я бе наблюдавал непознатият, изразяваше само любопитство, опитваше се да си внуши тя. Но не, имаше и друго. В очите му се четеше нещо друго, непознато. Тя не можеше да го опише, но то я смущаваше и плашеше. Какво ли беше?

Всъщност какво значение имаше това сега? Защо изобщо си блъскаше главата заради някакъв непознат? Надали щеше да го види отново. И слава богу! Щом изранените ѝ ръце и крака престанеха да болят, вече нямаше да мисли за него.

Дали Джеймс беше име или фамилия? Все едно. Какви широки рамене. Мъж като скала — истински смелчага. А тези мускули, тези силни ръце, които я държаха — страхотни. Тя усети как по лицето ѝ се плъзна усмивка. О, господи, не! Край с тия детинщини! Той беше просто една голяма маймуна, макар и интересна, трябваше да признае.

Освен това беше англичанин и твърде стар за нея. Един от онези богати лордове, които си въобразяват, че с пари и власт могат да вземат всичко, което поискат. Тези надуты пуяци очевидно не признаваха никакви правила. Нима не се беше възползвал най-безсрамно от затруднението ѝ? Какъв негодник, какъв мръсник...

— Джорджи? — прозвуча в мрака дрезгав шепот.

— Тук съм, Мак, долу! — извика в отговор тя.

Стъпките му бавно се приближиха и след малко фигурата му изникна на горното стъпало.

— Можеш да излезеш, малката. Улицата е пуста.

— Вече го забелязах — изръмжа сърдито Джорджина и тръгна нагоре по стълбата. — Къде беше толкова време? Да не те задържаха?

— Не, просто изчаках около кръчмата, за да бъда сигурен, че няма да те преследват. Русият смяташе да го направи, но брат му се надсмя и той се отказа.

— Да не мислиш, че щеше да ме хване това надутото конте — изсъска възмутено Джорджина.

— Радвай се, че не опита — отговори сухо Мак и я поведе към улицата. — Може би следващия път ще ме послушаш...

— Ако наистина съм пренебрегнала изричното ти предупреждение, Мак, през цялата следваща седмица няма да кажа нито думичка, обещавам ти.

— Е, това ще бъде истинска благодат.

— Спечели. Имаше право, признавам. Никога вече няма да се приближавам до пристанищна кръчма. А там, където живеем, ще използвам само задната стълба. Прощаваш ли ми? Все пак, едва не те пребиха заради мен.

— Не се извинявай за нещо, което не беше по твоя вина. Тези двама господата ме сбъркаха с някой друг, с когото нямам нищо общо.

— Но те също търсеха някакъв Камерън. Ами ако става въпрос за Малкълм?

— Не, това е невъзможно. Те ме сметнаха за Камерън заради външния ми вид. Питам те, приличам ли поне малко на изчезналия ти годеник?

Джорджина бързо се успокои, поне по отношение на Малкълм, и лека усмивка огря лицето ѝ. Преди години, когато получи

предложението за женитба и го прие с въодушевление, Малкълм беше тънък като върлина осемнадесетгодишен хлапак.

Днес трябва да беше голям мъж, може би дори още по-висок. Но цветът на лицето му, черните коси и сините очи, които толкова много приличаха на очите на дръзкия англичанин, те със сигурност бяха останали. Освен това Мак беше с цели двадесет години по-стар от Малкълм.

— Е, добре, който и да е техният Камерън, отсега ми е жал за него.

— Уплаши се, нали? — ухили се Мак.

— Моля те, та те бяха двама!

— Ти обаче си имаше работа само с единия. Или не съм видял правилно?

В момента тя нямаше никакво желание да се кара с Мак.

— В него имаше нещо... нещо толкова различно, Мак. Искам да кажа, че двамата си приличаха и в същото време бяха различни. Със сигурност са братя, въпреки отликата. Но онзи, който се нарича Джеймс, беше друг... О, моля те, забрави какво казах. И аз самата не знам какво да мисля.

— Учуден съм, че си го забелязала, малката.

— Какво?

— Че Джеймс беше по-опасният от двамата. Достатъчно ми беше да видя как при влизането в кръчмата хвърли кратък поглед към присъстващите, като при това погледна в очите всеки поотделно. С лекота щеше да се справи с цялата тази глутница главорези и накрая щеше да им се изсмее в лицата. Този тип се чувстваше като у дома си сред тази пристанищна паплач, въпреки елегантните си дрехи.

— Нима разбра всичко това с един-единствен поглед? — ухили се Джорджина.

— Е, наричай го, както щещ, инстинкт или житейски опит. Ти самата си го забелязала, затова не се подигравай. Радвай се, че умееш да бягаш толкова бързо.

— Сега пък какво искаш да кажеш? Да не мислиш, че нямаше да ни пуснат да си отидем?

— Мене може би да, но тебе? Не бих бил толкова сигурен. Онзи те държеше толкова здраво, сякаш нямаше намерение да те пусне.

Ако се съдеше по натъртените ѝ ребра, Мак беше прав, но Джорджина не се предаваше.

— Ако не беше ме уловил, непременно щях да счупя проклетия му нос.

— Нали се опита. И какво постигна?

— Би могъл поне малко да ме развеселиш, Мак — въздъхна театрално Джорджина. — Бог ми е свидетел, че преживях ужасни неща.

— С братята си също се боричкахте често — напомни ѝ Мак.

— Това бяха детски игри, освен това оттогава минаха години — изфуча възмутено тя.

— Така ли? А не беше ли миналата зима, когато подгони Бойд през цялата къща? Кипеше от гняв и в очите ти искреше желание за убийство.

— Той е още дете и на всичкото отгоре страшен досадник.

— Мисля, че е по-възрастен от твоя Малкълм — настави меко Мак.

— Стига толкова! — изсъска през рамо Джорджина и закрачи с големи крачки напред. — Ти не си по-добър от другите мъже, Йън Макдонъл.

— Защо веднага не кажеш, че си просиш да те съжаляват? — извика след нея той и избухна в луд смях, който с усилия бе сдържал досега.

ГЛАВА ПЕТА

Пътят до Хендън, тихо селце на седем мили северозападно от Лондон, беше чудесен. Мак бе наел две стари кранти, но Джорджина, която иначе презираше всичко английско, не можа да не почувства красотата на местността, през която яздеха. Пътят се виеше през обширни гори, идилични долини и меко издигащи се хълмове, от които се разкриваха все нови и нови възхитителни гледки. Безкрайните, сенчести пътеки бяха обградени с живи плетове от глог, диви рози, орлов нокът и камбанки.

Самият Хендън също беше живописен. Селските къщи се притискаха една до друга, в края на селото се издигаше нов господарски дом и голям приют за бедни с красива тухлена фасада. Вместо да спре пред гостилницата, в която цареше шумно оживление, Мак избра старата, обрасла с бръшлян църква с високи каменни кули, която се издигаше в северния край на селото, и се осведоми от свещеника за къщата на Малкълм.

И двамата се изненадаха, когато узнаха, че Малкълм не живее в Лондон. Минаха три дълги седмици, докато най-сетне откриха мистър Уилкокс, предполагаемия спътник на Малкълм, при което се оказа, че той изобщо не му е приятел. Но въпреки това им даде необходимите сведения. Накрая все пак се намери човек, който знаеше къде живее Малкълм. Мак работеше по половин ден, за да припечели пари за пътуването, а останалата половина посвещавахе на търсене. През това време Джорджина седеше в стаята си — заключена. След случилото се в кръчмата, Мак изрично бе настоял тя да не излиза. За съжаление си бе донесла само една книга и я прочете толкова пъти, че накрая ѝ омръзна и я изхвърли през прозореца. При това улучи един гост, който тъкмо излизаше от кръчмата — някакъв провинциален граф, който вдигна такъв скандал, че едва не я изгониха от стаята. Това беше единственото ѝ разнообразие през дългото чакане и Джорджина често изпитваше желание да се покатери по стената или да изхвърли още

нещо от прозореца, за да види какво ще стане. Най-после се появи Мак с вестта, че Малкълм живее в Хендън.

Ето че щеше да види отново годеника си, само след няколко минути. Беше толкова развълнувана, че едва се сдържаше. Тази сутрин положи много грижи за тоалета си, повече от всеки друг път. Досега почти не се интересуваше от външния си вид. Облече най-хубавата рокля, която бе донесла от Америка, с цвят на жълтурче и допълнена с подходящо жакетче. По време на ездата непрекъснато внимаваше да не я измачка. Гъстите кестеняви къдрици бяха скрити грижливо под жълто копринено боне, само малки кичурчета се вееха около високото чело. Страните ѝ бяха поруменели, устните блестяха в ярко розово.

Цяла сутрин младата жена се оглеждаше объркано, но изпитателно, гордо изправена върху старата кобила. Докато прекосяваха Хампстед, погледът ѝ следеше всеки мъж в преминаващите край тях карети и по улиците. Самата тя едва ли го осъзнаваше. Джорджина се бе отдала изцяло на спомените си и мечтаеше наяве. Имаше толкова малко спомени от Малкълм — един от друг по-скъпоценни. За първи път го видя в деня, когато брат ѝ Уорън безмилостно я хвърли през парапета на кораба си, защото шегите ѝ му бяха омръзнали. Шестима пристанищни работници скочиха в морето да я спасяват. Поне трима от тях не умееха да плуват и наполовина толкова добре, колкото нея. Малкълм тъкмо беше дошъл с баща си в корабостроителницата и също реши да се прави на герой. Джорджина доплува до сушата без чужда помощ. Наложиха се да спасяват Малкълм, ала постъпката му направи силно впечатление на момичето и изпълни сърцето му с въодушевление. Той тъкмо беше навършил четиринадесет години. Тя беше само на дванадесет. Още тогава реши, че е срещнала най-милото и прекрасно момче на света.

Тези чувства не се промениха особено и през следващите години, макар че при втората им среща Малкълм изобщо не я позна — покъсно също. Тя гостуваше у приятелката си Мери Ан. Малкълм я покани на танц и през цялото време я настъпваше. Вече беше на шестнадесет и изглеждаше почти като мъж. Този път си спомни името ѝ, но целият му интерес беше посветен на най-добрата ѝ приятелка Мери, негова връстница.

Тогава тя все още не бе взела твърдо решение да направи Малкълм свой съпруг, нито му бе дала и най-малък повод да мисли, че

детското въодушевление се е превърнало в истинска любов. Трябваше да мине цяла една година, преди да вземе нещата в свои ръце. Малкълм все още беше най-желаният младеж на града, но професионалните му перспективи не бяха особено добри. Джорджина узна, че той има амбиции да се сдобие със собствен кораб. За тази цел трябваше да започне като прост моряк и с много труд да си проправи път нагоре. Джорджина открай време беше честна пред себе си и не си правеше илюзии относно външността си, която можеше да бъде определена като средно добра. Вярно, че имаше петима красиви братя, но очевидно хубостта не беше стигнала за единственото момиче в семейството. Онова, което ѝ даваше предимство пред многото градски красавици, беше значителната зестра. На осемнадесетия си рожден ден щеше да получи собствен кораб от компанията „Скайларк“, както бе станало с всеки от братята ѝ. Тя нямаше да стане капитан на своя кораб, но бъдещият ѝ съпруг щеше да го управлява. Оставаше само дискретно да уведоми Малкълм.

Планът беше изплетен великолепно, но Джорджина не виждаше причина да се срамува от себе си, особено когато установи, че той действа. Няколко седмици преди шестнадесетия ѝ рожден ден Малкълм започна да я ухажда. На самия рожден ден той ѝ се обясни в любов и ѝ направи предложение за женитба. Шестнадесетгодишна, сгодена и влюбена до уши, тя едва не се пръскаше от щастие. Угризенията на съвестта бяха изतिकани някъде много надалеч. Фактът, че чисто и просто си бе купила съпруг, не я засягаше особено. Все пак никой не принуждаваше Малкълм да я вземе за жена. Той получаваше онова, което искаше, тя също. Освен това Джорджина беше съвсем сигурна, че и той изпитваше нещо към нея и че с течение на времето чувствата му ще се усилят. И всичко щеше да мине добре, ако не се бяха намесили тези проклети англичани, мътните да ги вземат дано!

За съжаление войната успя да отдели Малкълм от нея. Братята ѝ също се опитваха да я разубедят. Джорджина случайно узна, че те са се съгласили на този годеж, само за да забавят женитбата. Всички бяха твърдо убедени, че малката им сестричка още дълго ще променя вкуса си по отношение на мъжете и се съгласиха тя да склучи брак, едва след като навърши осемнадесет години. Ала Джорджина остана вярна на първия си избор. Когато войната свърши, братята ѝ не спестиха добрите си съвети, че е време да си потърси друг мъж. Не ѝ липсваха

кандидати за женитба. Богатата зестра привличаше ухажорите като мухи на мед. Освен това, тя не беше заслепена дотам, че да не забележи промените във външността си. Въпреки това остана лоялна към избраница си, макар че ѝ беше много трудно да извини дългото му отсъствие. От края на войната бяха минали цели четири години, а той все още не се бе завърнал, за да я вземе за жена. Сигурно е имал основателни причини. Днес най-после щеше да го види отново и със сигурност щеше да напусне Англия като негова законна съпруга.

— Пристигнахме, малката.

Джорджина огледа любопитно красивата къщичка с прясно боядисани стени и грижливо поддържани лехи с рози в предната градина. Тя трепереше от нерви, непрекъснато потриваше овлажнелите си ръце и сякаш изобщо нямаше намерение да слезе от коня. Толкова беше потънала в мислите си, че изобщо не бе забелязала кога са спирали пред малката църква, където Мак се осведоми за къщата.

— Може би той не си е у дома? — пошепна несигурно тя.

Без да обръща внимание на съмненията ѝ, Мак протегна нетърпеливо ръце, за да я свали от седлото. От комина се издигаха бели облачета — сигурен знак, че къщата е обитавана. Джорджина продължи да хапе нервно устните си, после внезапно изпъна рамене и си каза, че всъщност няма основания за безпокойство. Тя беше толкова красива. Малкълм нямаше да има друг избор, освен да се възхити от вида ѝ и да бъде щастлив, че най-после го е намерила.

Остави се Мак да я свали от коня и го последва по павираната пътечка. Всъщност имаше нужда от минутка за себе си, за да си откъдне, да успокои лудото биене на сърцето си, но Мак не се съобразяваше с такива дреболии. Той се отправи към вратата и решително почука. Веднага им отвориха. На прага застана Малкълм. Чертите на лицето му бяха избледнели в съзнанието ѝ, но веднага се появиха отново. Малкълм почти не се бе променил. Около очите му имаше няколко бръчици, типични за моряците, които непрекъснато са изложени на ветровете и соления морски въздух. Но изглеждаше учудващо млад за двайсет и четирите си години. Беше се издължил, и то доста. Да, на ръст беше почти колкото онзи Джеймс. Божичко, защо точно сега трябваше да се сети за дръзкия англичанин? Малкълм беше станал по-висок, но не и по-широкоплещест. Пак си беше тънък като

върлина, но така ѝ харесваше повече. В момента нямаше особен вкус към широки рамене и изпъкнали мускули.

Всъщност Малкълм изглеждаше добре, дори много добре. Джорджина изобщо не забеляза детето, което годеникът ѝ носеше на ръце, хубавко русо момиченце на две годинки. Тя беше втренчила очи в лицето на намерения любим. Той обаче я гледаше, сякаш не я познаваше. Не можеше да се е променила чак толкова. Най-после по лицето му се изписа безкрайно учудване. Джорджина беше последният човек, който очакваше да види пред вратата си.

Време беше да каже нещо за поздрав, но главата ѝ беше празна, а от устните не се изтръгваше нито дума. Погледът на Малкълм се отдели от нея и се насочи към Мак. Внезапно лицето му се разведри и бе огряно от радостна изненада. Като позна Мак, той весело го поздрави с добре дошъл, без нито за миг да помисли какво означава тази реакция за Джорджина, която бе прекосила половината свят, за да го открие.

— Йън Макдонъл! Вие ли сте наистина?

— Разбира се, момчето ми, в цял ръст.

— Тук, в Англия? — Малкълм невярващо разтърси глава и едва успя да се усмихне. — Наистина успяхте да ме изненадате. Заповядайте, влезте! Каква изненада!

— За всички ни, доколкото виждам — отговори доста рязко Мак и подканващо кимна към Джорджина: — Да не си си глътнала езика, малката?

— Да — отвърна едва чуто тя и колебливо го последва в малкия салон. Огледа се бегло, после устреми студен поглед в годеника си. — На кого е това дете?

Мак се покашля и се зае да оглежда дървения таван, сякаш там имаше нещо много интересно.

Малкълм хвърли хладен поглед към Джорджина и остави малката на пода.

— Познаваме ли се, госпожице?

— Нима наистина не можеш да ме познаеш? — попита невярващо тя и в същото време усети нещо като облекчение.

Малкълм замислено смръщи чело.

— Би трябвало да ви познавам, така ли?

Мак отново се покашля, но Джорджина го дари с унищожителен поглед и се обърна със сияеща усмивка към любимия си.

— Да, би трябвало. Но ти прощавам. Разделиха ни доста отдавна, а всички ме уверяват, че външният ми вид е много променен. — Тя се усмихна и нервно продължи: — Чувствам се извънредно неловко, че се налага да се представя точно на теб. Аз съм Джорджина Андерсън, твоята годеница.

— Малката Джорджи? — Малкълм се опита да се засмее, но не успя и от гърлото му се изтръгна странно бълбукане. — Това не може да бъде вярно! Джорджи?

— Уверявам те...

— Но това е невъзможно! — изплъзна се от устата му по-скоро уплашено, отколкото със съмнение. — Ти си истинска красавица! А тя не беше... искам да кажа, не изглеждаше... Не, никой не може да се промени чак толкова!

— За съжаление трябва да ти възразя — отговори хладно Джорджина. — Все пак аз не се промених за една нощ. Ако беше до мен, щеше да наблюдаваш отблизо развитието ми. Но теб те нямаше. Даже Клинтън се изненада, когато ме видя след тригодишно плаване по море. Но поне знаеше коя съм!

— Все пак той ти е брат — възпротиви се слабо Малкълм.

— А ти си ми годеник! — изстреля тя.

— Господи, нима още вярваш... Та оттогава минаха пет или шест години! Не съм си и помислил, че ще ме чакаш. Имаше война. Всичко се промени. Не разбираш ли?

— Не, разбира се, че не! Когато избухна войната, ти нямаше друг изход, освен да останеш на английския кораб. Не си виновен. Но все пак си американец, нали?

— Там е работата, момиче. Никога не се почувствах истински американец. Семейството ми прояви желание да се засели там. Но не и аз.

— Какво искаш да кажеш, Малкълм?

— Аз съм англичанин, винаги съм бил такъв. Когато ме взеха войник в началото на войната, признах това съвсем открито. И тъй като бях млад, те ми повярваха, че не съм дезертьор. Взеха ме във флотата и аз им бях благодарен. Беше ми все едно под чий флаг плавам. Главното

беше, че бях в морето. И успех, повярвайте. Сега съм втори кормчия на...

— Знаем кораба — прекъсна го остро Джорджина. — Чрез него те намерихме. Трябваше ни повече от месец. Една американска търговска компания никога не пази списъците на отцепилите се моряци. Братята ми винаги знаят къде са екипажите им, когато корабът е в пристанището... Но това вече няма значение. Ти си станал поддръжник на англичаните! Четиримата ми братя доброволно предоставиха корабите си в служба на родината по време на войната. Знаеш ли, че лесно можехте да се срещнете в бой?

— Успокой се, мила — намеси се Мак. — Нали знаеш, че е бил принуден да се бие срещу нас.

— Това да, но той открито признава, че е предател!

— Не, той призна само лоялността си към отечеството. Никой не би го обвинил в предателство.

Прав беше. Джорджина бе принудена да се съгласи, макар че никак не ѝ се искаше. Да вървят по дяволите всички англичани! Как мразеше тия адски изчадия! Не само ѝ бяха взели годеника, ами го бяха привлекли на своя страна. Сега Малкълм беше англичанин и очевидно се гордееше с това. Все пак той си оставаше неин годеник — а войната беше свършила.

Лицето на Малкълм се оцвети в пурпурночервено. Дали се смути или се ядоса на обвиненията ѝ, тя не знаеше. Във всеки случай нейните бузи пламтяха от гняв. Не така си бе представяла новата среща с любимия.

— Мак е прав, Малкълм. Съжалявам, че избухнах. Тези стари истории... Те вече не са важни. Всъщност нищо не се е променило. Чувствата ми към теб са същите. Това, че сега стоя пред теб, е достатъчно доказателство.

— Да, но въпреки това не разбирам защо си дошла.

Джорджина го изгледа смаяно, после очите ѝ се присвиха в тесни цепки.

— Защо? Отговорът би трябвало да бъде ясен. Въпросът по-скоро е защо изобщо е трябвало да идвам. А на този въпрос ще отговориш ти. Защо не се върна в Бриджпорт веднага след войната?

— Нямахше причина.

— Така ли? — Дъхът секна в гърдите ѝ. — Аз съм на друго мнение. Имаше една малка подробност — нашата сватба. Или предпочете да я забравиш?

Малкълм не посмя да я погледне в очите, но отговори:

— Не съм я забравил. Само си казах, че ти няма да пожелаеш да се омъжиш за англичанин.

— По-скоро е било обратното: ти не си искал да се ожениш за американка — поправи го студено тя.

— Не, не беше така — опита се той да се защити. — Честно, не вярвах, че ще ме чакаш. Корабът потъна и помислих, че ме смяташ за мъртъв.

— Ти май забравяш, че произхождам от моряшко семейство? Вярно е, научихме, че корабът ти е потънал. Но също така узнахме, че нито един член на екипажа не е загинал. За съжаление не успяхме да разберем какво е станало с теб по-нататък... Най-после някой те видял на борда на „Погром“. Готова съм да призная, че си имал известно право да не се върнеш при една годеница, която вероятно изобщо не те чака. Но най-малкото, което може да се изисква от теб, е да си изясним отношенията. Трябваше поне да ми пишеш, щом пътуването ти се е сторило толкова дълго и трудно. От известно време насам пощенските връзки между нашите две страни са редовни и сигурни. Самата аз видях няколко английски кораба в нашето пристанище.

Джорджина съвсем съзнателно влагаше тази подигравка в гласа си. Само като си помислеше колко години бе чакала този мъж. Мъж, който изобщо не е имал намерение да се върне при нея! Сигурно никога нямаше да го види отново, ако не беше дошла в Англия. Тя беше дълбоко наранена и не обръщаше внимание на обясненията му. Малкълм изобщо не я поглеждаше.

— Но аз ти писах.

Тя веднага разбра, че я лъже. Той просто не искаше да нарани гордостта ѝ, този жалък подлец. Очевидно не проумяваше, че тя е пожертвала гордостта си още преди много години, за да го има. Нямаше смисъл да се вълнува толкова от лицемерните му извинения, защото всичко беше лъжа. Господи, та самата тя бе му измисляла много по-достоверни оправдания през дългите години чакане! Какви ги говореше той!

Джорджина положи усилия да потисне напирания гняв, макар че беше безкрайно разочарована от Малкълм. Значи той не беше толкова съвършен, искрен и честен, за каквото го беше мислила винаги. Сега се чувстваше изигран и притиснат до стената, но поне не искаше да нарани чувствата ѝ с жестоката истина. Всъщност, погледнато от друга гледна точка, това говори в негова полза, каза си тя.

— Очевидно писмото не е стигнало до мен, Малкълм — отговори равнодушно тя, без да обръща внимание на многозначителното пухтене на Мак. Много ѝ се искаше да го срита в пиццала. — Приемам, че в писмото си ми писал за края на войната?

— Хм...

— Вероятно си ме осведомил за внезапно пламналата в сърцето ти любов към родината?

— Точно така.

— И във връзка с това официално си отказал годежа?

— Да, аз...

Джорджина гневно го прекъсна:

— Или си изразил надежда, че все още искам да се омъжа за теб?

— Сигурно...

— И когато не си получил отговор, си решил, че имам друг?

— Да, точно така беше.

От устните на младата жена се изтръгна тиха въздишка.

— Колко жалко, че писмото не е стигнало до мен. Колко пропилены години.

— Какво искаш да кажеш?

— Не се изненадвай толкова, Малкълм. Все още съм готова да се омъжа за теб. Нали само за това съм дошла. Но те моля, не искай от мен да живеем в Англия. Не мога да изпълня желанието ти. Ти можеш да ме посещаваш толкова често, колкото искаш. Като капитан на моя кораб „Амфитрита“ ще имаш възможност да търгуваш само с Англия, ако така искаш.

— Аз... За бога, Джорджи, аз...

— Малкълм? — прекъсна го младата жена, която внезапно бе изникнала зад него. — Защо не ми каза, че имаме гости? — Тя се обърна с открита усмивка към Джорджина: — Аз съм Мег Камерън, мадам. Сигурно идвате от господарската къща? Там пак има празник, нали?

Джорджина изгледа слисано жената, после отмести поглед към петгодишното момченце, което плахо се криеше зад полите ѝ. То имаше сини очи, тъмни коси и приличаше изцяло на Малкълм. Очите ѝ се насочиха към бащата на момчето, който внезапно прежълтя като болник.

— Това сестра ти ли е, Малкълм?

— Не.

— Не съм си го и помислила.

ГЛАВА ШЕСТА

Без поздрав за сбогом. Без добри пожелания. Дори без „Върви по дяволите!“ Джорджина просто се обърна и побърза да се махне от хубавата бяла къща — и да остави зад себе си всички надежди и момински мечти. Мак промърмори няколко учтиви извинения и тръгна след нея. После побърза да ѝ помогне да се качи на седлото.

Шотландецът беше достатъчно мъдър да не коментира случилото се, докато не оставиха селото зад гърба си. Джорджина полагаше големи усилия да пришпорва коня си. „Само да се махна оттук, колкото се може по-бързо“ — тази мисъл биеше като чук в съзнанието ѝ, но конят беше стар и не желаше да бърза. Удобният тръс даде възможност на Мак да разгледа отблизо спътницата си и да проникне зад каменната фасада на лицето ѝ. Мак не беше лош човек, но бе ужасно нетактичен и то най-вече в моментите, когато най-не трябваше.

— Защо не си поплачеш, малката?

Момичето не реагира и той не продължи да настоява. Дълбоко в сърцето ѝ обаче кипеше луд гняв, който трябваше да избие навън.

— Прекалено съм ядосана, за да рева. Този проклет негодник се оженил още при първата си отпуска на сушата, дълго преди края на войната. Нищо чудно, че е станал истински англичанин. Затова трябва да благодарим на женичката му. Тя го е променила от глава до пети.

— Да, възможно е. Може би в началото не го е възприемал сериозно, но после се е оставил да го уловят.

— Все ми е едно кога е станало. През цялото това време аз си седях в къщи, едва не умрях от грижи и тревоги, а благородният господин си е живял тук, създавал е деца и се е наслаждавал на феодалната си къщурка.

— Признавам, ти пожертва много време — изръмжа Мак. — Но не ми се виждаш съкрушена от мъка.

„Типично за мъжете“, каза си Джорджина и възмутено набърчи носле.

— Аз го обичах истински, Мак.

— Ами! Какво е любовта? Ти си обичала само представата, че един ден младият хубавец ще бъде изцяло твой. Мечта на малко момиче, която отдавна би трябвало да си изтрила от главицата си. Ако не беше толкова почитена и такъв инат, щеше доброволно да погребеш тази мечта още преди години.

— Това не е вярно...

— Не ме прекъсвай. Още не съм свършил. Ако го обичаше с цялото си сърце, както твърдиш, сега щеше да проливаш горчиви сълзи, а после да се ядосваш — не обратното.

— Сърцето ми се облива в кръв. Плача вътрешно — заяви упорито Джорджина. — Ти просто не го забелязваш.

— Благодаря ти, че ме пощади и не се разрева пред мен, Джорджи. Не мога да понасям плачещи жени.

Джорджина буквално го прониза с поглед.

— Всички мъже сте еднакви — чувствителни като айсберги.

— Има да чакаш за съчувствие, малка госпожице. Както може би си спомняш, вече четири години ти повтарям, че е крайно време да забравиш този тип. Освен това, очевидно не си чула какво предрекох преди заминаването ни: че много скоро ще се разкайваш за това пътешествие. Кажи ми честно, доволна ли си сега от проклетия си инат?

— Разочарование, унижение, разбито сърце...

— Глупости...

— Защо непременно искаш да ме разгневиш още повече? — избухна ядно Джорджина.

— От чист инстинкт за самосъхранение, скъпа. Нали ти казах, че не мога да понасям сълзи. Докато ме ругаеш, няма да плачеш на рамото ми. О, не, недей! — уплаши се Мак, когато Джорджина изкриви лице и очите ѝ овлажняха. Възражението му не можа да спре сълзите ѝ и той се принуди да спре конете и да протегне към нея силните си ръце. Джорджина се наведе към него, с доволна въздишка се сгуши на широките му гърди и избухна в плач. Колко хубаво беше да излееш мъката си на широкото бащинско рамо. Хленчейки тихо, тя даде израз на най-голямата си болка:

— Тези прекрасни деца можеха да бъдат мои!

— Скоро ще си родиш твои хлапета, повярвай. Повече, отколкото ти се иска.

— Не, никога! Вече съм твърде стара.

— Разбира се, цели двацет и две години — кимна с разбиране Мак и побърза да потисне усмивката си. — Наистина си остаряла.

Погледът ѝ се разведри.

— Нещо много лесно се съгласяваш с мен?

— Така ли? — отвърна Мак и вдигна рунтавите си вежди с добре изиграна изненада.

Джорджина подсмръкна и продължи да се вайка:

— О, господи! Защо тази жена не се появи малко по-рано? Никога нямаше да призная на онзи жалък негодник, че все още искам да се омъжа за него. Как можах да се държа толкова глупаво...

— Аха, значи изведнъж стана жалък негодник.

— Той е най-подлият, най-гадният...

— Вече знам какво искаш да кажеш, миличка. Напротив, добре направи, че му каза всичко. Така поне ще има за какво да се тормози. Добре си отмъсти. Нали това искаше да постигнеш?

— Ти, с твоята мъжка логика. Аз не мога така. Не го възприемам като реванш. То си беше чисто поражение.

— Не, ти просто показва на момъка какво е изпуснал, като те е оставил: млада жена, която толкова се е разхубавила, че не може я познае, и отдавна мечтаният шанс да стане капитан на собствен кораб. Сега Малкълм сигурно си гризе задника от яд. Дълго ще съжالياва за пропуснатото, готов съм да се обзаложа в това.

— За кораба? Да, може би. Но за мен? Та той има всичко, с което мъжът се гордее: добра работа, две прелестни деца, хубава жена.

— Може да е красива, но не е Джорджина Андерсън, собственица на „Амфитрита“ и съдружник в компания „Скайларк“, която няма нужда да се грижи за сделките и въпреки това получава печалба. На всичкото отгоре е всепризнатата красавица на източното крайбрежие.

— Това ли е всичко?

— Май не те утешава особено.

— Не, ни най-малко. Момичето, за което говориш, може и да е красиво, но невинаги е било такова. И каква полза от блестящата външност, като е пропиляло най-добрите години от живота си?

Мак изръмжа някакво възражение, но Джорджина предпочете да не го чуе.

— Освен това момичето може да е богато и да има значителна сметка в банката, но в момента няма нито стотинка в джоба си, за да си плати пътуването до Америка. Уважението и парите не променят факта, че тя е глупачка, не познава хората и не действа особено умно, що се отнася до...

— Повтаряш се: глупачка и не особено умна...

— Остави ме да довърша!

— Не, няма. Не, ако продължаваш с тези глупости. Радвам се, че поне престана да ревеш. За разнообразие ми покажи и някои от добрите страни на положението.

— Няма такива.

— Напротив, напротив. С такъв лош и подъл негодник никога нямаше да бъдеш щастлива.

Устните ѝ все още трепереха, но тя се опита да се усмихне.

— Много мило от твоя страна, че искаш да ми помогнеш, да ме окуражиш, но няма смисъл. Единственото, което искам в момента, е да се върна по най-бързия начин вкъщи и никога повече да не видя Англия и англичаните с дървеното им произношение, надутото държание и неверни синове.

— Много съжалявам, че трябва да те лиша от тази илюзия. Всяка страна има своите неверни синове.

— Всяка страна има и своите смелчаци, но аз няма да се оженя за нито един от тях.

— За кого ще се жениш? Какви са тези глупости? Откъде ти дойде на ума за някакви си смелчаци? Каж ми веднага!

— Отведи ме у дома, Мак, моля те! Потърси кораб, какъвто и да е! Не е необходимо да е непременно американски. Главното е да плава в нашата посока — и то възможно най-бързо. Най-добре още днес. Ето, вземи този пръстен и купи с него билетите за връщане!

— Ти май си си загубила ума, дете? Този кехлибар е от баща ти и...

— Това вече не е важно, Мак — отговори упорито Джорджина и отново придоби онова твърдоглаво изражение, от което Мак започваше истински да се страхува. — Нали не мислиш да откраднеш тези пари, значи трябва да заложим пръстена. Той е единственото, което имаме. Няма да чакам, докато с мъка събереш сумата, знай това. Освен това по-късно ще си върнем пръстена.

— Не стига, че замина презглава за Англия, ами и не се поучи от грешката си. Защо сега я повтаряш?

— Ако си решил да ми проповядваш търпение, забрави го. Цели шест години търпях — това е голямата ми грешка. Със сигурност няма да я повторя. От днес нататък ще се упражнявам в нетърпение.

— Джорджи... — изръмжа предупредително Мак.

— Защо всъщност се караме? Нима предпочиташ да се обливам в сълзи до деня на тръгването? Мислех си, че се отвращаваш от сълзите.

„Женското твърдоглавие е нещо ужасно“, каза си Мак и с въздишка сложи оръжие:

— Е, щом така смяташ...

ГЛАВА СЕДМА

Докъдето стигаше погледът — високи като къщи, полюляващи се мачти. За съжаление това все още не означаваше, че дори единствен от безбройните кораби в близко време щеше да напусне пристанището с курс към Америка. Би трябвало да се предполага, че ще има поне един, и Джорджина бе готова да се обзаложи на какво ли не — и загуби.

Повечето кораби, пристигнали миналия месец заедно с тях, вече бяха отплавали обратно. С изключение на корабите, които не качваха пътници, на доковете бяха закотвени няколко американски плавателни съда, които надали щяха да се приберат у дома преди началото на идната година. Джорджина нямаше да издържи толкова дълго пътуване, особено след като в последно време се упражняваше в нетърпение. Единственият кораб с директен курс към Ню Йорк — поради близостта с Бриджпорт, това беше идеалното за тях — нямаше да напусне пристанището в обозримо бъдеще, поне според изявленията на първия щурман. Капитанът му беше зает да ухажва някаква английска дама и щеше да излезе в открито море, едва когато ухажването му дадеше желания резултат, тоест завършеше със сватба.

Именно тази новина преля чашата. Джорджина побесня. В гнева си разкъса две от най-хубавите си рокли и изхвърли нощното гърне през прозореца.

Трябваше веднага да напусне Англия. Вече ѝ беше все едно колко време ще трае пътуването. Затова взе твърдото решение, че ще се качи на един от корабите, които потегляха тази седмица, и ще изтърпи стоически осем — до десетмесечното плаване. И това след само два дни търсене на подходящ кораб. Когато на следващата сутрин събщи решението си на Мак, той се върна само след няколко часа с имената на три английски кораба, които напускаха пристанището идната седмица. При предишните им разговори Мак не бе споменал тези кораби, защото те пътуваха под английски флаг и екипажите им се състояха изключително от англичани. Мак беше абсолютно сигурен, че

Джорджина ще отклони категорично предложението му. Нали беше заявила, че никога вече не иска да вижда англичанин, а това изглеждаше също толкова сериозно, колкото и решението ѝ незабавно да напусне Англия. И наистина — тя отклони безцеремонно предложението, без дори да го изслуша. След дълго колебание Мак спомена още една възможност да се завърнат бързо вкъщи.

— Има един кораб, който ще тръгне на път още с утрешния прилив. Не вземат пътници, но търсят моряк и прислужник за кабината.

В очите на Джорджина блесна интерес.

— Искаш да кажеш, че ще трябва да поработим по обратния път?

— Само си помислих, че така е по-добре, отколкото да прекарам половин година в морето с някакво си момиче, дето не го свърта.

Джорджина не можа да не се засмее, защото Мак бе подчертал преувеличено последната дума и при това отчаяно бе опулил очи. След разочарованието, преживяно в къщата на Малкълм, това беше първата усмивка, която огря лицето ѝ.

— Може би ще се укротя, щом намерим подходящ кораб. О, Мак, идеята е чудесна — въодушеви се тя. — Корабът американски ли е? Колко е голям? Къде отива?

— По-спокойно, малката. Казва се „Мейдън Ан“, тримачтов ветроход от Западноиндийските острови. Прекрасен съд и съвсем чист. Но ми прилича на преустроен военен кораб и все още е напълно въоръжен, макар че е частна собственост.

— Всеки търговски кораб, който плава в онези гъмжащи от пирати води, трябва да бъде въоръжен. Всички кораби на „Скайларк“ по маршрутите на Карибието са въоръжени и въпреки това, често са ги нападали.

— Да, може би си права — съгласи се Мак. — Но „Мейдън Ан“ не е търговски кораб, поне не в това плаване. Не носи товар, само баласт.

— Кой капитан може да си позволи да плава без товар... — Макар много добре да знаеше, че следващите ѝ думи ще засегнат дълбоко човека, имащ зад гърба си тридесет и пет години служба на товарни кораби, тя невъзмутимо продължи: — Сигурно е пират.

— Капитанът бил странна птица, обясни подофицерът, непрекъснато променял курса и обичал да се разхожда без посока —

отговори примирително Мак.

— Значи капитанът е собственик на кораба и е толкова богат, че се скита безцелно по света?

— Така изглежда — изфуча пренебрежително Мак.

Джорджина изобрази на лицето си обезоръжаваща усмивка.

— Знам колко ти е неприятно, но всъщност в това няма нищо необикновено. Пък и за нас е безразлично дали корабът е товарен или не. Главното е да ни вземат.

— Да, точно там е работата. Корабът ще поеме курс към Ямайка, не към Америка.

— Ямайка ли казваш? — Първоначалното ѝ въодушевление започна да угасва. Но това не трая дълго. — „Скайларк“ има кантори в Ямайка. Освен това островът е третото пристанище по търговския маршрут на Томас. Шансовете ни са добри. Можем да пристигнем там, преди брат ми да е потеглил обратно. А ако го изпуснем, ще намерим някой друг кораб на „Скайларк“ в пристанището. Нищо чудно да срещнем Бойд или Дрю, а може би дори моя кораб. — Лицето ѝ светна. — Заобиколният път през Ямайка ще трае най-много няколко седмици, а това е много по-добре, отколкото да плаваме пет-шест месеца. Не искам да остана тук нито ден повече!

— Не съм толкова сигурен, малката. Колкото повече размишлявам, толкова по-малко ми харесва тази идея. По-добре да не я бях споменавал.

— А на мен все повече ми харесва, Мак. Това е най-доброто разрешение.

— Но ще трябва да работиш — напомни ѝ той. — Ще съобщаваш нарежданията на капитана, ще му сервираш яденето, ще чистиш кабината му, изобщо ще правиш всичко, което ти заповяда. Това не е детска игра, малката ми. Това е сериозна работа.

— Така ли? — изпъчи се предизвикателно тя. — Може би намекваш, че не съм способна да свърша толкова проста работа? Мисля, че достатъчно съм стъргала палуби, чистила съм оръдия, даже съм се катерила по такелаж.

— Да, но това беше по-рано, миличка. Тогава беше хлапе, а не красива млада дама. Тогава баща ти и братята ти позволяваха да се катериш навсякъде и ти показваха всичко, което беше нужно. Признавам го с удоволствие. Но това тук е по-сериозно. Ще работиш и

ще живееш с мъже, които не познаваш и които в никакъв случай не бива да разберат, че си жена. Това не е женска работа и ако я приемеш, трябва да престанеш да бъдеш жена.

— Разбрах те много добре, Мак. Ще оставя тук всичките си рокли. Останалото ще дойде от само себе си. Напъхай момъка в рокля и ще видиш грозно момиче. Момичето в панталон обаче изглежда като красив момък. Освен това онази нощ се представих добре в мъжки дрехи, нали?

— Да, но само докато не си отвори устата и не вдигна очи — прекъсна я рязко мъжът, за да освежи спомените ѝ. — После маскировката стана ненужна.

— Защото реших да действам по мъжки. Това не беше много умно, не и с това лице. Взех си поука. — Тя продължи бързо, за да не позволи на Мак да я прекъсне: — Вече знам за какво намекаваш, но това е съвсем различно. Ти също го знаеш. Младите момчета също имат красиви лица. А аз не съм висока, бедрата ми са тесни, гласът ми също е подходящ... — Тя хвърли бърз поглед към гърдите си и замлъкна. — Ще се стегна с корсаж и мисля, че ще изиграя убедително ролята на девет-десетгодишно момче.

Мак пренебрежително поклати глава пред толкова лекомислие.

— Умната ти главица ще те издаде.

— Е, добре, тогава ще бъда остроумно дванайсетгодишно хлапе, което още не е пораснало на ръст — засмя се Джорджина и прибави вече по-сериозно: — Ще се справя, Мак, повярвай. Ако не вярваше, сигурно нямаше да ми разкажеш за този кораб.

— Вероятно съм бил луд да спомена дори името му. Но и двамата знаем много добре кой е виновен за целия този театър!

— Не, не — ухили се тя, — аз съм само една невинна малка женичка и скоро ще се превърна в невинен хлапак. Какво толкова сложно има в това?

Сърдитото му ръмжене не можа да я уплаши.

— Погледни на нещата и от другата им страна. Колкото по-скоро се приберем къщи, толкова по-бързо ще се отървеш от мен.

Ръмженето на Мак премина в същински лъвски рев.

— Не е там работата. Как ще издържиш толкова време преоблечена? Пътуването ще трае най-малко четири до шест седмици. А това е дяволски дълго, като си помислиш, че ще ти се налага да

търсиш усамотени местенца, когато природата поиска своето. Не можеш да задоволяваш потребностите си като мъжете. Те просто застават с гръб към вятъра на парапета и свалят панталоните...

— Моля те, Мак! — изчерви се Джорджина, макар че вече бе чула и видяла от братята си много повече неща, отколкото бяха подходящи за едно младо момиче. — Не твърдя, че няма да има трудности, но все ще ми хрумне нещо подходящо, бъди сигурен. За разлика от другите момичета аз съм отрасла на корабите и познавам местата, които моряците обикновено избягват. Ако се наложи, дори ще слизам в пълния с плъхове трюм. Освен това, какво толкова лошо има, ако някой ме разкрие? Да не мислиш, че ще ме хвърлят през борда за храна на акулите? Със сигурност няма да го направят. Най-много да ме затворят, докато влезем в следващото пристанище и после да ме изпратят по живо, по здраво с ритник по задника. Значи съм си го заслужила, щом съм била толкова глупава, да се оставя да ме заловят.

Двамата продължиха да спорят в същия дух, докато най-накрая Мак сложи оръжие и въздъхна:

— Добре де, добре. Но първо ще опитам всичко възможно да те взема със себе си като спътник. Ще им предложа да работя без пари, ако вземат на борда и малкия ми брат.

Джорджина повдигна изпитателно кадифените си вежди и се усмихна.

— Аз и твой брат? Ами шотландският диалект?

— Е, добре, тогава природен брат — съгласи се мрачно мъжът. — Ще кажем, че сме живели разделени, това ще обясни и разликата във възрастта.

— Нали каза, че им трябва момче за кабината? Сигурно ще настоят да работя. Помня, че братята ми никога не тръгваха без прислужник.

— Казах, че ще се опитам. Имат още цял ден да си потърсят друго момче.

— Надявам се, че няма да го направят — отговори енергично Джорджина. — Предпочитам да се изкривя от работа, вместо да седя по цял ден и да играя ролята на малкото ти братче. И не смей да ме представяш като твоя сестра, защото няма да те наемат и ще пропилеееш и последната ни възможност. Хайде, побързай, докато не са намерили друг!

— Първо трябва да ти набавим мъжки дрехи.

— Ще го свършим по пътя.

— А какво ще стане с роклите ти?

— Ще ги дадем на хазаина.

— А косите?

— Ще ги отрежа.

— Само да смееш! Братята ти непременно ще ми извият врата.

Джорджина измъкна от багажа си старата вълнена шапка, която вече ѝ бе свършила добра работа, и триумфално я пъкна под носа на Мак.

— Престани най-после с твоите „но“ и „ако“! Да вървим!

— Не ми ли каза, че си забравила нетърпението си? — изръмжа шотландецът, докато Джорджина през смях го буташе към вратата.

— Още не сме в морето, Мак. От утре, обещавам ти го най-тържествено.

ГЛАВА ОСМА

Сър Антъни Малъри махна на келнера да донесе следващата бутилка портвайн и се отпусна в креслото си. После изгледа брат си, който също не беше съвсем трезвен.

— Знаеш ли, Джеймс, стари момко, наистина ще ми липсваш. Трябваше да уредиш нещата в Карибието, преди да се върнеш в Англия. Тъкмо сега, когато свикнах с теб, тръгваш отново на път.

— Откъде да знам, че смъртта на скандалния Хоуки ще се уреди толкова лесно — отговори с усмивка Джеймс. — Забравяш, че единствената причина за завръщането ми беше малкият проблем с Идън. Не можех да знам, че точно по това време той ще свие гнездо в нашето семейство. И дори не подозирах, че семейството великодушно ще ме приеме отново, след като съм скъсал с пиратството.

— Предполагам, че причината беше по-скоро в сина ти Джереми. Беше чудесно да представиш на роднините новия племенник. Щом става въпрос за семейството, всички стават малко сантиментални.

— А ти?

Антъни равнодушно вдигна рамене.

— Такъв съм си аз. Но много се надявам, че ще побързаш да си дойдеш. Когато си тук, сякаш се връща доброто старо време.

— Така е. Добре си поживяхме на млади години, нали?

— И все преследвахме едни и същи жени.

— И слушахме все едни и същи проповеди.

— Те бяха загрижени за нас и ни мислеха доброто. Според мен Джейсън и Еди се ожениха твърде рано. Нямаха никаква възможност да се позабавляват. И все се тревожеха за нас.

— Не ги защитавай, братко — засмя се развеселено Джеймс. — Нима сериозно смяташ, че все още им се сърдя? Ако трябва да бъда честен, аз самият бих се обезнаследил също така бързо, както го направихте вие.

— Аз не съм те обезнаследил — възрази твърдо Антъни.

— Изпий си чашата, старче — отговори сухо Джеймс. — Една здрава глътка ще освежи малко спомените ти.

— Не се тревожи за моята памет, тя все още работи отлично. Бях побеснял от гняв, когато избяга с Реджи онова лято преди осем години. Прекара цели три месеца на борда на пиратския кораб — и то с едно дванайсетгодишно момиче. Когато се върнахте, те напердаших, както заслужаваше, и с това въпросът се уреди. Тогава ми позволи да го сторя, без да се съпротивляваш. Би ли ми обяснил защо?

Джеймс многозначително вдигна едната си вежда.

— Сериозно ли смяташ, че имах някакъв шанс срещу трима ви? Май ме надценяваш, стари приятелю.

— Я престани, братко. Та ти дори не направи опит да се отбраняваш. Може би Джейсън и Еди изобщо не са го забелязали. Но ние с теб сме се били достатъчно често, за да ми убегне.

Джеймс се предаде.

— Признавам, имах чувството, че съм си заслужил боя. Макар че ми достави голямо удоволствие да измъкна Рийгън под носа на големия ни брат. Не можех да понасям Джейсън, след като ми забрани да виждам поне от време на време Рийгън, защото аз...

— Реджи — поправи го механично Антъни.

— Рийгън — настоя упорито Джеймс, възобновявайки за кой ли път стария спор. Десетки пъти двамата се бяха хващали за косите, защото не можеха да се разберат с какво галено име да наричат малката си племенница. Всъщност този спор водеше началото си от дългогодишните усилия на Джеймс да бъде различен от братята си, да върви по свой собствен път, да живее по свои правила. Този път и двамата осъзнаха веднага колко безсмислено е да спорят и започнаха да се смеят.

Антъни отиде дори по-далеч и великодушно предложи:

— Съгласен съм, тази вечер ще я наричаме само Рийгън.

Джеймс демонстративно сложи ръка зад ухото си.

— Добре ли чух?

— Върви по дяволите! — изръмжа Антъни. — Продължавай да разказваш, преди да съм заспал на стола. А, ето я и втората бутилка.

— Пак искаш да ме надпиеш, нали?

— Ни най-малко. — За да разсее съмненията му, Антъни напълни чашите догоре.

— Каза го и когато седяхме при Уайт. Доколкото си спомням, добрият ни приятел Армхърст трябваше да завлече и двама ни вкъщи — и то посред бял ден. Впрочем ти не ми разказа как реагира малката ти жена.

— О, беше много мила, благодаря. Но не си струва да повтарям думите ѝ — отговори кисело Антъни.

Сърдечният смях на Джеймс привлече погледите на посетителите.

— Каж ми сериозно — къде остана ловкостта ти, братко? Още на втория ден след сватбата изпадна в немилост пред съпругата си, и то заради някаква мръсница. Защо не обясни на ревнивата си женичка, че не си правил нищо с момичето от бара? Въпрос на лош късмет, че откри на ревера ти рус косъм. Но ти отиде в кръчмата заради нея, нали, за да намериш братовчед ѝ Камерън? Не ѝ ли каза?

— Разбира се.

— Но не спомена, че онази вечер момичето беше за мен?

Антъни упорито заклати глава.

— В никакъв случай. Достатъчни са уверенията ми, че между нас не е имало нищо. Казах ѝ, че съм получил недвусмислено предложение, но съм отказал. Все пак това е въпрос на взаимно доверие. Не говорихме ли на същата тема само преди няколко дни, пак в тази кръчма? Крайно време е да престанеш да се месиш в любовния ми живот. Шотландската ми булчица все някак ще го преглътне. Имам си свои средства и начини да я убедя... Но нека се върнем на твоята изповед, ако нямаш нищо против.

За да върви в крак с Антъни, Джеймс също вдигна чашата си.

— Както казах, бях побеснял от гняв срещу Джейсън, който не ми позволяваше да виждам Рийгън.

— Нима си вярвал, че ще се съгласи? Все пак по онова време ти кръстосваше моретата и се занимаваше с пиратство.

— Така е. Вдигах голяма пушилка, но вътрешно не се промених. Джейсън отлично знаеше, че веднага съм готов да изоставя Хоуки, ако ми позволи да посещавам Рийгън. Вместо това той ме лиши от наследство, твърдейки, че съм окалял доброто име на семейството. При това никой не подозираше, че капитан Хоук и Джеймс Малъри, виконт Райдинг, са едно и също лице. Джейсън беше упорит като магаре и не се отклони нито на йота от решението си. Какво можех да

направя? Това означаваше никога вече да не видя Рийгън. Много добре знаеш, че тя ми е повече от дъщеря. Все пак я отгледахме заедно.

— Можеше просто да се откажеш от пиратството — Антъни не можа да се удържи от тази забележка.

Джеймс отговори със снизходителна усмивка:

— Наистина ли смяташ, че трябваше да се покоря пред Джейсън? Никога не съм го правил. Освен това пиратският живот ми доставяше удоволствие. Предизвикателствата, постоянните опасности, а и нещо много важно: в живота ми отново цареше ред. Пиратството ме измъкна от блатото. Преди да напусна Лондон, здравето ми беше разбито. Чувствах се преситен и опустошен. Е, забавлявахме се доста добре, признавам. Но единственото предизвикателство се състоеше в преследването на дамите и бързото им освобождаване от белъто. А когато се стигнеше дотам, вече не беше интересно. Не ме канеха дори на чай, толкова лоша беше славата ми.

След това признание Антъни избухна в луд смях.

— Ти ме трогваш до сълзи, стари момко.

Джеймс напълни чашите до ръба.

— Изпий си питието, проклетнико! Пиян си много по-симпатичен.

— Нямам намерение да се напия до безпамятство. Обясних го на милата си жена, но тя не ми повярва. Та значи ти излезе в морето и поведе чист и здравословен пиратски живот.

— Аз съм пират-джентълмен — поправи го Джеймс.

— Да, да, точно така — закима Антъни. — Разликата е огромна. Всъщност в какво се състои тя?

— Ще ти обясня. Никога не съм потопил неприятелски кораб, нито съм го взел на абордаж, без да му дам последен шанс. Така и изпуснах доста тлъста плячка. Но и никога не съм твърдял, че искам да постигна успех като пират. Просто се забавлявах.

— Върви по дяволите, Джеймс! За теб това е било просто игра, прав ли съм? Нарочно накара Джейсън да повярва, че се подвизаваш като отмъстител на моретата, че грабиш и палиш и хвърляш нещастните си жертви на акулите!

— Защо не? Брат ни не е щастлив, ако няма с кого да се заяжда. Предпочитам аз да съм жертвата, защото хич не се интересувам от мнението му — за разлика от теб.

— Това е много благородно от твоя страна. — Антъни не можа да удържи тази саркастична забележка.

— Смяташ ли? — засмя се Джеймс и погълна на един дъх чашата си. Антъни побърза да я напълни отново. — Открай време съм такъв.

— Доколкото разбирам — установи неохотно Антъни, — ти винаги си дразнил Джейсън нарочно.

Джеймс обезоръжаващо сви рамене.

— Животът би бил много скучен без малките закачки, не мислиш ли и ти така, братко?

— Доставя ти голямо удоволствие да нервираш Джейсън, нали? Признай!

— Щом ми позволява...

Но лицето на Антъни се разля доволна усмивка.

— Всичко е наред. Нямам повече въпроси. Главното е, че ти се върна в лоното на семейството и ние ти простихме позорните дела. Остава само да отговориш на въпроса ми защо се примири с понесеното поражение.

Джеймс вдигна едната си вежда.

— Не отговорих ли? Съжалявам, но ти все ме прекъсваш.

— Добре, отсега нататък ще си мълча.

— Възможно ли е?

— Джеймс...

— Е, Тони, постави се поне веднъж на мое място и отговорът ще дойде от само себе си. Не е толкова трудно. Исках просто да прекарам известно време с малката ни племенница. Освен това смятах, че ще й доставя удоволствие, като й покажа света. И излязох прав. Но колкото и да се наслаждавах на присъствието ѝ, скоро осъзнах, че съм постъпил зле, и я върнах обратно. От само себе си се разбира, че докато тя беше на борда, не се занимавах с пиратство, но морето е непредвидимо. Бури, други пирати, врагове, всичко е възможно. Признавам, рискът беше минимален, но все пак не беше равен на нула. А ако с Рийгън се бе случило нещо...

— Божичко, безогледният Джеймс Малъри е станал жертва на собствената си съвест! Никога не бих повярвал!

— Напротив, напротив. И аз имам мигове, в които се замислям за самия себе си — отговори сухо Джеймс и хвърли гневен поглед към

брат си, който се смееше с цяло гърло.

— Какво казах току-що? — попита невинно Антъни. — Забрави го, братче! Я да му обърнем по още едно! Знаеш ли — прибави с цинична усмивка той, — като си помисля как всяка година аз представях момичето на приятелите ни, все свършени джентълмени, а ти си я завел сред глутница пирати...

— Те я обожаваха. Докато детето беше на борда, главорезите бяха любезни и мили.

— С това ние двамата спомогнахме за всестранното й възпитание.

— Точно така. Но как можа да се омъжи за Идън, този проклет негодник?

— Малката го обича, за съжаление.

— Това и аз си го помислих.

— Признай, Джеймс, ти не можеш да търпиш момъка, само защото е омесен от същото тесто като теб. Според теб на Реджи не й трябва такъв мъж.

— Аз съм на друго мнение, драги. Това е причината, поради която ти не го харесваш. Аз го намразих заради мръсните обиди, които ми хвърли право в лицето, след като разруши кораба ми и офейка.

— Все пак ти си го нападнал — възрази Антъни, който беше чул доста подробности около тази битка, включително и факта, че синът на Джеймс е бил ранен и се е отказал завинаги от пиратството.

— Не си прав — възрази уморено Джеймс. — Но както и да е, не ми стигат подигравките, ами миналата година той стана причина да вляза в затвора.

— Да, след като ти го преби от бой. Защо премълчаваш, че Никълъс е подпомогнал бягството ти, преди да офейка за Западна Индия? Сигурно го е мъчела нечиста съвест?

— Той твърди, че го е направил, защото иначе е щял да пропусне обесването ми.

Антъни избухна в смях и се удари по бедрото.

— Типично за това дръзко конте! Но да му отдадем дължимото, братко. Ако не те бяха затворили с помощта на новия ни племенник, никога нямаше да представиш толкова успешно смъртта на пирата Хоуки. Така успя да избегнеш въжето и едновременно с това изгори

всички мостове зад гърба си. Днес се разхождаш из Лондон с високо вдигната глава и никой не те преследва.

Двамата отново изпразниха чашите си.

— Откога защитаваш този млад паун?

— Божичко, няма го правя? — уплаши се искрено Антъни. — Съжалявам, стари момко. Никога вече, уверявам те. Той е жалък безделник. За нищо не го бива.

— Но Рийгън му дава да се разбере — добави Джеймс със зловна усмивка.

— Как?

— Всеки път, щом разбере, че се е карал с някого от нас, го оставя да спи на дивана.

— По дяволите, наистина ли?

— Разбира се, знам го от самия него. Посещавай ги по-често, докато ме няма.

— Да прием за това — ухили се зловно Антъни. — Идън на дивана, ех, че гледка!

— Не е толкова лошо, колкото кашата, която си забъркал с младата си жена.

— Не започвай пак, ако обичаш!

— Не се бой. Но се надявам да загладиш положението, докато се върна. Защото след няколко месеца ще освободя Джереми от твоето опекунство и няма да има кой да застава между вас. Ще останеш сам с малката шотландка и...

Смехът на Антъни прозвуча унило, но все пак с надежда.

— Но ти ще се върнеш, нали?

ГЛАВА ДЕВЕТА

Цялото семейство се бе събрало на кея да се сбогува с Джеймс: Джейсън и Дерек, Едуард с всичките си деца, Антъни и малката шотландка, която наскоро го бе уведомила, че ще става баща, и той изглеждаше малко преbledнял и стреснат. Джереми, този непрокопсаник, беше в чудесно настроение, макар че за първи път от шест години насам се разделяше с баща си. Но той си беше направил добре сметката какво може да очаква от опекунството на чичо си Тони. За съжаление скоро щеше да установи, че Джейсън и Еди също ще го държат под око и ще го наказват много по-строго, отколкото Джеймс и първият му офицер Конрад.

Настъпващият прилив скоро прекрати церемонията по сбогуването. И без това Джеймс едва понасяше люлеенето на кораба, закотвен за кея, защото го мъчеше ужасен махмурлук, отговорен за който беше милият му брат Тони. За малко да забрави писмото до жена му, в което ѝ обясняваше какво всъщност е станало с момичето от бара, което според нея бе споделило леглото на Тони. Джеймс повика Джереми на стълбичката към кея и му подаде плика.

— Дай го на леля си Рослин, когато Антъни не е наблизо.

Джереми моментално скри писмото в джоба на панталона си.

— Любовно послание, нали?

— Любовно? — изпухтя възмутено Джеймс. — Я се махай оттук, хлапе! И внимавай...

— Знам, знам. — Джереми заклинателно вдигна ръце. — Няма да върша нищо, което не си вършил и ти. — Той се обърна и хукна надолу, преди баща му да е посегнал да го удари. Но по лицето на Джеймс се изписа горда усмивка. Той се обърна към палубата и се озова лице в лице с Конрад Шарп, първи щурман на „Мейдън Ан“ и негов най-добър приятел.

— Какво беше това?

Джеймс сви рамене, макар много добре да знаеше, че Конрад е забелязал писмото.

— Налага се да помогна малко на брат си. Жена му така го скастри, че скоро няма да посмее да я погледне.

— Мислех, че не искаш да се намесваш — напомни му Кони.

— Е, все пак ми е брат. Макар че след номера, който ми погоди миналата нощ, не би трябвало да ме е грижа за него. — Той посрещна смело изпитателния поглед на Кони, макар че главата му бучеше. — Този негодник е виновен за днешното ми състояние.

— Не без твое участие, нали?

— Разбира се, няма можех да допусна собственият ми брат да ме надпие? Ще се заемеш ли с отплаването, Кони? В момента не ме бива за нищо. Ела после в кабината и ми докладвай.

След един час Кони влезе в кабината на Джеймс да вземе порция ръж от добре напълнения сандък и приседна до него на писалището.

— Още ли се тревожиш за момчето?

— За този тарикат? — Джеймс решително заклати глава, при което отново потрепери от пронизващите болки. После бързо отпи голяма глътка от силната отвара, която Кони му донесе от кухнята. — Тони ще се погрижи Джереми да не попада в затруднено положение. Ако някой се тревожи за младия негодник, това си само ти. Би трябвало да имаш свой син, Кони!

— Може и да имам. Само че още не съм го открил. Ти сигурно си създал още няколко деца, за които дори не подозираш.

— О, небеса! И едно ми е достатъчно — отговори с добре изигран ужас Джеймс и Кони се развесели. — Е, докладвай. Колко души от стария екипаж успя да наемеш?

— Осемнадесет. Останалите места също са заети, с изключение на боцмана, но ти вече го знаеш.

— Значи ще пътуваме без боцман. Това ти създава допълнителна работа, Кони.

— Вярно е. Но вчера успях да намеря човек, който се представи доброволно. Отначало искаше да го вземем като пътник, него и брат му. Казах му, че „Мейдън Ан“ не вози пътници, и той се съгласи да работи. Не бях виждал по-упорит шотландец.

— Пак ли шотландец? Достатъчно ядове си имах с тях в последно време. Първо търсихме братовчеда на лейди Рослин, после се сблъскахме с една дива котка и придружителя й...

— Мислех си, че си забравил този случай?

Джеймс го изгледа мрачно и отмина забележката с мълчание.

— Откъде знаеш, че шотландецът има понятие от корабоплаване?

— Изпитах го най-подробно и се уверих, че няма да му е за първи път. Каза ми, че е работил като дърводелец и лоцман.

— Ако е вярно, идва тъкмо навреме. Много добре. Има ли още нещо?

— Джони се е оженил.

— Джони? Моят юнга Джони? Та той е само на петнайсет! Защо, по дяволите, го е направил?

— Каза, че е влюбен, и не иска да остави младата си жена сама — обясни уморено Кони.

— Младата си жена ли? — изсмя се Джеймс. — Този нахален хлапак има нужда от майка, не от съпруга. — Главата му отново забуча и той побърза да погълне остатъка от питието.

— Намерих ти нов юнга. Братът на Макдонъл...

Като чу това име, Джеймс едва не се задави. Закашля се и половината лекарство се изля на масата.

— Какво каза?

— Успокой се, Джеймс. Какво ти стана?

— Макдонъл ли каза? Да не би първото му име да е Йън?

— Да, защо? — Този път Кони направи глупава физиономия. — Господи, да не е същият онзи шотландец от пристанищната кръчма?

— Видя ли брат му? — попита бързо Джеймс, без да отговори на въпроса.

— Всъщност не успях да го разгледам. Нисичък, мълчалив и през цялото време се криеше зад гърба на шотландеца. Не ми оставаше нищо друго, освен да взема и него. Джони ми заяви, че остава в Англия, само преди два дни. Да не би да намекваш...

— Точно така — отвърна Джеймс и избухна в луд смях. — Господи, Кони, какво си направил! Толкова време търсих малката мръсница, но тя и шотландецът й сякаш бяха потънали в земята. А сега ми падна право в ръцете.

— Май пътуването ще се окаже доста приятно — ухили се Кони.

— Бъди уверен в това — отговори Джеймс и изкриви лице в дяволска гримаса. — Но няма да я изоблича веднага. Първо ще се позабавлявам.

— Може и да се лъжеш. Нищо чудно да си имаме работа с истинско момче.

— Съмнявам се — отвърна самоуверено Джеймс. — Но ще се убедя веднага, щом започне работа.

Когато Кони си отиде, Джеймс се настани удобно в тапицирания стол и се зарадва като хлапак на невероятната случайност, която доведе на кораба му търсеното момиче. По доковете имаше толкова много кораби. Защо трябваше да изберат тъкмо неговия... Кони беше казал, че първо искали да си платят пътуването, значи разполагат с пари. Защо тогава не бяха взели друг? Той знаеше, че поне два английски кораба в най-скоро време ще напуснат пристанището с курс към Западна Индия. Единият от тях беше пътнически. Защо ѝ трябваше да се преоблича и рискува да я разкрият? Дали наистина се преобличаше? Онази вечер пак беше в мъжки дрехи. Може би все така си ходеше? Защо тогава се уплаши, когато Тони заяви, че е жена, а не момче? Значи се е опитвала да скрие пола си — също като сега.

И се беше наела да му бъде прислужва. Ама че нерви имаше тази жена! Джеймс учудено заклати глава.

Много интересно как ще се представи. Задимената кръчма е едно, но как ли ще се държи на борда посред бял ден? Все пак бе успяла да заблуди Кони. Може би самият той никога нямаше да я разкрие, ако не я познаваше от по-рано. Но станалото беше станало и той не бе забравил първата им среща. Напротив, помнеше всяка подробност: сладкото дупе, което веднага го възхити, нежните гърди, които потръпваха в ръцете му. Лицето ѝ също беше прекрасно: с благородно извити скули, дръзко носле и пълни, чувствени устни. Не можа да види какви са веждите и косите ѝ. Но в краткия миг, когато вдигна очи към него пред кръчмата, едва не се удави в кадифените кафяви очи.

Не само веднъж, десетки пъти се бе връщал в онази проклета дупка с надеждата да я намери. Едва сега започваше да проумява защо не е имал късмет. Никой не можа да му даде сведения за странната двойка, която никога преди това не се беше появявала наоколо. Сигурно бяха дошли от Карибието и сега бързаха да се върнат вкъщи. Макдонъл със сигурност беше шотландец, но малката в никакъв случай. Джеймс не можеше да определи точно откъде идва изговорът ѝ, но беше твърдо убеден, че не е англичанка.

Тази жена наистина представляваше загадка, но той непременно щеше да я разгадае. Първо обаче щеше да се позабавлява с тайната ѝ. Веднага щеше да я настани в кабината си и да ѝ обясни, че бившият му прислужник също е спал там. Естествено, съществуваше възможност тя да си припомни първата им среща, но това не беше от значение. Самият той нямаше да даде вид, че я е познал. Още преди края на пътуването тя щеше да споделя с него не само кабината, но и леглото му. Джеймс беше абсолютно сигурен в това.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Известно е, че корабната кухня не е подходящо място за скривалище, особено в един толкова горещ и задушен летен ден, когато не потрепва дори листец. Когато излезе в открито море, щеше да стане по-добре. Но тук, между големите зидани печки, които бяха запалени още в ранните сутрешни часове, и огромните тенджери, от които се издигаха облаци пара, човек се чувстваше като в преддверието на ада.

Готвачът и двамата му помощници се бяха съблекли почти голи. Освен потискащата горещина, по това време кухнята беше много оживена. Помещението беше тясно и моряците трябваше да ядат на смени. Нямаха много време, защото при отплаването на кораб имаше нужда от всеки човек. Джорджина постоя малко до перилата, наблюдавайки товаренето на последните съоръжения и запаси за трюма и кухнята. Това беше обичайна гледка за нея и не можеше да привлече за дълго вниманието ѝ. Освен това Англия ѝ беше омръзнала до смърт и тя не искаше нито да я чува, нито да я вижда.

По тази причина тя побърза да се скрие в кухнята и тихо седна на едно ниско столче в скритото ъгълче между бъчвите и делвите с вода и струпаните чували с жито и брашно. Не искаше да се пречка на пътя на готвача и да привлеча върху себе си излишно внимание.

Ако не беше така горещо, Джорджина щеше да хареса кухнята, защото беше чиста и подредена. Нищо чудно, защото плавателния съд беше наскоро ремонтиран изцяло, поне така ѝ бяха казали.

Между печките беше поставен огромен дървен сандък, напълнен до ръба с въглища. Дългата маса в средата беше съвсем нова. В стената беше забита дебела кука, която вече очакваше тялото на някое от многото животни, които бяха натоварени в трюма, за да има прясно месо по време на пътуването. Както на всеки друг кораб кухнята беше претъпкана. От тавана висяха тенджери, тигани и дебели връзки подправки, но всички съдове бяха грижливо закрепени за пода, стените или тавана.

Господар на това царство беше тъмнокос ирландец със съмнителното име Шон О'Шон, който нямаше основания да се усъмни, че Джорджи Макдонъл е точно това, за което се представя. Шон беше общителен и весел. Едва навършил двадесет и пет години, с хитри зелени очи, които бдително оглеждаха повереното му помещение. Той нямаше нищо против, че Джорджина се е скрила в кухнята, но веднага я предупреди, че тук всеки работи здраво. Тя не възрази и се зае му помага според силите си, особено когато двамата чираци бяха заети. Ирландецът беше доста разговорлив и отговаряше с готовност на многобройните ѝ въпроси. Но и той самият беше дошъл наскоро в Англия, така че не можа да ѝ даде сведения за капитана и кораба.

Тя все още не бе видяла никого от екипажа, макар че двамата с Мак бяха пренощували на борда. За съжаление почти не мигнаха, защото от близките пристанищни кръчми ехтеше весела глъчка. Завърналите се у дома моряци пируваха цяла нощ. Пияните се катереха с крясъци по предната палуба и търсеха опипом койките си, а после хъркаха като заклани. Екипажът представляваше пъстра смесица, типична за повечето кораби, които предприемаха дълги пътувания, наемаха хора в някое пристанище и ги оставяха в следващото. Това означаваше, че между моряците със сигурност щеше да има и няколко англичани. Например първият щурман, Конрад Шарп, беше един от тях. Досега Джорджина бе чула един-единствен мъж да го нарича Кони. Офицерът говореше много изискано, почти като онези високомерни аристократи и Джорджина веднага усети, че с него шега не бива. Беше едър и строен, червената му коса беше малко по-тъмна от тази на Мак, а ръцете и раменете му бяха изпъстрени с лунички, които сигурно продължаваха по цялото тяло. Но лицето, белязано от ветровете и бурите, имаше цвета на стара, сбръчкана ябълка. Лешниковите му очи сезираха във всеки човек толкова упорито, че Джорджина на няколко пъти се усъмни в уменията си да се преструва на момче. Все пак той не изрази никакво съмнение относно вида ѝ, иначе надали щеше да я наеме. При първия разговор не беше особено разговорлив и накратко им заяви: или ще работят, или няма да ги вземе на „Мейдън Ан“. За Джорджина това беше напълно в реда на нещата, но Мак се съгласи с голяма неохота.

Още от самото начало Джорджина разбра, че не може да понася мистър Шарп, макар че не намираше в какво да го укори — поне засега. Тази прибързана присъда не беше много почтена, но това не я смущаваше ни най-малко, защото той беше англичанин, а за нея всички англичани бяха плъхове, змии и други подобни гадини. Разбира се, не биваше да дава израз на отвращението си, това щеше да бъде изключителна глупост от нейна страна. Не биваше да превръща този мъж в свой неприятел. Най-добре да избягва и него, и другите англичани от екипажа.

Още не бе видяла капитан Малъри, защото когато двамата с Мак се качиха на борда, той не беше дошъл. Тя знаеше, че в най-скоро време трябва да отиде при него и да му се представи, както и да узнае какви услуги ще се искат от нея. Всички капитани бяха различни. Дрю например настояваше на всекидневна баня, макар и със солена вода. Клинтън искаше чаша топло мляко преди лягане и задачата на личния му прислужник беше да топли млякото и да се грижи за кравата. Момчето на Уорън чистеше каютата, но не се грижеше за яденето, защото Уорън предпочиташе да се храни заедно с екипажа. Мистър Шарп вече й бе изброил обичайните задължения, но само капитанът можеше да й каже какво точно очаква от нея.

Той сигурно беше все още зает, затова Джорджина реши да се възползва от удобния случай и да си почине. Капитанът беше единственият, с когото трябваше да бъде винаги нащрек, защото щеше да прекарва почти цялото си време в неговата каюта. Трябваше да изглежда по най-добрия начин, защото първото впечатление беше решаващо и се запомня завинаги. Ако при първата им среща капитанът не откриеше нищо странно във вида й, можеше да бъде спокойна за бъдещето. Но в момента нямаше желание да отиде при него. Голямото „ако“ я приковаваше към столчето в задушната кухня, макар че се обливаше в пот и дрехите лепнеха по тялото й. Беше стегнала косата си с тънък чорап и беше нахлупила дълбоко старата вълнена шапка. Изпотената коса я сърбеше нетърпимо. Ако капитанът не откриеше нищо необичайно във вида й, всичко щеше да бъде наред. Но какво ще стане, ако единствен той разкрие маскировката й? Ако я разобличи, преди да достигнат канала, нищо чудно да я изпрати обратно на сушата или да прекара остатъка от пътуването заключена в трюма. Най-лошото беше да я изпратят на сушата сама, без Мак, който беше

много по-необходим на борда от обикновения юнга. Ако капитанът не позволи на Мак да тръгне с нея, тя не можеше с нищо да му попречи.

Затова Джорджина продължаваше да седи в кухнята, където вече я бяха приели като Джорди Макдонъл. Осъзна, че се е мотала твърде дълго, едва когато Шон напъха в ръцете ѝ табла, пълна с ядене. Сребърните капаци и прибори със сигурност не бяха предназначени за нея.

— Какво, капитанът на борда ли е вече?

— Божичко, нима не знаеш, че отдавна лежи в каютата си с бучаща глава? Мистър Шарп ръководеше отплаването.

— О! — Какъв лош късмет! Защо никой не ѝ бе казал? Ами ако я е чакал? Или е имал нужда от услугите ѝ? Добро начало, няма що! — Аз... Мисля, че... Да, да тръгвам...

— И побързай, момче. Внимавай да не разсипеш яденето, но таблата е доста тежка за слабите ти ръчички. Е, нищо, всеки случай не забравяй да се прикриеш, ако капитанът я запрати по теб.

Съдовете върху таблата тракаха заплашително. Джорджина спря като закована.

— Защо да я хвърли? Господи, нима искаш да кажеш, че ще ме замеря с яденето?

Шон се ухили и безпомощно вдигна рамене.

— Откъде да знам? Изобщо не го познавам. Но когато мъжът е махмурлия, човек не знае какво го очаква, прав ли съм? Бъди нащрек, малкият, това е най-добрият съвет, който мога да ти дам.

Страхотно. Да сплаши така малкото момче, което и без това е достатъчно нервно. Дори не подозираше, че мистър Шон притежава такова чувство за хумор. Да върви по дяволите!

Пътят до задната палуба, където се намираха капитанската и офицерските кабинни, беше дълъг, а и Джорджина нямаше никакво намерение да разглежда английския пейзаж, покрай който се плъзгаше корабът. Тя се огледа отчаяно за Мак, който единствен можеше да ѝ вдъхне малко кураж, но той сякаш беше потънал вдън земя. Таблата все повече натежаваше в ръцете ѝ. Нямаше защо да търси Мак. А и не беше особено умно от нейна страна да предложи студено ядене на измъчвания от главоболие капитан.

Когато най-сетне застана пред кабината, балансирайки таблата опасно с една ръка, не посмя да почука. Стоеше така като закована, с треперещи ръце и омекнали колене, и размишляваше за неясното бъдеще. Напразно се опитваше да си внуши, че няма защо да се плаши толкова. Ако все пак се случеше най-лошото, това не означаваше края на света! Тя беше достатъчно изобретателна и все някак щеше да се добере до Америка. Но ако все пак...

По дяволите, защо не успя да научи нищо повече за капитана, а узна само името му? Нямахше представа стар ли е или млад, любезен или груб, дали хората му го обичаха или само го уважаваха, дали не го мразеха... Познаваше капитани, които бяха истински тирани и злоупотребяваха с властта, която имаха над моряците. Трябваше да се осведоми по-подробно... Ала вече беше късно. Само след няколко минути... Може би ще мине някой, който да я увери, че капитан Малъри е жалък слабак и е много приятно да се плава под негова команда. Тогава ръцете ѝ щяха да престанат да треперят и да се потят, а мрачните мисли щяха да изчезнат.

Джорджина тъкмо реши да тръгне обратно, когато вратата се отвори.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Сърцето на Джорджина заблъска лудо в гърдите ѝ и съдовете върху таблата затракаха в същия такт. Тя се обърна рязко, очаквайки да се озове лице в лице с капитана на „Мейдън Ан“. Но на рамката на вратата се бе облегал първият помощник. Лешниковите му очи се рееха някъде над главата ѝ.

— Ама че си дребен. Странно, че не го забелязах по-рано, когато те наемах.

— Вие бяхте седнал, когато аз... — Останалата част от изречението спря на гърлото ѝ. Мъжът улови брадичката ѝ между палеца и показалеца си и бавно завъртя главата ѝ настрани. Джорджина побледня като платно.

— Нито едно косъмче — промърмори пренебрежително мъжът.

Възмущението, което обзе малкия Джорджи, успя да разтопи ледената буца, заседнала на гърлото ѝ.

— Аз съм само на дванадесет, сър — изсъска тя.

— Доста си дребен за годините си. Я виж, таблата е почти колкото теб. — Дясната му ръка провери здравината на рамото ѝ. — Май нямаш и мускули...

— Още раста — отговори съкрушено Джорджина, вбесена до крайност от безсрамния оглед. — След шест месеца няма да ме познаете — предсказа тя и това отговаряше на истината. Тогава вече нямаше да има нужда да се преоблича.

— Сигурно джинсът ти е такъв...

В очите ѝ се появи опасен блясък.

— Какво?

— Говоря за ръста. Какво си помисли, по дяволите? Не говоря за вида ти, защото двамата с брат ти изобщо не си приличате. — Очевидно развеселен, той избухна в гръмък смях.

— Много бих искала да зная какво е толкова смешно. Ние сме от различни майки.

— Аха. Имам чувството, че у теб има нещо испанско. Майките, значи. Но това още не обяснява защо не говориш шотландски като брат си.

— О, простете. Не знаех, че ще се наложи да изповядам целия си живот, за да получа тази служба.

— Защо си толкова сърдит, малкият?

— Престани вече, Кони! — чу се дълбок глас, в който звучеше предупреждение. — Не бива да плашим детето още от първия ден.

— Така ли? — захили се щурманът и очите на Джорджина се присвиха в тесни цепки. Ето защо още от първия миг не можеше да понася този червенокос англичанин.

— Яденето ще изстине, мистър Шарп — погледна го предизвикателно тя, без да си дава труд да сподави остротата на гласа си.

— Тогава го внеси в кабината, по дяволите. Макар да се съмнявам, че капитанът иска да яде.

Нервността отново я завладя. Значи гласът, който ги бе прекъснал, беше на капитана. Как може да забрави кой я очакваше зад тази врата! Той със сигурност беше чул разговора ѝ с офицера, особено нахалните ѝ отговори. Е, бяха я обидили, но въпреки това държанието ѝ беше непростимо. Тя беше прост прислужник, а се държа с Конрад Шарп като равна... като Джорджина Андерсън, а не като Джорджи Макдонъл. Още няколко такива постъпки, и можеше да свали шапката и да развие превръзката на гърдите.

Щурманът я покани с жест да влезе, после се обърна и я остави сама. Краката ѝ натежаха като олово. Струваше ѝ голямо усилие да направи дори една крачка в посока към капитанската кабина, после обаче буквално влетя през вратата и тръгна към тежката дъбова маса в стил Тюдор, поставена в средата на стаята.

Очите на Джорджина останаха втренчени в таблата. Тя я остави на масата, без да вдигне поглед. Забеляза едрата фигура зад масата, застанала пред стената с прекрасни прозорци от оловно стъкло, през които проникваше мека светлина. Тя продължаваше да държи очите си наведени и само по сянката може да предположи къде е застанал капитанът.

Още вчера се бе възхитила на тези прозорци, докато се запознаваше с кабината и подготвяше всичко за пристигането му.

Помещението щеше да се хареса дори на крал. Джорджина никога не бе виждала такава великолепна мебелировка, поне не в кораб на „Скайларк“.

Обзавеждането се състоеше изключително от уникати. До дългата маса беше поставено скъпоценно кресло в най-новия френски стил Амбир. Дървената му част беше изработена от обкован с месинг махагон, а дамаската с цвят на слонова кост бе украсена с прекрасен цветен мотив. Още пет подобни кресла бяха разположени из стаята: две пред прозорците, две пред и едно зад внушителното писалище с класическа дърворезба. Леглото беше великолепно произведение на италианския ренесанс, с изкусно резбовани дървени крака и табла, обградена от дъговидни колони. Матракът беше покрит с ослепително бяла завивка. Голям китайски шкаф от тиково дърво заменяше обичайния моряшки сандък; подобен шкаф баща ѝ беше донесъл като подарък на майка ѝ малко след сватбата от Далечния Изток. Този тук беше богато инкрустиран с кехлибар, лапис лазули и седеф. До скрина в стил Кралица Ана от опушено орехово дърво стоеше модерен абаносов часовник с месингов обков.

Вместо обичайните етажерки по стената, капитанът притежаваше махагонова библиотека с позлатена резба и стъклени врати, зад които стояха осем реда ценни книги. Друг скрин беше издържан в стил Режанс, с инкрустации, цветни мотиви и позлатени первази. Голям кожен параван, с нарисуван върху него английски пейзаж, отделяше ъгъла на кабината, където се намираше ваната за къпане. Тя очевидно беше изработена специално за капитана, защото беше необичайно дълга и широка, но слава богу, не чак толкова дълбока. Една от задачите на прислужника беше да мъкне водата за къпане.

Писалището бе отрупано с най-разнообразни измервателни уреди. На пода беше поставена гола бронзова фигура, а до ваната имаше голям меден котел. Многобройни лампи от най-различен вид бяха завинтени за мебелите или висяха на куки от тавана. Големи и малки картини красяха стените, а подът беше покрит с дебели ориенталски килими. Това помещение ѝ напомняше по-скоро за губернаторски палат, отколкото за корабна каюта. Въпреки това то не казваше почти нищо за капитан Малъри, освен че е малко

ексцентричен и обича ценни мебели, макар че съчетанието им изглеждаше доста странно.

Джорджина не знаеше дали капитанът я гледа или се е обърнал към прозореца. Тя все още не смееше да вдигне очи, макар че дългото мълчание опъваше до скъсване нервите ѝ. Надяваше се да напусне кабината, без да привлече вниманието му — ако вече не беше твърде късно за това. Защо той не заговореше пръв? Нима не виждаше, че тя стои тук и чака нарежданията му?

— Яденето ви, капитане... сър.

— Защо шепнеш така? — Гласът му прозвуча също така тихо като нейния.

— Казаха ми, че вие... Чух, че сте препили... — Тя се покашля и побърза да се поправи: — Че ви боли глава. Брат ми Дрю винаги се оплаква от силния шум, когато е... когато има главоболие.

— Мислех, че брат ти се казва Йън?

— Имам и други братя.

— Повечето от нас ги имат, там е лошото — отбеляза сухо мъжът. — Миналата нощ моят се опита да ме свали под масата. Сигурно щеше да му се стори много забавно, ако днес не бях отплавал.

Джорджина неволно се ухили. Братята ѝ често си погаждаха подобни номера. Тя също не оставаше пощадена от грубите им шеги: сипваха ром в шоколада ѝ, завързваха на възли панделките на бонетата ѝ. Дори имаха безсрамието да окачат долните ѝ гащи на флага, който показваше посоката на вятъра. Очевидно подли братя имаше навсякъде по света, не само в Англия.

— Познавам това, капитане — побърза да се съгласи тя. — Понякога братята са ужасно досадни.

— Напълно си прав.

Тя забеляза веселието в гласа му и разбра, че забележката ѝ е била твърде дръзка за едно дванадесетгодишно момче. Трябваше да внимава за всяка своя дума. Нито за секунда не биваше да забравя, че е момче, и то малко. Но в моменти като този ѝ беше особено трудно, защото веднага бе забелязала ярко изразения му британски акцент. Най-голямото ѝ нещастие щеше да бъде, ако капитанът беше англичанин. Можеше да се държи настрана от другите, само не от него.

Джорджина тъкмо си играеше с мисълта дали не е по-добре да скочи през борда и да се добере с плуване до сушата, когато остра заповед я изтръгна от мислите ѝ:

— Изправи се и дай да те разгледам.

„Запази спокойствие“, каза си тя. Едно по едно. Акцентът може би беше придобит. Сигурно капитанът е живял дълго в Англия.

Тя се раздвижи бавно, заобиколи масата и продължи нататък, докато в полезрението ѝ се появи чифт блестящи ботуши за езда. Погледът ѝ обходи гълъбовосивите панталони, покриващи мускулестите крака, и продължи нагоре. Без да вдигне глава, тя огледа бялата ленена риза и яките китки, скрити в дантелени маншети и небрежно опрени на тесните хълбоци. Не стигна по-нагоре от късчето тъмна кожа, което разкриваше отворът на ризата. Затова трябваше да промени позата си. Той беше толкова висок, толкова широкоплещест.

— Не стой в сянката — подкани я той. — Застани малко по-ляво. Така е по-добре. — После ненужно прибави: — Нервен си, нали?

— Това е първата ми работа, сър.

— И не искаш да се провалиш, нали? Спокойно, момче. Аз не късам главите на малки момчета... само на големи.

Може би намекуваше за дръзкото ѝ държане преди малко?

— Радвам се да го чуя. — О, господи, пак ставаше нахална! „Дръж си езика зад зъбите, Джорджина!“

— Толкова ли е интересен килимът ми?

— Сър?

— Та ти изобщо не откъсваш очи от него. Или са ти казали, че съм ужасно грозен и като ме видиш, ще се превърнеш в грахова супа?

Тя се усмихна на опита му да разведри обстановката, но веднага се опомни. Вече се бе поуспокоила, но представянето все още не беше свършило и за нея беше по-добре капитанът да продължи да я смята за развълнувана и да припише евентуалните ѝ грешки на нервността.

Джорджина поклати глава в отговор на въпроса му и бавно повдигна брадичката си, имитирайки отлично момче на нейната възраст. Възнамеряваше да го погледне за миг и бързо да сведе засрамено очи. Надяваше се детинското ѝ държане да отклони вниманието му. Но стана нещо съвсем друго. Тя го погледна в лицето, сведе бързо глава, но после, без да може да го предотврати, главата ѝ

отново се надигна и тя се взря зашеметена в зелените очи, които помнеше така добре, сякаш всяка нощ ги сънуваше.

Невъзможно! Той? Тук? Този дързък великан, когото се надяваше да не види никога вече! Тук? Не беше възможно това да е мъжът, комуто трябваше да прислужва. Имаше ли човек с такъв лош късмет като нейния?

По лицето ѝ се изписа истинска паника. Мъжът попита с подчертана небрежност:

— Нещо не е наред ли, малкият?

— Не — отговори с мъка тя и толкова бързо сведе поглед, че остра болка прониза слепоочията ѝ.

— Надявам се, че все пак няма да се превърнеш в грахова супа?

Тя едва успя да промърмори някакъв отрицателен отговор.

— Слава богу! В момента не бих могъл да понеса подобна гледка.

Какви глупости говореше? Всъщност трябваше да я посочи с пръст и да извика: „Ей, ти!“. Наистина ли не я позна? Сети се, че през цялото време я наричаше „малкият“, и колебливо вдигна глава, за да го погледне отново. По лицето му не се четеше нито изненада, нито гняв или съмнение. Очите му я гледаха с все същата откритост и леко веселие. Той изобщо не я помнеше. Дори името на Мак не го накара да се замисли.

Невероятно. Вярно, днес тя изглеждаше по-различно от онази вечер в кръчмата, когато дрехите ѝ бяха твърде големи и, за съжаление, тесни на неподходящото място. Днешните ѝ пасваха отлично и бяха съвсем нови. Само шапката беше същата. Превръзката, която стягаше гърдите ѝ, и широкият жакет правеха фигурата ѝ момчешка. Освен това осветлението в кръчмата не беше кой знае какво. Може би това беше причината да не я познае. Освен това, защо да помни някаква си дребна случка? Ако се съдеше по бруталния начин, по който се бе отнесъл с нея в таверната, сигурно е бил пиан до козирката.

Джеймс Малъри веднага забеляза как нервността ѝ постепенно се стопи, когато повярва, че мъжът насреща ѝ не я е познал. Самият той на няколко пъти трябваше да затаи дъх, очаквайки напрегнато дали тя ще го познае и очаквайки нападение, подобно на онова в кръчмата. Очевидно тя се убеди, че самоличността ѝ е останала скрита, затова

реши да си мълчи и да продължи да играе ролята на момче — точно както се беше надявал.

Всъщност вече можеше да се отпусне, но възбудата, която го обзе в мига на влизането ѝ, не искаше да се уталожии. Цяла вечност не бе усещал толкова силно сексуално желание. Повечето жени позволяваха да ги завладеят твърде бързо. Дори приятното съревнование с брат му Антъни за завоюване разположението на дамите бе загубило очарованието си дълго преди да напусне Англия преди десет години! Отдавна бяха престанали да мислят за наградата. Важен беше двубоят между тях двамата. Жените, които прелъстяваха, нямаха никакво значение — а и бяха твърде много.

Това тук беше съвсем ново. Чувството, че на всяка цена трябва да притежава една определена жена, беше в състояние да накара дори опитен женкар като него да загуби самообладание. Този път желаше не коя да е жена. Искаше тази. Веднъж вече му се бе изплъзнала и загубата беше болезнена. Досега прелъстяваше жените и веднага ги забравяше, но този път беше заплепен от тайнствеността, която обграждаше новия обект. А може би беше запомнил единствено сладкото ѝ малко дупе.

Всъщност причината нямаше значение. Важното беше да я притежава. Той самият беше изненадан от държанието си, защото играта, която играеше този път, беше съвсем нова. Внезапно се бе отърсил от обичайната си преситеност и в нейно присъствие трепереше от възбуда. Подобна чувственост му изглеждаше направо смешна, особено като се имаше предвид, че още не я бе докоснал, а и в близко време нямаше да си го позволи. Играта все още не беше започнала. Предстояха им много вълнуващи епизоди, които изискваха неопределено време.

Трябваше да се държи на разстояние от тази привлекателна женичка, затова се запъти към масата и разгледа съдържанието на сребърните съдове. В този миг на вратата се почука.

— Джорджи... така ли беше?

— Моля, капитане?

— Как беше името ти? — попита през рамо той.

— Да, да, Джорджи, сър.

Мъжът кимна.

— Сигурно е Арти с куфарите. Можеш да започнеш да ги разопаковаш, а аз ще се задоволя с тези студени вкусотици.

— Желаете ли да стопля яденето, капитане?

Джорджина искаше да напусне колкото се може по-скоро капитанската каюта и Джеймс разбра това по промъкналата се в гласа ѝ надежда. Но той нямаше намерение да я изпуска от очи, докато „Мейдън Ан“ не оставеше далеч зад себе си английския бряг. Ако момичето имаше поне капчица разум, щеше да знае, че рискът да бъде изобличено е много голям. Сигурно се надяваше, че в случай на разкритие може да скочи през борда и да доплува до сушата, поне докато плаваха по Темза. В никакъв случай не биваше да ѝ дава тази възможност.

— Благодаря, не е нужно. И без това нямам апетит. — Като видя, че малката продължава да стои като закована, той прибави: — Вратата, момче. Да не мислиш, че ще се отвори сама?

Джорджина стисна устни и тръгна към вратата. „Очевидно не понася да я командват“, каза си Джеймс. А може би не ѝ хареса резкият му тон? Освен това му направи впечатление естествеността, с която започна да дава нареждания на мрачния Арти къде да остави куфарите. Все пак киселият поглед, който морякът отправи към капитана, не убягна от вниманието ѝ и тя побърза да влезе отново в ролята на момче.

Джеймс едва не се изсмя с глас, когато осъзна, че ако продължава да си отваря устата както досега, малката скоро ще си има проблеми с екипажа. Моряците нямаше да разрешат на някакъв си дребен хлапак да се държи нахално. Той би могъл да им обясни, че момчето е под негова защита, но тогава новите членове на екипажа щяха да започнат да си шепнат зад гърба му, старите щяха да огледат най-подробно хлапето, а Кони щеше да се търкаля от смях по палубата. Значи самият той трябваше да държи под око Джорджи Макдонъл, което нямаше да представлява особена трудност. Тя изглеждаше прекрасна в момчешките си дрехи.

Вълнената шапка, която помнеше отлично, скриваше косите ѝ, но ако съдеше по веждите, те бяха тъмни. Нито едно кичурче не надничаше изпод шапката. Или косата ѝ е съвсем къса, предположи Джеймс, или си е обръснала главата за пътуването — и двете възможности никак не му се нравеха.

Бялата риза с дълги ръкави беше закопчана догоре и стигаше до бедрата ѝ, така че фигурата ѝ изобщо не личеше. Той се опита да разгадае какво е направила с гърдите си и с тънката талия, която беше обгърнал онази вечер. Ризата не беше прекалено широка, а пасваше отлично на момчешката ѝ фигурка, подчертана още повече от широкия колан. Ако все пак се виждаше нещо от гърдите ѝ, те със сигурност бяха скрити под късия елек, който носеше върху ризата.

Елекът беше идеално допълнение към тоалета ѝ. Отвътре овча козина, отвън груба кожа, той заключваше горната част на тялото ѝ като в броня и оставяше открити само част от плоските гърди и гладкия корем.

Кафявите панталони стигаха до коленете. Краката ѝ бяха обути в дебели вълнени чорапи, целите на гънки, така че стройните, добре оформени прасци да изглеждат като най-нормални момчешки крака.

Джеймс мълчаливо я наблюдаваше как разопакова куфарите му. Тя изваждаше грижливо дреха след дреха и ги нареждаше в шкафа и в скрина. Бившият му прислужник Джони бързаше да натъпче цялата купчина в най-близкия шкаф. Малкият Джорджи обаче се отдаваше изцяло на женското си чувство за ред. Тя очевидно не го съзнаваше и Джеймс се съмняваше, че би могла да се отнесе по друг начин с който и да е куфар. Докога ли щеше да играе тази игра, ако непрекъснато правеше грешки?

Той се опита да я погледне с очите на моряците, но това не му се удаде лесно, защото непрекъснато си представяше какво има под дрехите ѝ. Ако не знаеше предварително, че е жена, сигурно нямаше да му направи впечатление. Ръстът ѝ! Прав беше Кони, тя наистина беше много дребна. Изглеждаше като десетгодишно хлапе, което твърди, че е на дванадесет. Божичко, дали не е прекалено млада за него? Нямаше как да я попита. Не, не му се вярваше; много добре помнеше жената, която беше видял в кръчмата — чувствените устни и страстни очи. Може би наистина е млада, но не прекалено.

Капакът на втория опразнен куфар хлопна и Джорджина съвсем леко обърна глава към него.

— Да ги изнеса ли, сър?

— Съмнявам се, че ще успееш, момче — ухили се той, без всъщност да го иска. — Трябва да щадиш пилешките си мускули. Арти ще се погрижи.

— Аз съм по-силен, отколкото изглеждам — отговори сърдито Джорджина.

— Така ли? Това е чудесно, защото всеки ден ще местиш този тежък стол. Първият ми офицер обикновено вечеря с мен.

— Само той ли? — Очите ѝ се насочиха към петте кресла в помещението. — А другите офицери?

— Това не е военен кораб. Освен това много държа на усамотението си.

Внезапно лицето ѝ се разведри.

— Тогава веднага ще ви...

— Не припчай като жребче — извика подире ѝ той, защото тя вече тичаше към вратата. — Къде отиваш? Задълженията ти са тук, в каютата ми.

— Мислех си... Нали говорехте за усамотение...

— Тонът ми не ти хареса, нали? Май е малко остър за теб.

— Сър?

— Започна и да заекваш.

— Простете, капитане — отговори с лек поклон Джорджина.

— Остави тези глупости. Гледаш ме в очите само когато ти се струва, че ми дължиш извинение. Но не е нужно — поне засега. Аз не съм баща ти, който може да те напердаши или да ти издърпа ушите. Аз съм капитанът и не е нужно да трепериш всеки път, когато надигна глас или просто съм в лошо настроение и те погледна накриво. Прави само това, което ти казвам, не задавай глупави въпроси и ще се разбираме отлично. Разбра ли?

— Да.

— Много добре. А сега се размърдай. Седни на масата и изяж тази вечеря. Ако не удостоя с нужното внимание готварското изкуство на мистър О'Шон, кой знае какво ще ми предложи следващия път. — Тихият ѝ протест само го накара да настоя: — И без това изглеждаш прегладнял. Дяволите да ме вземат, ако не те поохраним малко, преди да стигнем в Ямайка. Давам ти думата си.

Джорджина трябваше да положи големи усилия, за да преодолее отвращението си. Тя придърпа креслото до масата и седна. Не че не беше гладна. Всъщност умираше от глад. Но как да яде, когато този мъж стоеше срещу нея и непрекъснато я зяпаше? Освен това сега най-важното беше да намери Мак, вместо да пилее ценно време в ядене.

Непременно трябваше да му съобщи смайващата новина кой е капитанът, преди да е станало късно.

— Позволявам си да отбележа, млади момко, че това за усамотението ми изобщо не важи за теб. — Джеймс побутна таблата с изстиналото ядене. — Твоите задължения изискват да си постоянно около мен. Но не се тревожи, след няколко дни вече няма да те забелязвам.

Това звучеше окуражаващо, но не променяше факта, че той продължаваше да я гледа втренчено и очевидно чакаше да започне да се храни. За своя изненада Джорджина установи, че яденето изглежда много апетитно. Имаше задушена риба, крехки зеленчуци и пресни плодове.

Много добре. Само да го изям по-бързо, даде си кураж тя и започна да яде. Дъвчеше и гълташе с най-голямата възможна бързина и забеляза грешката си едва когато погълнатата храна внезапно се върна обратно. Очите ѝ се разшириха от ужас и тя устреми отчаян поглед към скрина, където беше ноцното гърне. Скочи и хукна нататък с една-единствена мисъл в главата си: „Господи, дано гърнето е празно!“. Издърпа го навън, без да чува гласа на капитана:

— Велики боже, да не би да... О, май вече е късно...

Беше ѝ все едно какво си мисли той. Стомахът ѝ връщаше всичко, което така бързо бе натъпкала в него. Още преди да е свършила, усети върху лицето си мокра кърпа и тежка, успокояваща ръка върху рамото си.

— Съжалявам, малкия. Не се сетих, че си твърде нервен, за да ядеш. Ела, нека те сложа в леглото.

— Не, аз...

— Не се противи. Това е първият и със сигурност последен път, когато ти го предлагам. Освен това леглото ми е дяволски удобно. Спокойно се възползвай от нечистата ми съвест и си легни.

— Но аз не искам...

— Преди малко ти казах ясно и недвусмислено, че си длъжен да се подчиняваш на нарежданията ми. Е, какво става? Да те отнеса ли или сам ще се довлечеш до леглото?

Първо мил и любезен, после настоятелен и сърдит. Без да каже нито дума, Джорджина изтича към голямото легло и се просна върху завивката. Значи и той беше от капитаните, които си мислят, че на

борда те са единствените богове. В момента ѝ беше много зле и със сигурност имаше нужда да полегне — но в никакъв случай в неговото легло! Мъжът застана до нея и дори се приведе да я погледне. Джорджина въздъхна и в същия миг се помоли той да не я е чул. Но капитанът само постави мокра кърпа върху челото ѝ.

— Свали шапката и елека. Събуй и обувките, така ще се почувстваш много по-добре.

Джорджина побледня като платно. Отново трябваше да му възрази. Опита се гласът ѝ да не звучи саркастично, но отговори съвсем откровенно:

— Сигурно няма да повярвате, но аз мога да се грижа сам за себе си. Предпочитам да си остана така.

— Прави каквото искаш — отговори мъжът, сви рамене и за нейно голямо облекчение се обърна настрана. След няколко секунди обаче продължи: — Между другото, докато не съм забравил, когато ти стане по-добре, вземи койката и вещите си от предната палуба и ги донеси тук. Моят прислужник винаги спи там, където има нужда от него.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

— Какво? — проговори прегракнало Джорджина и се изправи като свещ в леглото. Присви очи и изгледа сърдито капитана, който се бе настанил удобно в креслото. Нарочно беше седнал срещу нея, за да наблюдава реакцията ѝ. — Нима се нуждаете от мен дори посред нощ?

— За съжаление спя много леко и шумовете на кораба често ме будят.

— Но какво общо има това с мен?

— Е, Джорджи — отвърна мъжът с тон, с който се говори на малко дете, — нали може да ми потрябва нещо? — Тя понечи да му напомни, че и сам може да се обслужи, но той продължи невъзмутимо: — Това е твоя задача.

Тъй като все още не знаеше какви са точно задълженията ѝ, Джорджина не можа да стори нищо друго, освен мълчаливо да кимне в знак на съгласие. Само като си представеше, че ще се лишава от почивка, защото капитанът страдал от безсъние! Може би преди един ден гореше от нетърпение да заеме тази служба — но днес вече не. Особено ако трябваше да обслужва този самодоволен великан двадесет и четири часа в денонощието.

В момента не ѝ оставаше друго, освен да изясни какви са задълженията ѝ.

— Доколкото разбирам, ще ви нося нещо за ядене от кухнята?

— Това е сигурно — отговори той и най-спокойно продължи: — Понякога ми е необходим приятен глас, който да ме приспи. Можеш да четеш, нали?

— Разбира се — изстреля тя. Ама че глупост! Само да беше казала „не“! Поне тази част щеше да ѝ бъде спестена. Вече се виждаше как седи посред нощ до леглото му и чете на глас, докато милостивият господар се протяга сънено под завивките. Сцената е осветена от приглушена светлина, която прави чертите на лицето му не толкова ужасяващи...

По дяволите, трябваше да намери Мак — и то веднага!

Обзета от паника, Джорджина спусна крака на пода, но острата заповед: „Веднага си легни, Джорджи!“ я накара да спре. Като замаяна се отпусна обратно във възглавниците.

Мъжът се беше надигнал в креслото си и я стрелкаше с очи толкова гневно, че тя се отказа доброволно от всеки опит за бягство. И без това нямаше смисъл, защото той бе заел място между леглото и вратата, а лицето му все повече помръкваше.

„Господи, цялата история е толкова смешна“, помисли си тя, обърна се бавно на една страна и втренчи поглед в капитана. Скърцайки със зъби, направи опит да преглътне яростта, която бушуваше в гърдите ѝ, и задавено прошепна:

— Не е нужно, капитане, вече съм много по-добре.

— Аз определям добре ли си или не — изгърмя деспотично той и доволно се отпусна в креслото. — Още си бял като стената, малкият, затова продължавай да лежиш.

Страните ѝ запламтяха от трудно потискан гняв. Седи си като някой разглезен лорд, който никога не си помръдва пръста, каза си тя, без да знае, че е улучила съвсем точно. Ако не намери изход и се наложи да остане няколко седмици на кораба му... Дано бог се смили над нея! Но едно дванайсетгодишно момче нямаше никакъв шанс срещу всевластния капитан. В момента не можеше дори да излезе от кабината му.

Без да се съпротивлява повече, тя се примири с неизбежното и се опита да разбере къде капитанът възнамерява да я настани за нощуване — в случай, че все пак останеше на борда.

— А къде ще спя? Всички кабинни са заети...

— Така е.

— Чудя се къде ще си опъна койката, щом трябва и нощем да съм на разположение.

Той я дари с подигравателна усмивка.

— Как мислиш, къде ще спиш?

Джорджина побесня. Този мъж не преставаше да се забавлява за нейна сметка.

— В преддверието — отговори разярено тя. — Макар че това никак...

— Успокой се, малкият, какви са тия глупави приказки? Ще спиш тук, никъде другаде. Като последния ми прислужник и като всички

други преди него.

Тя вече бе предвидила тази възможност и успя да се овладее. Типично женският вик на възмущение, който за малко не се изплъзна от устата ѝ, непременно щеше да я издаде. И преди беше чувала за капитани, които разделяли кабината си с най-младия от екипажа, за да го бранят от нападките на другите. Брат ѝ Клинтън правеше същото, откакто едно от момчетата му беше пребито от бой и едва се отърва. Джорджина не знаеше точно какво се е разиграло тогава, само помнеше как Клинтън побесня от гняв и заповяда да бичуват мъжете пред целия екипаж.

Този капитан обаче знаеше, че тя е на борда с по-големия си брат, който може да я защитава, и въпреки това я задържаше при себе си. Очевидно го правеше единствено за свое собствено удобство. Но тя нямаше да спори с него. И без това нямаше смисъл, след като неколkokратно ѝ бе дал да разбере кой е господарят. Щом и другите момчета са спали в каютата му... Не можа обаче да не зададе още един въпрос:

— Къде точно ще спя?

Мъжът небрежно посочи с глава ъгъла вдясно от вратата.

— Там. Мястото е достатъчно за моряшката торба и койката, изобщо за всичките ти вещи. Виждаш ли куките в стената?

Джорджина разгледа внимателно куките, които очевидно бяха предназначени за окачване на койка. Странно, как така не ги забележа още вчера? Ъгълът беше доста далеч от леглото му, но това беше единственото радващо нещо. Двете места за спане не бяха разделени с нито една мебел, така че тя нямаше да разполага с нито един сантиметър лично местенце. Всички мебели бяха подредени покрай стените, с изключение на масата за хранене, която обаче не беше достатъчно висока, за да я предпази от погледите му.

— Ще се справиш ли, млади момко? — осведоми се любезно капитанът, сякаш наистина се интересуваше от потребностите на някакъв си прислужник.

— Да. Нали нямате нищо против, ако използвам параван пред ваната?

— За какво, по дяволите?

„Аз също искам усамотение, глупако!“ Въпросът ѝ очевидно го развесели, така че Джорджина побърза да добави:

— Простете, това беше само една мисъл.

— По-добре престани да мислиш, малкият, и се огледай. Параванът е завинтен за пода, както и всички мебели в кабината, с изключение на креслата. Най-важната ти задача ще бъде веднага, щом се надигне буря, да закрепшиш креслата.

Този път Джорджина се изчерви като момиче. По дяволите. Как можа да забрави? Още от малка знаеше, че всичко на кораба е заковано, завинтено, изобщо закрепено по някакъв начин, за да не се изтъркаля по време на буря и да се разтроши на хиляди парченца. Къде се беше отнесла, та забравяше най-простите неща.

— Не съм казал, че вече съм пътувал по море. — Джорджина отчаяно се опитваше да заглади допуснатата грешка.

— Англичанин ли си?

— Не — изсъска възмутено тя, но веднага допълни: — Искам да кажа, че пристигнах в Англия с кораб, но бях пътник и не обръщах внимание на тези неща.

— Няма значение. Вече си член на екипажа и ще се научиш. Винаги питай, когато не разбираш.

— Щом имате малко време за мен, капитане, бъдете така любезен да ми разясните какви точно ще бъдат задачите ми.

Джорджина улови подигравателния му поглед и уплашено млъкна. Какво беше казала пак, та той се хилеше така безсрамно? Но Джеймс не я остави да чака дълго.

— Бъдете така любезен... — повтори през смях той. — Господи, дано не е истина! Не съм бил любезен, откакто съм бил на твоята възраст. А толкова любезен като сега — никога.

— Това беше просто израз — възмути се Джорджина.

— Какво? Ах, нима е остатък от детската стая, малкия? Твърде изискан за прост корабен прислужник.

— Може би лошите маниери са предпоставка за тази служба? Трябваше да ми го кажете по-рано.

— Не ставай нахално, момченце, или ще ти издърпам ушите — ако изобщо имаш уши под шапката.

— Имам, капитане. Стърчат и са двойно по-дълги от нормалните. Затова ги крия.

— Ти ме разочароваш, момче. Аз бях готов да се обзаложа, че си започнал да оплешивяваш. А то било само заради стърчащите уши!

Въпреки тази обида Джорджина не можа да удържи усмивката си. Остроумието му я забавляваше. Кой би помислил, че този самодоволен великан умее да бъде толкова весел? Тя се чудеше и на самата себе си. С каква дързост разговаряше с него, въпреки грозната му физиономия.

— Аха — ухили се той, — момченцето си показва зъбките, белички като перли. Е, млад си още. Само почакай, след няколко години в морето ще започнат да гният.

— Вашите защо не са изгнили?

— Я виж ти! Младежът май намеква за възрастта ми?

— Не исках да кажа това... — заекна смутено Джорджина и се върна на темата. — Запознайте ме със задълженията ми, сър.

— Нима Кони не ти обясни всичко подробно, когато те нае?

— Не, сър. Каза само, че трябва да служи на вас и на никого друго. Но не съобщи подробности.

— Е, ще правиш всичко, което се наложи.

Това може да означава какво ли не, размисляше трескаво Джорджина. Изскърца със зъби и заговори:

— Капитан Малъри, чувала съм, че някои момчета трябвало дори да доят крави...

— Господи, бедничките! — ухили се с добре изигран ужас Джеймс. — Аз не съм почитател на млякото. Вече съм твърде стар за него, така че се успокой.

— Какво ще правя все пак? — не се отказа Джорджина.

— От всичко по малко: ще сервираш на масата, ще се грижиш за напитките, ще изпълняваш всички задължения на един обикновен прислужник и след като лондонският ми камериер ме изостави, ще трябва да поемеш и неговите задължения. Нищо особено, ще се справиш лесно.

По всяко време на разположение, та нали тя се страхуваше именно от това! На езика ѝ беше да попита дали ще трябва да му мие врата и да му бърше задника — но не биваше да го предизвиква без причина. Тази история беше направо смешна! Момчето на Дрю нямаше други задължения, освен да му носи храната, а тя се натресе на най-капризния от всички капитани в пристанището. Не стига, че беше надут англичанин, ами се оказа и разглезен аристократ. Ако поне

веднъж в живота си беше похванал мръсна работа, тя беше готова да си изяде шапката.

Нито дума не се изплъзна от устните ѝ, макар че в гърдите ѝ кипеше луд гняв. Само да си мълчи!

Джеймс с мъка потискаше смеха си. Тази жена умееше да се владее. При това му се бе наложило да измисли половината от задачите ѝ, особено камериерските, защото той отдавна нямаше камериер. Но колкото по-дълго я задържаше в кабината си, толкова по-малко време щеше да ѝ остане да общува с екипажа и те нямаше да имат случай да я разкрият. Никой не биваше да проникне в тайната ѝ, преди самият той да определи момента. А това нямаше да стане скоро.

В момента обаче беше принуден да се държи на разстояние. Докато я наблюдаваше, легнала в леглото му, в гърдите му се надигаха опасни желаниа.

Овладей се, стари момко, опита се да си вгълпи той. Ако ти не можеш, кой тогава?

Страхотен майтап, особено в положение като това. Беше минало много време, откакто някоя жена го бе възбуждала до такава степен. Самообладанието е детска игра, когато собствените ти чувства са притъпени от досада и пресищане — но тежко ти, ако започнат да се мятат като побеснели.

Междувременно Джорджина беше решила, че разговорът с капитан Малъри, макар и забавен, не си струва да се ядосва. Освен това упоритото ѝ мълчание може би щеше да го накара да се заеме с нещо друго, например, с управлението на кораба. Най-малкото можеше да напусне кабината и да ѝ позволи да стори същото.

Само че стана съвсем различно. Капитанът очевидно се обезпокои от мълчанието ѝ, защото стана, приближи се до леглото и се наведе над нея.

— Още си много блед — установи той. — Добре че те сложих в леглото, докато се успокои нервният ти стомах.

— О, да, капитане — съгласи се кротко тя.

— Как си сега? Още ли си нервен?

— Ни най-малко.

— Отлично! Позволявам ти да станеш. Но бавно. До следващото ядене няма да правиш нищо. Мисля, че най-добре ще бъде да поспиш.

— Но аз не съм...

— Пак ли започваш да спориш с мен? — прекъсна я той и гласът му предвещаваше буря. А почти я беше накарал да забрави колко е опасен...

— Прав сте, миналата нощ не можах да спя.

Това беше правилният отговор, защото лицето му веднага се разведри — макар това да не означаваше, че е станал по-любезен.

— Смятам, че си твърде млад за онова, което е вършил снощи екипажът. Е, какво не те остави да спиш?

— Крясъците на хората ви, капитане.

Джеймс я дари с ослепителна усмивка.

— Почакай само няколко години, момче. Тогава ще проявиш повече разбиране.

— Не съм толкова неопитен, колкото си мислите, капитане. Много добре знам с какво се занимават моряците, преди да отплават.

— Я виж ти, хлапакът имал някои познания!

Помни, че си малко момче, каза си ядосано Джорджина. И не се изчервявай!

— Разбира се — отговори кратко тя, без да ѝ мигне окото.

И веднага видя как по лицето му се появи отново онзи дяволски израз — едната вежда се вдигна, в очите блесна цинична усмивка.

Беше подготвена за някои неща, въпреки това следващият му въпрос я накара да затаи дъх.

— Само си чувал... или говориш от собствен опит?

Джорджина пое възмутено въздух и за съжаление така се задави, че започна силно да кашля. Капитанът побърза да ѝ се притече на помощ и я потупа по гърба. Ребрата ѝ буквално изпукаха под силните удари.

— Вижте какво, капитан Малъри, опитът или неопитността ми в тази област нямат нищо общо с положението ми на борда. — Тя можеше да каже още някои неща на този безсрамник, но сухо подхвърленото „Прав си“ я накара да замълчи. Имаше късмет, защото отново беше на път да излезе от ролята си. Отговорите ѝ издаваха повече разум, отколкото беше подходящ за дванайсетгодишен хлапак.

— Прости ми, Джорджи. Имам навика да правя пренебрежителни забележки, а твоята гневна реакция още повече ме подбужда. Не го вземай толкова навътре. И без това избухванията ти само ме забавляват.

Джорджина никога не бе заставала лице в лице с подобно безсрамие. В речта му нямаше и следа от разкаяние. Той нарочно дразнеше, гневеше я и я нараняваше. Да върви по дяволите! Беше много по-подъл, отколкото го смяташе досега.

— Не бихте ли престанали да ме дразните, сър? — По лицето ѝ беше изписано напрежение.

Мъжът избухна в смях и довърши молбата ѝ:

— И да се откажа от чудесните ти изблици на остроумие? Не, момчето ми, нямам намерение да се откажа от това удоволствие, дори само заради теб. И без това ми липсват забавления.

— Не изпитвате съчувствие, нали? Дори към болните деца! Следователно вече ме смятате за оздравял и мога да стана?

— Съвсем правилно, ако помолиш за милост. Естествено ще го имам предвид. Това ли беше намерението ти?

— Кое?

— Да помолиш за милост?

По дяволите, сега пък се опитваше да нарани гордостта ѝ. А за момче на нейната възраст гордостта и честта са най-важното нещо. Момиче на дванайсет години може да помоли за милост, може дори да избухне в сълзи, но момчето никога няма да го направи — по-скоро ще умре, отколкото да позволи някакъв си тип да го надвие. Проклятие, как само ѝ се искаше да му залепи два шамара. За съжаление не можеше да го стори — не и в образа на Джорджи, който никога не би извършил подобно нещо.

Като го гледаше как стои насреща ѝ с безизразно лице и въпреки това нащрек, тя имаше чувството, че го е засегнала с отговора си. Сигурно обмисляше следващата саркастична забележка, която нямаше да закъснее.

— Имам няколко големи братя, капитане — проговори ледено Джорджина. — Те ме нервират, измъчват ме и много обичат да си правят шеги за моя сметка. Затова държанието ви не е ново за мен. Всичките ми братя са майстори в това изкуство... макар че не могат да се мерят с вас.

— Добре казано, малкият — отговори подигравателно мъжът.

По дяволите, да не би да се почувства поласкана! Много ѝ се искаше да му отвърне с някоя злобна забележка и да изчезне от „Мейдън Ан“. Но бурята от чувства, надигнала се в сърцето ѝ, когато

капитанът се наведе над леглото, улови брадичката ѝ и внимателно я огледа, я накара да замълчи. Тя смутено отбеляза нежното докосване на пръстите му, съвсем различно от енергичната хватка на Шарп.

— Толкова си смел, малкият. Но, както каза мистър Шарп, по бузите ти няма нито едно косъмче. — Пръстите му се плъзнаха по страната ѝ, после помилваха брадичката, бавно и предпазливо — твърде бавно според нея. — Всичко е наред, момчето ми...

Май наистина съм болна, каза си Джорджина, отбелязвайки с учудване тъпата болка в долната част на стомаха, която обаче изчезна веднага, щом капитанът махна ръката си от бузата ѝ.

Тя остана да лежи като замаяна на леглото и да се взира подире му, когато той безмълвно се изправи и излезе от каютата.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Гаденето се уталожил, но минаха цели пет минути, преди разбунтуваните ѝ мисли да се успокоят. Първо установи с облекчение, че най-после е сама. После нададе гневен вик, за да освободи душата си от натрупалото се напрежение, без да я е грижа дали някой подслушва. Когато най-сетне отвори вратата, се зарадва, че коридорът беше пуст.

Тя закричи решително към стълбата, мърморейки под носа си нещо за нахалните и самодоволни лордове. Внезапно си припомни, че той ѝ беше наредил да спи. Спря и замислено прехапа долната си устна с „перленобелите зъбки“, както ги беше нарекъл капитан Малъри. В момента нямаше ни най-малко желание да лежи в леглото. Да върви по дяволите проклетото му нареждане! Сега най-важното беше да намери Мак и двамата да офейкат, докато все още е възможно.

Все пак не беше дреболия да пренебрегне капитанската заповед — все едно какво гласеше тя и дали беше справедлива. Затова трябваше да внимава да не я хванат. Просто да... Ами ако той бе излязъл само за няколко минути? С този неин късмет... Не, не биваше да мисли най-лошото. Щеше да почака няколко минути, за да види дали ще се върне и дали не дебне някъде наблизо, и толкова. Ако я срещнеше на палубата, щеше да му каже, че е искала да хвърли последен поглед към милата Англия, макар че едва ли щеше да събере кураж да произнесе тази лъжа.

Когато най-после провря глава през люка и установи, че от капитана няма и следа, тя се ядоса, че е загубила ценно време. За нещастие Мак също не се виждаше никъде. Вдигна поглед към мачтите, надявайки се, че той тъкмо проверява такелажа, но напразно.

Тя се запъти бързо към носа, без да хвърли поглед към кърмата, за да провери дали някой не я наблюдава отгоре. Горещо се надяваше, че няма да ѝ се наложи да претърси целия кораб от носа до кърмата, за да открие Мак. Въпреки бързането, спря за миг в тесния проход между релинга и каютите и хвърли кратък поглед надясно. Сърцето ѝ заби

като лудо. Докъдето стигаше окото, се простираше безкрайно море. Погледна наляво и вместо пристанището и брега на Темза с ужас съзря бързо отдалечаващото се английско крайбрежие.

Постоя известно време, взирайки се невярващо пред себе си. Беше пропуснала единствения си шанс да избяга от кораба. Как стана така? Джорджина отметна глава назад и погледна към небето, за да установи кое време е, но ниските облаци не ѝ позволиха да го стори. Толкова ли беше късно, когато отнесе таблата с яденето в каютата на капитана? Кратък поглед към издутите платна ѝ показва, че благодарение на силния вятър корабът напредваше бързо. Как така бяха оставили брега далеч зад себе си? Когато мина с таблата през палубата, все още бяха на Темза.

В сърцето ѝ се надигна луд гняв. Проклятие, та той се бе забавлявал за нейна сметка часове наред! На всичкото отгоре прояви лицемерна загриженост за здравето ѝ. Защо не се отърва по-рано! А сега... сега беше изцяло зависима от него — от язвителните му забележки и странното усещане в стомаха, причинено от докосването му. Нали бе признал доброволно, че с удоволствие докарва хората до ръба на отчаянието. Колкото и добродушна да беше, според собствената си преценка, нямаше да издържи дълго на ехидните му намеци. В един момент щеше да престане да се владее и да му зашлеви някой шамар. Или щеше да приложи някоя от обичайните женски тактики, която да я издаде. Какво щеше да стане тогава? При неговото дяволско чувство за хумор всичко можеше да се очаква.

Днес наистина нямаше късмет — и беше забравила обичайната си предпазливост. Страхливите ѝ размишления бяха прекъснати от силен удар в ребрата. Тя се обърна като ужилена и нададе възмутен вик, който ѝ донесе силна плесница. Неочакваният удар подкоси краката ѝ и тя падна по гръб върху гредите. Беше по-скоро изненадана, отколкото замаяна, макар че ухото ѝ пламна. Много добре знаеше каква грешка е извършила, затова последвалата канонада от ругатни, която се изсипа отгоре ѝ, беше съвсем излишна.

— Още един нахален отговор и ще полетиш през борда, преди да си успял да се огледаш, дребосько. И не смей да се изпречваш на пътя ми.

Проходът не беше толкова тесен, че да не е могъл да мине покрай нея. Джорджина побърза да отмести крака, защото той

очевидно се готвеше да я отстрани от пътя си със силен ритник, вместо просто да я прекрачи.

През това време Конрад Шарп полагаше всички усилия да спре капитана, който бе забелязал случилото се и се канеше да скочи през парапета. Не му беше леко, защото трябваше да действа така, че капитанът да не отгатне намеренията му.

— Спри, Хоуки, най-лошото мина. Ако се намесиш...

— Да се намеся? Ще му изпочупя кокалите!

— Прекрасна идея — отзова се иронично Кони. — Не е особено умно да покажеш пред целия екипаж, че Джорджи не е обикновен прислужник, а се намира под твоя лична защита. По-добре веднага й смъкни шапката и я облечи в женски дрехи. Във всеки случай моряците много скоро ще разберат какво толкова особено има в това момче, та ти рискуваш да убиеш човек заради него. Защото юмруците ти непременно ще убият онзи нещастник, особено както си разгневен. Много добре го знаеш.

— Е, добре, тогава ще го пусна да мине по гредата.

След тази суха забележка Кони разбра, че капитанът се е вразумил, и с усмивка отстъпи крачка назад.

— По-добре се откажи. Нямах причина да го накажеш толкова жестоко. Трябва да признаеш, че жената прояви нахалство. Всеки на борда би реагирал като Тидс, ако малкият му се озъби. Освен това долу се появи брат й. Той ще се справи сам.

Двамата загледаха напрегнато как Йън Макдонъл се приведе към Тидс и с добре прицелен удар го запрати на палубата, също както той беше постъпил с Джорджина. После го сграбчи за мръсната риза и го вдигна във въздуха. Макар че изобщо не повиши глас, всеки на борда чу ясно недвусмисленото предупреждение.

— Ако още веднъж докоснеш момчето, ще те убия.

— Добре се справи, нали? — гласеше доволният коментар на Джеймс.

— Поне никой не се учудва.

— Един на нула за теб, Кони. Какво, по дяволите, прави малкият?

Джорджина се бе изправила и говореше тихо и сериозно с брат си, който продължаваше да стиска Тидс за ризата.

— Очевидно му обяснява как стоят нещата. Умно хлапе. Знае кой от двамата е виновен. Ако не се бе изпречила така несръчно на пътя му...

— Отчасти и аз съм виновен — подхвърли Джеймс.

— О, нима съм пропуснал нещо? Да не си заковал краката й за палубата?

— Днес се надпреварваме в остроумие. Но шегата настрана, не го намирам толкова смешно.

— Жалко, защото аз умирам от смях — ухили се Кони. — Е, вече съм сигурен, че благородството ще те погуби. Само ми кажи защо се чувстваш отговорен за нахалството й.

— И аз самият не знам — промърмори Джеймс, но лицето му се разведри. — Ако разбере, че съм я познал, със сигурност ще скочи през борда.

— Така ли каза?

— Не беше нужно — възрази капитанът. — И слепец би го разбрал по вида й.

— Ето че все още е тук, скъпи приятелю.

— Разбира се, че е — изръмжа Джеймс. — Но само защото я държах достатъчно дълго в каютата, за да я предпазя от възможни необмислени постъпки. Как мислиш, какво търси на палубата? Като е видяла как брегът изчезва в далечината, непременно е пожелала да ме види в ада.

— Е, поне едно е сигурно — тя никога вече няма да се пречка в краката на хората. Едно пламтящо ухо понякога прави чудеса.

— Да, но сега Тидс е настроен срещу нея. А и Арти, който още следобед щеше да я изрита в задника. Добре, че бях там. Само да беше чул с какъв тон разговаряше с него.

— Ти наистина ли мислиш, че това хлапе е изискана дама?

Джеймс сви рамене.

— Във всеки случай е свикнала да командва персонала. Или наистина е кобилка от добър обор, или изключително добре умее да имитира благородна дама.

Доброто настроение на Кони внезапно се изпари.

— По дяволите, това променя нещата, Хоуки.

— Глупости. Да не съм я пъхнал аз в тези панталони? Ти да не си мислеше, че имаме работа с пристанищна проститутка?

Смутеното мълчание на Кони беше достатъчен отговор. Джеймс сухо се усмихна.

— Не се прави на рицар, Кони, никак не ти отива. Както и на мен, впрочем. Нямам нищо против, хлапакът да се окаже истинска принцеса, това не ме засяга. Засега той е обикновен корабен прислужник. Сам си е избрал тази роля, затова ще го оставим да я играе.

— Докога?

— Докато издържи. — Джеймс хвърли бърз поглед към шотландеца, който най-последно бе пукал Тидс на земята. — Гръм и мълния, той дори не го удари! Аз на негово място...

— ... щеше да му изпочупиш костите, знам — въздъхна Кони. — Имам чувството, че приемаш нещата много надълбоко.

— Не е така. Но не позволявам да бият жена в мое присъствие.

— О, откога са тези благородни възгледи? Слушай, скъпи Джейми — продължи примирително той, — защо не запазиш този убийствен поглед за екипажа си? Не, няма нищо — побърза да се поправи той, когато Джеймс заплашително направи крачка към него. — Вземам думите си назад. Герой като теб се задоволява с всяка жена.

— Не съм стигнал чак дотам.

Доброто настроение на Кони мигновено се възвърна, особено след като забеляза уплахата, изписала се по лицето на приятеля му.

— И аз не съм. Особено ако проявявам твоята чувствителност.

— Чувствителен, аз? Само защото искам да набия онзи насилник?

— Виждам, че трябва отново да ти напомня една малка подробност: Тидс няма и понятие, че е ударил жена.

— Няма никакво значение, но получаваш още една точка. Значи може да бие деца? Тази гледка също е непоносима за мен. И преди да отвориш проклетата си уста, за да защитиш онзи отвратителен тип, по-добре помисли дали той щеше да отстрани от пътя си по същия начин и Макдонъл.

Макар и неохотно, Кони призна:

— Съмнявам се.

— Виждаш ли! Защо тогава продължаваш да настояваш, че не е нужно да наказвам Тидс? Особено след като Макдонъл се оказа едно голямо разочарование...

— Жената го накара, повярвай.

— Все ми е едно. Обаче следващия път, когато Тидс застане на пътя ми, ще го посъветвам да си потърси молитвеник.

Джеймс имаше предвид пемзата, която моряците привързваха към дланите и коленете си, за да изстържат тгълчетата на палубата, до които не достигаше голямата бърсалка. Обикновено изчакваха да завали голям дъжд и гредите да се напоят с вода, за да не я мъкнат на ръце, после наръсваха палубата с пясък и започваха да стържат, докато светнеше от чистота. Най-омразната работа на борда беше да пълзиш по дъските на колене, за да почистваш труднодостъпните ъгли.

— Наистина ли ще го накараш да остърже палубата до блясък?
— учуди се недоверчиво Кони.

— Разбира се, най-малко в продължение на четири вахти... една след друга.

— Това е сурово наказание, Хоуки. След шестнайсет часа чистене няма да му остане кожа по коленете. Отвсякъде ще тече кръв.

Тази перспектива изобщо не трогна капитана, нито го накара да промени намерението си.

— Точно така. Но поне костите му ще останат здрави.

— Надявам се, че си наясно колко ще се ядоса момъкът? Това ще го настрои още повече срещу момчето.

— В никакъв случай. Ти със сигурност ще намериш нещо, което заслужава мекото наказание, което ще му наложи. Например мръсната му риза. Я виж как се е омачкала от юмруците на Макдонъл. Все едно какво ще измислиш. Ти ще бъдеш човекът, към когото ще се насочи омразата му, не Джорджи.

— Много благодаря — промърмори иронично Кони. — Вече си доволен, нали? Другите двама също се оттеглят.

Джеймс видя как братът и сестрата Макдонъл тръгнаха към предната палуба. Джорджи притискаше с ръка пламналото си ухо.

— Много се съмнявам, че са приключили с него. Аз поне не съм. А сега те моля да не ме нервираш повече с приказките си. Или ще чисти палубата, или ще опита кожения камшик. Щом говорим за проливане на кръв...

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

— Пак ли започваш да се оплакваш от онзи побойник? Толкова силно ли те удари? Аз щях да му дам да се разбере...

— Говоря за капитана — изсъска Джорджина, докато двамата отчаяно търсеха тихо местенце, където да разговарят необезпокоявани. — Представи си, капитанът е същият онзи здравеняк, който онази нощ ме измъкна от таверната.

Мак спря като закован.

— За русия лорд ли говориш? Той ли е здравенякът?

— Да, и е капитан на нашия кораб.

— Това не е добре.

Спокойният му отговор я ядоса.

— Мак, не ме ли разбра? Капитан Малъри е човекът...

— Чух те добре. Защо тогава си на свобода — или той още не те е видял?

— Видя ме, но не ме позна.

Мак вдигна смаяно вежди, не толкова от изненада, колкото от тона, с който бяха казани последните думи.

— Сигурна ли си, че наистина те е видял?

— Огледа ме от главата до петите — увери го тя. — Чисто и просто не ме позна.

— Е, не го приемай толкова навътре, Джорджи. Онази вечер двамата бяха дошли по своя работа. Освен това бяха порядъчно пийнали. След такава пиянска нощ някои мъже не помнят дори името си.

— Така си помислих и аз. Не го приемам лично. — Джорджина сърдито смръщи носле и забързано продължи: — Напротив, дори усетих облекчение... след като преодолях първата уплаха. Но това още не означава, че няма да ме заподозре. Особено сега, след като видя и теб.

— Това би могло да се случи — промърмори замислено Мак и лицето му се помрачи. После хвърли кратък поглед през рамо в посока

Англия, която вече беше само петънце на хоризонта.

— Вече е късно. — Джорджина изрази мислите му в думи.

— Така е — съгласи се мъжът. — Ела с мен, тук има твърде много любопитни уши.

Той я поведе не към предната палуба, а надолу към средната, където беше работното място на щурмана и бяха струпани резервни въжета и такелаж. Джорджина се отпусна уморено върху купчината грижливо навити въжета и втренчи поглед в Мак, който напрегнато размишляваше. Шотландецът ходеше напред-назад, въздишаше дълбоко и от време на време цъкаше с език.

Както бе обещала, Джорджина се упражняваше в търпение — цели пет минути, — но после не издържа.

— Кажи какво ще правим сега!

— Аз ще се опитам да избягвам онзи тип, колкото се може по-дълго. Освен това ще си пусна брада, за да променя физиономията си.

— Това е добра идея — засия тя. Но само след миг лицето ѝ потъмня. — Това решава само един-единствен проблем.

— Мислех, че няма друг?

Тя заклати глава и уморено се облегна на водонепроницаемата преграда.

— Има. Трябва да намерим начин да се държа по-далече от него.

— Това е невъзможно, малката, освен ако не се престориш на болна. — Доволен, че е разрешил и този проблем, Мак засия. — Ти и без това не се чувстваш добре, нали?

— Не е толкова просто, Мак.

— Напротив, напротив.

Тя отново поклати глава.

— Ако можех да спя на предната палуба, както смятахме първоначално, все щях да измисля нещо. Но вече получих други нареждания. — Тя въздъхна и прибави: — С безкрайното си великодушие капитанът ми предложи да споделям кабината му.

— Какво!?

— Едва не полудях, но онзи мръсник настоява. Искал да бъда винаги до него, в случай че през нощта има нужда от услугите ми, мързеливец проклет! Но какво друго може да се очаква от разглезен английски лорд?

— Щом така стоят нещата, по-добре е да му кажем истината.

— Какво!?! — Този път тя беше смаяната. — Сигурно не говориш сериозно?

— Напротив, мила. Няма да позволя да спиш в една каюта с напълно непознат за тебе мъж. Само през трупата ми!

— Но той ме смята за момче!

— Това няма значение. Само си помисли за братята ти...

— Те никога няма да го узнаят — прекъсна го решително Джорджина. — За бога, ами ако кажеш истината на Малъри и той въпреки това настоява да спя при него? Тогава бог да ми е на помощ!

— Няма да посмее! — изръмжа Мак.

— Така ли мислиш? — възрази тя. — Нима забрави кой е капитанът? На своя кораб той е господар и ако не се подчиниш, ще те окове във вериги, без да му мигне окото.

— Само един насилник би извършил подобно нещо.

— Прав си, но откъде знаеш, че той не е точно такъв? Да не искаш да изложиш на риск добродетелността ми само с неясната надежда, че у него има поне искрица чест? Аз не.

— Но, малката...

— Говоря сериозно, Мак — не се предаваше Джорджина. — Няма да му кажеш нито дума. Ако някой ден ме разкрият, ще имам възможност да разбера почтен ли е този мъж или не. Честно казано, съмнявам се. Самото спане в кабината му е най-малката ми грижа. Потрудно ще ми е по цял ден да го търпя наблизо. Не можеш да си представиш колко отвратителен е понякога. Доставя му дяволско удоволствие да проявява безсрамие и нахалство. Призна ми, че това е едно от главните му забавления.

— Какво?

— Да, правилно ме разбра. Доставя му удоволствие да притиска другите хора до стената и да ги унижава. Гледа на тях като на пеперуди, а циничните му забележки са иглите, на които ги набожда.

— Не преувеличаваш ли малко, Джорджи?

Разбира се, че преувеличаваше, но никога нямаше да го признае. Ако наистина беше момчето, за което я смяташе капитанът, държанието му нямаше да ѝ прави впечатление. На всички кораби по-старите се забавляваха да задяват по-младите. А неприличните теми бяха нещо обичайно между мъже. Нали самата тя бе подслушвала неведнъж разговорите между братята си?

За щастие в този миг вратата се отвори с трясък и Джорджина не успя да отговори. Един млад матрос се втурна вътре, видимо облекчен, че е намерил щурмана.

— Топселът се вее на вятъра и заплашва да се разкъса, сър. Мистър Шарп ме изпрати да донеса нов, тъй като не можа да ви намери.

— Аз ще се погрижа, момче — отговори рязко Мак и се обърна да потърси подходящо въже.

Младежът побърза да изчезне и Джорджина въздъхна, тъй като знаеше, че Мак има по-важни работи за вършене и няма да се занимава повече с нея. Въпреки това не можеше да прекъсне разговора на това място и да го остави загрижен за положението ѝ.

— Ти си напълно прав, Мак. Сигурно преувеличавам, но просто не мога да понасям този човек. Всъщност той не е чак толкова лош. Сам ми каза, че след няколко дни вече няма да ме забелязва. Мисля, че просто е искал да ме изпита и сега ще ме остави на мира.

— А ти ще направиш всичко възможно в най-скоро време да престане да те забелязва.

— Точно така. Даже няма да плюя в супата, преди да му я сервирам. — Джорджина се ухили широко, за да му покаже, че само се шегува. Мак обаче направи ужасена физиономия, за да покаже, че е разбрал. Дватамата избухнаха в смях и Мак тръгна към вратата.

— Ще дойдеш ли с мен?

— Не — отговори решително тя и потърка пламналото си ухо. — На палубата е много по-опасно, отколкото очаквах.

— Май идеята ти не беше особено блестяща — промърмори съжалително Мак, намеквайки за твърдата ѝ решителност да работи по време на обратното пътуване. Всъщност първоначалната идея беше негова и в този момент много му се искаше никога да не му е хрумвала. Ако нещо се случеше с Джорджина...

Тя обаче се усмихваше и дори за миг не помисляше да го изкара отговорен за сегашното им положение. Просто беше лош късмет, че един англичанин, и то стар познат, беше собственик и капитан на този кораб.

— Всичко е наред, Мак. Вече сме на път към дома и това е най-важното. Трябва да стискаме зъби и да се усмихваме, нищо повече. Все

някак ще се справя, Мак, не се тревожи за мен. Обещах ти да се упражнявам в търпение, не помниш ли?

— Добре, добре — изръмжа шотландецът. — Нали няма да го забравяш, когато си с него?

— Да, разбира се. А сега върви, преди да е дотичал още някой заради проклетия топсел. Аз ще поседя малко тук. И без това ще му трябвам чак за вечеря.

Мак кимна и излезе. Джорджина се разположи удобно върху две ролки дебели възета и облегна глава на водонепроницаемата преграда. После въздъхна и си припомни всички събития през този вълнуващ ден. Обезпокояващото ѝ заключение беше, че по-лошо не може и да бъде. Малъри... как ли му беше първото име? Джеймс Малъри — не можеше да понеса нито мъжа, нито името. Бъди честна, Джорджина, не можеш да понесеш дори погледа и при всяко докосване ти става лошо. Не, тя не го харесваше, не се чувстваше добре в негово присъствие и не само защото беше англичанин. Но какво друго ѝ оставаше, освен да стисне зъби и да се помъчи да се държи прилично? Тя се прозина уморено и разтърка мястото, където превръзката на гърдите се бе врязала в кожата ѝ и я болеше. Имаше огромното желание да свали превръзката поне за няколко часа, но затова не можеше и да се мисли. Ако я разкрият, положението ще се влоши още повече, защото единствен капитанът имаше право да определи понататъшната ѝ съдба. Отдаде се на леката дрямка и устните ѝ се разтегнаха в самодоволна усмивка. Този мъж беше отблъскващ, но беше и глупав. Колко лесно се остави да го заблуди. Такъв дръвник, беше последната ѝ злобна мисъл.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

— Джорджи!

В съня главата ѝ беше паднала напред и когато Джорджина се събуди и скочи като ужилена, се удари силно в преградата. Навитата под шапката коса смекчи малко сблъсъка, въпреки това тя доста време гледа като замаяна Мак, който не преставаше да я разтърсва за рамото. Още преди да го изругае, той изгърмя:

— Какво, за бога, правиш още тук? Хората му те търсят навсякъде!

— Какво? Кой? — Внезапно от очите ѝ падна було и тя си спомни коя е и къде се намира. — А, той ли? — изфуча. — Да му... — Стоп, никакви лоши думи! — Кое време е? Закъснях ли с вечерята?

— Повече от час, поспаланке.

Джорджина тихо изруга, скочи и се втурна, олюлявайки се, към вратата.

— При него ли да отида или първо да се погрижа за яденето? — попита през рамо тя.

— Първо яденето. Ако е гладен, това е най-доброто.

Тя се обърна и стъписано го изгледа.

— Да не е сърдит?

— Не съм го видял. Но по-добре бъди нащрек — продължи предупредително Мак. — Все пак това е първият ти работен ден, а ти се мотаеш.

— Какво да правя, като съм заспала? — разсърди се Джорджина, но гласът ѝ звучеше виновно. — Самият той ми заповяда да си почина.

— Добре, добре. Престани да си блъскаш главата. Върви в кухнята, без да губиш повече време.

Тя последва съвета му, макар че стомахът ѝ беше свит на топка. Капитанът ѝ бе наредил да си почине, но в неговата кабина, където можеше да я събуди, щом стане време за вечеря. А сега трябваше да прати хора да я търсят. По дяволите, а тя си мислеше, че най-лошото е минало!

Втурна се презглава в кухнята и вдигна такава пушилка, че тримата чираци едва не изпуснаха ножовете от уплаха.

— Готова ли е таблата за капитана, мистър О'Шон?

Готвачът размаха набрашнения си пръст.

— Беше готова...

— Но е още топла, нали?

Шон направи ироничен поклон и шеговито отвърна:

— Защо не, след като три пъти претоплях храната? Тъкмо се канех да изпратя Хоган в капитанската каюта.

Още преди да е успял да довърши, Джорджина грабна таблата, която беше доста по-голяма и по-тежка от обедната, и се понесе като вихър навън. Тримата мъже изреваха подире ѝ, че капитанът я търси, но тя нямаше време да им отговори. „Той ми каза, че няма да има плесници.“ През целия път до кабината му повтаряше това изречение под носа си, даже когато спря пред вратата да почука и дори когато чу резкия му глас да ѝ заповядва да влезе. Събра целия си кураж и отвори вратата. Първото, което чу, беше гласът на първия офицер:

— Би трябвало да му цапнеш един шамар. — Господи, как мразеше този човек! Но вместо да му хвърли гневен поглед, тя се поклони смирено и зачака нарежданията на капитана.

Посрещна я ледено мълчание, което не разкриваше настроението му. Джорджина не посмя да вдигне очи, защото живо си представяше заплашителния му поглед и не ѝ се искаше да се стресне още повече.

Толкова повече се уплаши, когато мъжът заговори едва ли не шепнешком:

— Какво имаш да кажеш? — Той очевидно беше решил да прояви почтеност и да изслуша извиненията ѝ. Ала тя не очакваше подобно поведение и объркано вдигна поглед — право в неговите възхитителни, блестящо зелени очи. Той седеше пред празната маса за хранене, в компанията само на Конрад Шарп, и тя едва сега осъзна, че двамата чакат закъснялата си вечеря. За нейно голямо облекчение изражението на капитана не предвещаваеше буря, само погледът му излъчваше типичната за него заплашителност. Може би това беше нормално, опита се да си внуши тя.

— Момчето има нужда от един добър пердах. Така ще се научи на точност — предложи Кони и прекъсна продължителното мълчание. — Или поне ще отговаря, когато го питат.

Този път Джорджина не се поколеба и го дари с унищожителен поглед. Реакцията на червенокосия беше само презрително свиване на раменете. Тя хвърли скрито поглед към капитана, който продължаваше да седи изчаквателно, с непроницаема физиономия.

— Простете, сър — започна най-сетне тя, опитвайки се да изобрази разкаяние. — Бях заспал... Точно както ми заповядахте.

Едната златна вежда се надигна учудено, но това движение беше изкуствено.

— Представи си, Кони — заговори подигравателно капитанът, без да я изпуска от очи, — малкият само е следвал нарежданията ми. Ако си спомням добре, заповедта беше ясна: да почива в леглото ей там.

Джорджина не можа да потисне треперенето си.

— Знам, опитах се... Беше толкова неудобно... Искам да кажа... По дяволите, леглото ви беше прекалено меко. — По-добре да го излъже, вместо да признае, че причината да избяга беше нежеланието да спи в неговото легло.

— Аха. Значи леглото ми не ти харесва?

Първият офицер избухна в гръмогласен кикот. Джорджина не виждаше причини за смях. Веждата на капитана се повдигна още повече. Дали и на него му беше смешно? Всъщност би трябвало да си отдъхне, но тя беше на прицела на подигравките му, а мразеше от вдън душа да ѝ се надсмиват. Само това ѝ липсваше, да се веселят за нейна сметка! Търпение, Джорджина, запази спокойствие. Ти си единствената Андерсън, освен Томас, която умее да се владее. Всички го казват.

— Убеден съм, че леглото ви е най-удобното място на кораба, ако човек обича да почива на меко. Аз обаче предпочитам твърд... — Тя смръщи чело и замлъкна, защото първият офицер отново избухна в луд смях. Джеймс Малъри обаче се задави, приведе се напред и се закашля. Много ѝ се искаше да попита Шарп кое е толкова смешно, но таблата в ръцете ѝ натезаваше с всяка изминала минута. Двата очевидно имаха намерение да я оставят наред стаята, за да им обясни закъснението си. Трябваше веднага да изясни нещата. Затова заговори отново, подчертавайки всяка своя дума, за да привлече вниманието им:

— Имах намерение да донеса в кабината койката и багажа си. Затова отидох на предната палуба. По пътя видях... Всъщност,

срещнах брат си и той поиска да си поговорим. Слязох с него долу и... Ами, стомахът ми отново се обади. Легнах да си почина за минутка и да почакам пристъпът да отmine. Следващото, което помня, е, че Мак ме разтърси за рамото и ми се накара, че съм занемарил задълженията си.

— Само ти се накара? Това ли беше всичко?

Какво очакваше той? Кръв ли искаше да види?

— За съжаление, не. Удари ми шамар.

— Така ли? Не е лошо, поне ми спестява усилията — промърмори капитанът и с преувеличено съчувствие продължи: — Много ли те боли, Джордж?

— Разбира се, че ме боли — изсъска тя. — Искате ли да видите мястото?

— Какво, няма ще ми покажеш ухото си? Чакам с нетърпение.

Очите ѝ заискриха опасно.

— Няма смисъл, защото нищо няма да ви покажа. Ще трябва да се задоволите с думата ми. Разбирам, че това ви забавлява, капитане, но представете си, че някой постъпи така с вас.

— Правили са го вече, безброй пъти... До момента, в който започнах да отговарям с удари. С удоволствие ще ти покажа как...

— Какво?

— Как да се отбраняваш, момчето ми.

— Аз да се отбранявам... Срещу собствения си брат? — Ако се съдеше по тона ѝ, това беше недопустимо.

— Срещу брат ти и срещу всеки, който те ядосва.

Джорджина недоверчиво вдигна вежди.

— Вие сте видели какво се случи, нали?

— Нямам и понятие за какво говориш. Да ти дам ли първия урок по бой с юмруци или не?

Невероятното предложение изглеждаше съблазнително. За малко да се съгласи.

Мъжът невъзмутимо вдигна рамене.

— Както искаш, Джорджи. Но когато следващия път ти наредя нещо, гледай да се придържаш към заповедите ми и не се отклонявай от тях. И ако още веднъж ме поставиш в положение да се тревожа за теб и да се питам дали не си паднал през борда, ти обещавам да те заключа в каютата си. Бъди уверен, че ще го направя.

Джорджина примигна смутено. Мъжът говореше спокойно, без да повишава тон, въпреки това в думите му звучеше недвусмислено предупреждение. Тя нито за секунда не се усъмни, че капитанът говори сериозно. На езика ѝ беше да му обясни, че познава условията на кораба по-добре, отколкото повечето моряци, и че никога не би могла да падне през борда. Но това беше изключено, особено след като го бе излъгала, че не разбира нищо от корабоплаване. От друга страна, не повярва, че се е разтревожил за нея. По-скоро се е ядосал заради празния си стомах, този самодоволен и надут пуяк!

Сухият въпрос на мистър Шарп прекъсна възцарилото се мълчание:

— След като не се налага да пуснем в ход камшика, не е ли време да вечеряме, Джеймс?

— Твоята лакомия ще те погуби, Кони — отговори също така сухо капитанът.

— Някои хора се задоволяват с малко. Е, какво чакаш, момченце?

Джорджина вече си представяше как ще запрати таблата в лицето му. Можеше да се престори, че се спъва. Не, по-добре не, докато се говореше за бой с камшик.

— Ще се обслужим сами, Джорджи. Ти и без това закъсна.

Тя вдигна въпросително очи. Въпросът със закъснението вече почваше да ѝ омръзва. Джеймс отгатна мислите ѝ, но не сметна за нужно да продължи с обясненията, а просто престана да ѝ обръща внимание. Вместо това се съсредоточи върху вечерята, която гладният му офицер вече унищожаваше лакомо.

— Кой задачи съм занемарила, капитане?

— Какво? О, например банята ми. Обичайно се къпя веднага след вечеря.

— С прясна вода или с морска?

— С прясна, разбира се. Имаме достатъчно на борда. Предпочитам гореща, но не вряща. Осем кофи би трябвало да стигнат.

— Осем? — измънка Джорджина и бързо сведе глава, за да не забележат тревогата ѝ: — Разбира се, сър, осем кофи. Веднъж в седмицата ли се къпете или само от време на време?

— Много остроумно, млади момко — ухили се капитанът. — Всеки ден, това се разбира от само себе си.

Джорджина не можа да потисне жалния си стон. Този път ѝ беше все едно дали ще я чуят. Нима този проклетник беше чак толкова разглезен? Самата тя нямаше нищо против всекидневната баня, но не и когато се налагаше да влачи тежките кофи през половината кораб.

Тръгна да излиза, когато първият офицер прибави:

— На кърмата ще намериш кобилица, макар да се съмнявам, че можеш да вдигнеш наведнъж четири кофи. Най-добре вземи студена вода от бъчвата в горния край на стълбата. Ще ти помогна малко, като се погрижа бъчвата всяка вечер да бъде пълна.

Страхотно, каза си кисело Джорджина, но учтиво кимна в знак на благодарност. Какво друго ѝ оставаше — може би предложението за помощ беше направено наистина от любезност. Въпреки това не можеше да го понася, нито него, нито чистичкия му капитан. Когато вратата се затвори зад нея, Кони бързо попита:

— Откога се къпеш всеки ден по време на плаване, Хоуки?

— Откакто небето ми изпрати този очарователен прислужник.

— Така си и помислих — изпухтя Кони. — Тя ще има да ти благодари, когато ръцете ѝ се покрият с мехури.

— Сериозно ли смяташ, че ще я оставя да мъкне тежките кофи? Накрая ще развие мускули на места, където никак няма да ми е приятно да ги видя. Не, вече дадох възможност на Анри да ми докаже добродушието си.

— На Анри ли? — ухили се Кони. — Той и добродушие? Да не си му казал, че...

— В никакъв случай!

— А Хенри не те ли попита какво означава всичко това?

Джеймс се изсмя цинично.

— Кони, стари момко, още ли не си проумял, че непрекъснато задаваш глупави въпроси? Май наистина си забравил, че никой на борда не смее да го стори.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Когато натрупа празните съдове на таблата и избърса масата, ръцете на Джорджина трепереха, макар и не от умора. Тя не беше направила нищо друго, освен да пренесе кофите от вратата до ваната, благодарение на откачения французин, който побесня от яд, че бе разляла няколко капки вода. Името му беше Анри и въпреки сърдитите ѝ протести той повика двама моряци, които пренесоха кофите вместо нея. Естествено тя се възпротиви само с половин уста, за да не си навлича гнева на момчетата, които бяха принудени да вършат нейната работа. За нейно учудване двамата дори не гъкнаха. Единственият коментар на Анри беше да порасне още малко, преди да се залови със сериозна мъжка работа.

Все пак остана малко мъкнене и за нея, защото помощниците ѝ оставиха кофите пред вратата на каютата и отказаха да пристъпят прага ѝ. Тя ги разбираше много добре. Никой не би се явил доброволно пред очите на такъв капитан, само по принуда. Така че не напрежението беше причината за треперенето ѝ — а представата, че Джеймс Малъри е застанал зад паравана и тъкмо сваля дрехите си. През целия напрегнат ден не беше изпитвала такава нервност.

За щастие имаше основание да напусне веднага каютата: трябваше да отнесе празните съдове в кухнята и да вземе койката си от помещението на екипажа на предната палуба. Вече се чуваше плясък на вода.

Макар че положи всички усилия да я прогони, пред очите ѝ беше все една и съща картина: силното мъжко тяло, което се отпуска бавно във водата, горещата пара, обвила русата грива, блестящите водни перли по широките гърди, в които се отразява светлината на висящия над ваната фенер; мъжът се отпуска в топлата вода, затваря доволно очи, за да се наслади на прекрасното усещане за отмора... Тук фантазиите ѝ свършваха. И при най-добро желание не можеше да си го представи отпуснат.

Очите ѝ се разшириха от ужас, когато осъзна къде я водят мислите ѝ. Май беше напълно откачила! Не, причината беше в напрежението на този ужасен ден, който, за съжаление, още не беше свършил. Тя тресна сърдито последните чинии на таблата, вдигна я и хукна към вратата. Дълбокият глас на капитана я настигна пред вратата:

— Трябва ми халатът, Джорджи.

Халат ли? По дяволите, къде го бе пъкнала? А, да, смарагдовозелената копринена роба, която щеше да му стигне най-много до коленете, висеше в шкафа. При разопаковането на куфарите се бе учудила за какво ли се използва тази дреха. Не беше намерила нито една нощница и беше решила, че капитанът може би спи с нея.

Остави шумно таблата на масата, издърпа халата от шкафа и го прехвърли през паравана. Не успя да стигне до масата, когато гласът я върна обратно:

— Ела за малко, Джорджи.

О, господи, не! Не, не и пак не. Не искаше да го види така. Гол. С блестяща кожа...

— Отивам да донеса койката си, сър.

— Има време.

— Не искам да ви преча.

— Това не е важно.

— Но...

— Ела тук, Джорджи! — Нетърпението в гласа му издаваше заплахата. — Само за минута.

Джорджина изгледа с копнеж вратата, която беше единствената възможност за бягство. И най-лекото почукване щеше да я спаси. Но никой не се появи. Нямаше къде да избяга. Заповедта си беше заповед.

Даде си кураж и изпъна гръб. От какво толкова се страхуваше? Колко пъти беше виждала братята си в банята, във всички възрасти. Подаваше им кърпите, миеше им косите; даже къпеше и Бойд от глава до пети, когато ръцете му бяха изгорени. Е, тогава тя беше на шест, а той на десет години, но все пак можеше да твърди, че е виждала гол мъж. Живееше под един покрив с петима братя и беше истинско чудо, че през всичките тези години тази неловка гледка ѝ бе спестена.

— Джорджи...

— Идвам, за бога! Прощавайте, исках да кажа... — Тя се вмъкна зад паравана. — Какво мога да направя за вас?

Божичко, не беше същото! Той не беше като братята й. Насреща й стоеше едър, добре оформен, чужд мъж. Силните мускули опъваха кожата. Мократа коса не беше залепнала за главата, защото беше твърде гъста, само няколко упорити кичурчета се виеха над челото. Заприлича й на бивол, но само поради размерите си. Беше изключително широкоплещест, всичко по него беше силно и здраво. Съмняваше се, че ще открие дори едно меко място, с едно изключение може би... Тази вълнуваща мисъл я накара да пламне от срам и да се помоли от сърце той да не забележи изчервяването й.

— Какво, по дяволите, ти става, млади човече? — Сгреша, че не се появи веднага. Затова втрени поглед в пода, най-сигурното място за момента, и се опита да изобрази подчинение.

— Много съжалявам, сър. Следващия път ще побързам.

— Съветвам те да спазиш обещанието си. Дръж... — Кърпата и сапунът плеснаха точно на гърдите й. Сапунът се изтърколи на земята и тя едва успя да задържи кърпата. Джорджина ужасено затаи дъх.

— Искате нов ли? — попита с надежда тя.

— Не — изръмжа мъжът. — Ела и ми изтрий гърба.

Тя очакваше подобно нещо. Но не, не можеше да го направи. Да се доближи само на крачка от голото му тяло и да го докосне — не, в никакъв случай. Ти си момче, Джорджи, а той е мъж. За него е нормално да му изтъркаш гърбината.

— Плесницата май те е направила глух?

— Да... Искам да кажа, не, капитане — заекна тя. — Денят беше много напрегнат за мен и...

— И нервното напрежение е изтощило докрай малката ти душица. Разбирам. Измий ми гърба и можеш веднага да си легнеш.

Джорджина шумно пое въздух и го задържа. Тайно се надяваше тази горчива чаша да я отмине, но не би. Е, добре, ще изтърка проклетия му гръб! Нямаше друг избор. Но ще му смъкне кожата...

Сапунът беше на края на ваната, тя се приведе и го вдигна. Междувременно мъжът се бе навел силно напред и бе изложил на показ гърба си — в цялото му ширина и... мъжественост. Беше изляла във ваната осем кофи вода, но тя стигаше само до бедрата му и дори не беше покрита със сапунена пяна. Имаше наистина красив задник...

Джорджина се улови, че е застанала като вкопана и го зяпа. Не знаеше колко време беше минало, но сигурно не много, защото той щеше да побърза да я скастри.

Толкова се ядоса на себе си, а и на развратника, който я принуждаваше да върши такива неприлични неща, че плесна с все сила кърпата във ваната, извади я и я натърка със сапун, достатъчен да измие поне десет мъже. Започна да мие гърба му, без да си прави труда да внимава. Мъжът не промълви нито дума, но кожата му се покри с червени ивици и Джорджина едва не го съжали.

Намали темпото и с учудване усети как гневът ѝ постепенно се разсейва. Наблюдаваше с възхищение настръхването му, когато докосваше някои по-чувствителни места, и сапунените мехури, които се пукаха по бронзовата кожа. Кърпата беше съвсем тънка, само лъх между ръката ѝ и кожата му. Без да забележи, тя търкаше все на едно и също място.

После стана нещо неприятно: яденето, което набързо бе погълнала в кухнята, докато чакаше да се стопли водата, започна да къркори в корема ѝ и тя нито за миг не се усъмни, че я хваща морска болест. Ала предпочиташе да умре, вместо да повърне още веднъж в негово присъствие.

„Какво да правя? Всеки път, когато съм близо до него, ми става лошо. Дано пристъпът отmine бързо. Трябваше да отmine.“

— Добре ли е така, сър? — попита тя и му подаде кърпата.

Мъжът не я пое.

— Не съвсем, момче. Защо не слезеш малко по-надолу?

Очите ѝ се разходиха по гърба му, стигнаха до мястото, където почваше задникът му и тя се запита дали вече го е измила там или не. Все едно, изтърка силно и тази част на тялото му, зарадвана, че водата е вече мътна и ѝ спестява неприятната гледка. Работеше съвестно, за да не ѝ се скара отново, и дори потопа ръка във водата, за да измие и седалището му. Трябваше да се наведе над ръба на ваната, за да го достигне, и вдъхна дълбоко аромата на косите му, на чистото голо тяло — и чу потиснат стон.

Скочи като ужилена и се олюля към стената. В същия момент мъжът се обърна и я изгледа с искрящи от гняв очи.

— Простете — измънка уплашено тя. — Не исках да ви причиня болка, кълна се.

— Успокой се, Джорджи. — Мъжът ѝ обърна гръб и сведе глава към коленете си. — Това е просто едно малко... схващане. Не разбираш от тези неща. Хайде, върви, ще се справя и сам.

Джорджина стъписано прехапа устни и си каза, че в гласа му звучеше истинска болка. Трябваше да се зарадва, че го е заболяло, но не можа. По някаква незнйна причина усети необходимост да... Какво да? Да облекчи болката му? Май наистина не беше с всичкия си. Обърна се рязко и буквално излетя от кабината.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Джеймс пиеше вече втора чаша бренди, когато Джорджи най-после се върна. Той отново контролираше чувствата си и с усмивка си припомняше колко го възбуди неволното докосване на това момиче. Така е, който копае гроб другиму... Всъщност тя трябваше само да го измие, да му подаде хавлията и да му помогне да облече халата — много му се искаше да види как нежните ѝ страни поруменяват. Вместо това той беше този, който едва не застана пред нея с поруменяло от срам лице, надигайки се от ваната. Никога досега не бе изпитвал срам от естествената реакция на тялото си, този път също нямаше от какво да се срамува. Но тя щеше да помисли, че възбудата му е причинена от момче!

По дяволите, игричката не беше толкова проста, колкото му изглеждаше първоначално. Все пак предимството беше на негова страна, а тя висеше между вятъра и водата, както гласеше един хубав израз. Нейното положение беше много по-трудно. Много добре си бе представял как ще я омае с мъжествеността си и ще я възбуди дотолкова, че тя ще смъкне шапката от главата си и ще го умолява да я люби. Прекрасно щеше да бъде: разбира се, той щеше да играе ролята на нищо неподозиращия, невинен мъж, прельстен от похотливия си прислужник. Той щеше да се отбранява, тя щеше да се топи от жажда по тялото му, докато накрая джентълменът щеше да се примири с неизбежното.

Как обаче ще приведе в изпълнение този умен план, когато всеки път, щом усетеше близостта ѝ, малкият Джеймс дръзко надигаше глава? Ако го забележи, тя непременно ще си помисли, че капитанът проявява предпочитание към момчета и това със сигурност нямаше да я възбуди. По-скоро ще я отврати. По дяволите, трябваше да я накара сама да се разкрие, за да не му хрумват такива глупави мисли.

Проследи как малката се движи през стаята и се отправя към определения ѝ ъгъл с торба подмишница и праметната през рамо койка. Торбата беше претърпкана и съдържаше много повече от това,

което момчетата обикновено мъкнат със себе си. Може би носеше в багажа си някоя и друга рокля или дреболии, които щяха да му помогнат да разгадае тайната ѝ.

Тази вечер беше направил още няколко стъпки към решението на задачата. Кони я бе чул да говори на най-чист моряшки жаргон от предната палуба. Само човек, запознат с корабите и корабоплаването, познава и използва такива съкращения. А тя му бе заявила най-нахално, че не разбира нищичко от кораби!

Освен това наричаше брат си „Мак“. Тази малка подробност го накара да проумее, че шотландецът не ѝ е роднина. Приятелите и познатите със сигурност наричаха Макдонъл „Мак“, но семейството щеше да се обръща към него на малко име, и то галено. В никакъв случай „Мак“, защото това беше семейното им име. Все пак малката имаше братя, това стана ясно, защото на няколко пъти ги бе споменала, без да се замисля, просто се бе разбърбила. Какъв ѝ беше тогава шотландецът? Приятел, любовник... или съпруг? Господи, дано не ѝ беше любовник — от съпрузите той не се страхуваше. Даже да бяха дузина, това му беше безразлично. Любовникът обаче беше нещо сериозно, защото той трябваше да заеме мястото му.

Джорджина усети как погледът му пари гърба ѝ, докато окачваше койката си. Беше го видяла да седи зад писалището, но не я бе заговорил и тя не се обръщаше към него. Един поглед беше напълно достатъчен.

Беше облечен със смарагдовозеления халат. Никога по-рано не ѝ бе направило впечатление колко чудесен е този цвят, когато го носи подходящ човек. Той подчертаваше зелените му очи и копринения блясък на кожата, която надничаше изпод дълбокото деколте. Кичур златни косми искреше на светлината на лампата, едната гърда до другата, от началото на шията до... много надолу.

Джорджина нервно подръпна високата си якичка, за да може да диша; тази вечер в кабината беше много задушно. Дрехите ѝ тежаха, а превръзката, която стягаше гърдите ѝ, едва не я убиваше, въпреки това не посмя да се съблече, свали само ботушите си. Седна на пода, за да ги събуе, и внимателно ги постави до стената.

Погледът на Джеймс Малъри все така пронизваше гърба ѝ и следваше всяко нейно движение. Това не я изненадваше. Каква причина имаше да я зяпа така, освен ако не...

Погледна койката и се усмихна. Капитанът само чакаше тя да се покатери в люлеещото се легло, да се преобърне и да се изтърколи на пода. Сигурно вече си бе приготвил циничните забележки за сръчността ѝ и гореше от нетърпение да ги изрече на глас. Този път тя щеше да му изиграе номер. Откакто се научи да ходи, се научи и да се качва в койките, играеше и нощуваше в тях, докато корабите на „Скайларк“ бяха на док в пристанището. По-скоро щеше да падне от нормално легло, отколкото от койка. Този път почтеният капитан щеше да се задави със собствените си отвратителни премъдрости.

С естествеността на стар морски вълк Джорджина се разположи удобно в койката и хвърли бърз поглед към писалището, за да не изпусне изненадата по лицето на капитана. Обаче остана разочарована, защото физиономията му беше безизразна.

— Да не искаш да спиш с дрехите, приятелче? — усмихна се мъжът.

— Да, капитане, точно това ще направя.

Отговорът ѝ го улучи, защото челото му се смръщи неодобрително.

— Не съм искал да оставя у теб впечатлението, че цяла нощ трябва да си нащрек. Нали не си си помислил подобно нещо? — осведоми се лицемерно той.

— Не, разбира се, че не. — Разбира се, че си го мислеше, но цялото ѝ присъствие на борда беше една голяма лъжа и една в повече нямаше значение. — Аз винаги спя с дрехи. Не знам кога започнах, но сега ми е навик. — За да предотврати следващата му забележка, в случай че я накара да промени навиците си заради него, добави недвусмислено: — Освен това се съмнявам, че съм в състояние да заспя без дрехи.

— Прави каквото искаш. Аз също имам някои навици, които ще ти се сторят странни.

Какво искаше да каже? Джорджина се замисли над забележката му, но не стана нужда да мисли дълго, защото мъжът стана от креслото, тръгна бавно към леглото и свали халата си.

О, не! Мили боже, не допускай това! Сега ще прекоси стаята — съвсем гол — и ще ми покаже предната си страна!

И той направи точно това, без да се съобразява с женския ѝ срам. Въпреки това очите ѝ останаха приковани в тялото му. Е, не през

цялото време. Но това беше гледка, която не се предлагаше всеки ден, по-точно, досега изобщо не бе имала възможност да ѝ се наслади. Великолепен мъжки екземпляр от глава до пети — и при най-голямо желание не можеше да го отрече. Трябваше ли на всичкото отгоре да изглежда толкова добре, не можеше ли да има отпуснат корем и тлъсти хълбоци, или поне съвсем малък...?

„Само не се изчервявай, глупаво хлапе! Никой не е чул мислите ти — последната дори не доведе докрай. Той изглежда блестящо, но това изобщо не те засяга.“

Джорджина най-после успя да затвори очи. Ала бе видяла повече, отколкото беше полезно: надали щеше да успее да прогони от съзнанието си образа на голия мъж.

Да върви по дяволите! Този човек е изцяло лишен от чувство за срам. Не, не беше честно; в очите му тя беше само едно малко момче и малко голота не беше от значение. За нея обаче беше потресаващо откритие.

— Би ли угасил лампите, Джорджи?

От устните ѝ се изтръгна стон. Дано не я беше чул. Но само след миг гласът му прозвуча отново:

— Не, недей. Вече си в леглото и не искам да предизвиквам късмета, който този път беше на твоя страна.

Все пак намери възможност да ѝ се подиграе. Този човек беше същински дявол. Въпреки всичко ѝ се искаше тя да угаси лампите, само за да му докаже, че ставането от койката не ѝ създава никакви трудности. Само че трябваше да отвори отново очи, а той още не си беше легнал и не беше завит. А да застане срещу него така, както е гол? Не, по-умно беше да го остави да се наслади на триумфа си.

Ала изкушението беше твърде силно и очите ѝ се отвориха от само себе си. Освен това, каза си за свое извинение тя, щом господинът е решил да даде представление, му е необходима внимателна публика, която да ръкопляска на изпълнението му. Не че щеше да го направи, със сигурност не. Просто беше любопитна, но преди всичко я водеше инстинктът за самосъхранение: ако попаднеш на змия, щеше и нея да държи под око. Колкото и интересен да беше спектакълът, дано свършеше по-бързо — защото гаденето отново се появи, въпреки че мъжът не беше в непосредствена близост до нея. Господи, каза си Джорджина, задникът му изглежда толкова твърд.

Имаше чувството, че се задушаваше. Какви дълги крака, какви стегнати бедра. Мъжествеността му беше впечатляваща, дръзка и едновременно плашеща.

Господи, та той идваше при нея! Защо? А, да, лампата над ваната. Как я уплаши! Капитанът угаси лампата и над помещението падна спасителна тъмнина. Само лампата до леглото му светеше. Джорджина затвори очи, за да не гледа как мъжът ще се изтегне в божествено мекото си ложе. Ами ако не се завие? Луната беше изгряла и скоро щеше да потопи стаята в мека светлина. За нищо на света нямаше да отвори още веднъж очи.

Къде беше? Защо не го чу да ляга в леглото?

— Между другото, малкият, Джорджи ли е истинското ти име, или просто вашите те наричат така?

Той е застанал до койката ми — чисто гол! Не, само си въобразявам. Всичко е само сън. Сигурна съм, че изобщо не е свалил халата си. Непременно сънувам...

— Какво каза? Не те разбрах.

Но тя не бе казала нито дума! „Прави се, че спиш. Ами ако те докосне, за да те събуди? Ако непременно държи да отговориш на тъпия му въпрос?“ Беше толкова напрегната, че за малко не изпищя. Отговори му, глупачко, така поне ще се махне.

— Това е истинското ми име, сър.

— Точно от това се страхувах, но възнамерявам веднага да го променя. Познавам много жени, които се наричат така, като съкращение на Жоржета, Джорджина или някое друго предълго име. Не ти ли е неприятно да носиш име на момиче?

— Не бях помислял за това — отговори през стиснати зъби Джорджина. Гласът ѝ звучеше дрезгаво.

— Няма нужда да мислиш, малкия. Господ те е наказал достатъчно с това име. Аз реших да те наричам „Джордж“. Звучи много по-мъжествено, не мислиш ли?

Той изобщо не се интересуваше от мнението ѝ, също както и тя от неговото. Нямаше никакво намерение да спори с този гол мъж, застанал само на сантиметри от леглото ѝ.

— Както обичате, капитане.

— Както обичам? Оценявам добрите ти маниери, Джордж. Наистина.

Когато най-после се отдалечи от койката ѝ, Джорджина въздъхна дълбоко и дори не се учуди, когато чу тихия му смях. Въпреки твърдата решимост да не го прави, тя хвърли кратък поглед към леглото. Край, представлението бе свършило. Капитанът лежеше в леглото, скръстил ръце зад тила си, и се усмихваше. Усмихваше се? Не, светлината я мамеше. Всъщност това нямаше значение.

Ядосана на себе си, Джорджина се обърна към стената. Защо беше толкова любопитна? Последна, дълбока въздишка се изтръгна от гърдите ѝ, подобна на ням писък.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Джорджина прекара ужасна нощ. Заспа едва на разсъмване, а ето че резкият глас на капитана я изтръгна от света на сънищата.

— Марш, марш, скачай от пухеника!

Тя потърка сънено очи и примигна, заслепена от ярката слънчева светлина, която необезпокоявано проникваше в каютата. По дяволите, успа се!

Нищо чудно, след такъв ден и такава задушна нощ. За нейно голямо облекчение капитанът беше вече облечен, макар и наполовина. Беше обул панталоните и чорапите си и тъкмо нахлузваше черна копринена риза, скроена подобно на тази от предишния ден, без да си направи труд да я закопчее. „Липсва му само обицата, за да изглежда като истински пират с тази широка риза и тесните черни панталони“, каза си злобно Джорджина. В същия момент уплашено изохка, защото капитанът наистина носеше обица, малко златно топче, едва видимо под русите, разбъркани от съня къдрици.

— Наистина носите обица! — изплъзна се от устните ѝ.

Чифт блестящи зелени очи се насочиха към нея. Отново стана жертва на омразния му навик да вдига изпитателно едната от златните си вежди.

— Наблюдателен си, малкият. Харесва ли ти?

Беше твърде сънена, за да внимава какво говори, и набързо изтърси:

— Изглеждате като пират.

Мъжът я дари с развеселена усмивка.

— Така ли смяташ? По-скоро бих го определил като проява на елегантност.

В сърцето ѝ отново се надигна гняв. Въпреки това въпросът прозвуча безобидно:

— Защо я носите?

— А защо не?

Е, добре, тази сутрин не беше особено разговорлив. Освен това нямаше защо да се засяга от факта, че капитанът се облича като пират. Щом в действителност не беше такъв, всичко беше наред.

— Хайде, Джордж — прозвуча веселият му глас. — Утрото скоро ще свърши.

Скърцайки със зъби, Джорджина се надигна, полюля се малко и скочи от койката. Капитанът очевидно изпитваше удоволствие да я нарича Джордж, макар да знаеше, че името я смущава. Това име беше твърде мъжко. Тя познаваше поне десетина мъже, които съкращаваха името си на Джорджи — но нито една жена.

— Май не си свикнал да нощуваш в койка?

Джорджина го изгледа с едва скривана ярост; вече й беше писнало от грешните му заключения.

— Искам да ви кажа...

— Цяла нощ се мяташе насам-натам. Не можах да затворя очи. Надявам се, че това няма да се повтори. Иначе ще се наложи да те взема при мен в леглото. Имам нужда от нощната си почивка.

Лицето й побеля като платно. Капитанът не изглеждаше особено въодушевен от тази идея, но сигурно щеше да изпълни закана си, без да се интересува от мнението й. Нямаше да допусне това. Само през трупа й!

— Няма да се повтори, капитане.

— Много се надявам да е така. Впрочем, ръката ти спокойна ли е?

— Защо?

— Защото ще трябва да ме обръснеш.

Какво? Не, това беше немислимо. Веднага щеше да й прилошее. Та това означаваше едва ли не да седне в скута му. Трябваше на всяка цена да му разкаже за странното си гадене. Тази мисъл я притисна като тежък товар. Как по-внимателно да му го съобщи? Той непременно щеше да се обиди до смърт, а последствията бяха необозрими. Той имаше достатъчно власт, за да направи живота й още по-непоносим, отколкото беше.

— Никога не съм бръснал. Непременно ще ви одера кожата.

— Не те съветвам, миличък, защото това е неотменна част от задълженията ти на камериер. Напрегни се малко. Стига ми, че тази сутрин се облякох сам.

Много ѝ се искаше да изкрещи. Нямахме никаква възможност да му избяга. Странно, нима все още не беше забелязал колко зле се чувства в близост до него? Колко пъти ѝ се бе наложило да тича към нощното гърне, за да повърне...

Може би причината не беше в него. Може би страдаше от морска болест. Макар че бе обиколила почти цялото Източно крайбрежие с братята си, без нито веднъж да ѝ стане лошо, а и по време на дългото плаване до Англия също се радваше на добро здраве. Не, причината беше в него. Все пак трябваше да го накара да повярва, че страда от морска болест. Тази мисъл я успокои и лицето ѝ грейна в усмивка.

— Утре ще стана по-рано, капитане — побърза да обещае тя.

Защо ли я зяпна така, преди да отговори съвсем кратко:

— Е, добре, отивам да обсъдя нещо с Кони. Имаш десет минути да донесеш топла вода за бръснене и да приготвиш всичко необходимо. Нямам никакво намерение да чакам, ясно ли е?

Сигурно се сърди, че е трябвало да се облече сам, каза си Джорджина, когато мъжът излезе навън по чорапи и силно тресна вратата. Дано се убоде, този проклетник! Не, по-добре не, защото непременно щеше да я накара да извади тресчицата от крака му!

Джорджина въздъхна дълбоко и с облекчение установи, че кабината най-сетне е на нейно разположение. Само да не губя време, каза си тя и хукна към нощното гърне. Трябваше да рискува, защото малкото минути, които ѝ оставаха, нямаше да ѝ стигнат да слезе в трюма, където бе скрила собственото си гърне. А не можеше да чака, докато го обръсне. Отсега нататък трябваше да се събужда преди него.

Джеймс се върна със същия тропот, с който бе напуснал каютата, и така блъсна вратата, че тя се удари в стената. Беше решил да я изненада, защото неочакваната ѝ усмивка не бе убягнала от вниманието му. Усилията му се увенчаха с успех. Ако се съдеше по цвета на бузите ѝ, тя се уплаши до смърт и побесня от гняв. „Как може да съм такъв бивол“, мина му в същия миг през ума. Как можа да забрави, че и жената, която играе ролята на момче, има нужда от къпане, преобличане и задоволяване на всички човешки потребности и то в кораб, пълен с мъже? Беше я настанил в своята каюта и това ѝ даваше възможност от време на време да остава сама, но го беше направил по-скоро за свое собствено забавление, отколкото за нейно

удобство. Освен това вратата не се заключваше, а и нямаше нито едно местенце, където да бъде сигурна, че няма да ѝ попречат.

Щом не мислеше за нищо друго, освен да я прелъсти, трябваше да вземе предвид и тези подробности. Дали тя бе помислила за тези неща, преди да реши да се преоблече като мъж? Със сигурност не дойде доброволно в кабината му. Малко или повече той я бе принудил да поеме риска да бъде разкрита и да използва кратката пауза, като я бе натоварил с работа веднага след ставането. Само той беше виновен, че сега лицето ѝ беше скрито между красивите колене, но в момента не можеше да предприеме нищо срещу разбираемото ѝ възмущение, без да се издаде. Ако наистина беше Джордж, сега нямаше да му се наложи да се измъкне заднешком от кабината, мърморейки извинения, а щеше да приеме положението като съвсем естествено.

Само че неговият Джордж не беше момче и положението не беше естествено. Тази прекрасна личност бе смъкнала панталоните си и чувствителните му сетива веднага регистрираха този факт.

За да се измъкне от неприятната ситуация, той се загледа напрегнато в тавана, после предпазливо се отпави към леглото, за да вземе ботушите си. Стига вече, каза си сърдито той. Мадам седи усмихнато на нощното гърне, а аз съм се изчервил като магаре.

— Няма да ти преча, Джордж — изръмжа рязко той. — Търся си ботушите.

— Капитане... Моля ви!

— Не се дръж толкова детински! Да не мислиш, че другите хора не използват това нещо?

Джорджина простена и мъжът осъзна, че не е в състояние да ѝ помогне. Затова грабна ботушите си, изскочи от стаята и отново блъсна вратата. Кой знае как щеше да завърши тази игричка. Някои жени са ужасно проклети в това отношение и никога не прощават на мъжа, заварил ги в неудобна ситуация.

По дяволите, как ли щеше да реагира тя? Да отмени случилото се с усмивка, да се влачи три дни със зачервени от срам бузи или да се скрие под най-близкото легло и да откаже да излезе? Дано не е някоя от онези нежни душици! Нахалството ѝ доказваше, че притежава известна доза дързост, макар да не беше съвсем сигурен в това. Обзе го неприятното предчувствие, че след постигнатия миналата нощ успех сега е претърпял поражение.

Джорджина нямаше никакво намерение да се скрие под леглото. Според нея имаше само три възможности: или веднага да скочи през борда, или да прави компания на плъховете в трюма до края на плаването, или — просто да убие Джеймс Малъри. Последната възможност ѝ изглеждаше все по-привлекателна. Но когато след малко се качи на палубата, чу как капитанът раздава наляво и надясно напълно необосновани наказания, или както се изрази един матрос, защото някоя бълха го е ухапала по черния дроб. Нещо го беше разсърдило и той изливаше гнева си върху всеки, имал глупостта да пресече пътя му.

Руменината бавно изчезна от бузите ѝ. Върна се в каютата с топлата вода за бръсненето на Негово лордство, убедена, че той се е смутил повече от нея... ако това изобщо беше възможно. Никога не бяха наранявали чувствителността ѝ толкова безогледно и ако той също беше получил своето, тя щеше да преживее позора.

Всъщност не беше очаквала подобна чувствителност от него. Точно погледнато, самата тя беше предизвикала първоначалното му държание с детинските си постъпки. Той очевидно съзнаваше, че с последното си появяване я е наранил много по-дълбоко, отколкото с всички подигравки досега, и се срамуваше. Пада му се!

След малко вратата се отвори внимателно и Джорджина едва не избухна в смях, когато капитанът на „Мейдън Ан“ предпазливо провря глава в каютата, за да се увери, че въздухът е чист.

— Е, готов ли си да ми прережеш гърлото със собствения ми бръснач?

— Не съм чак толкова несръчен.

— И аз се надявам да е така. — Смущението, което се излъчваше от него, въпреки подчертаната небрежност, с която се движеше, не беше лишено от комичност и всъщност не подхождаше на мъж от неговия калибър. Джорджина бе приготвила приборите за бръснене на масата, сапунът се пенеше в една купичка, а дузина кърпи бяха струпани наблизко. Капитанът се бе забавил повече от десет минути и тя имаше време да подреди стаята, да оправи леглото му, да свие койката си и да събере дрехите за пране. Закуската още не беше готова, но О'Шон вече се трудеше усърдно.

Капитанът огледа изпитателно приборите за бръснене и промълви:

— Все пак мисля, че не ти е за първи път.

— Само съм гледал как го правят братята ми.

— Е, все пак е по-добре от нищо. Започвай. — Той съблече ризата си и небрежно я захвърли на леглото, после зае място до масата. Джорджина го гледаше ужасено. Не очакваше, че ще се съблече наполовина гол, за да го обръсне. А и не беше нужно, защото тя нарочно беше подготвила най-големите хавлиени кърпи, за да завие раменете му. По дяволите, въпреки това щеше да ги използва.

Но когато понечи да го обвие с една от тях, той я отблъсна.

— Да не искаш да се задуша?

Идеята да му пререже гърлото ѝ харесваше все повече и ако начинанието не беше толкова рисковано, веднага щеше да го осъществи. Тази гола кожа, която през цялото време отклоняваше вниманието ѝ и я смущаваше... Всичко можеше да се случи — по невнимание, разбира се.

Трябваше да го обръсне. И колкото по-бързо, толкова по-добре. Защото познатото гадене вече се надигаше в стомаха ѝ и правеше положението още по-лошо. Не гледай настрана, Джорджи, съсредоточи се само върху брадата му!

Тя се отдръпна от него и започна да го сапунисва, но при бръсненето трябваше да застане по-близо. Стисна зъби и се съсредоточи върху бузите му — или поне се опита, защото той я гледаше право в очите. Когато погледите им случайно се срещаха, пулсът ѝ веднага се ускоряваше, но мъжът не отместваше очи. Тя обаче бързаше да погледне встрани, макар че горящият му поглед се впиваше още по-силно в лицето ѝ и то пламваше.

— Престани най-после да се изчервяваш — укори я с усмивка капитанът. — Голият задник не означава нищо между мъжете, не е ли така?

Тя изобщо не мислеше за това. Лицето ѝ пламна още повече. Защо най-после не изоставеше тази тема?

— Все пак кабината е моя — изръмжа недоволно мъжът. — Въпреки това ти поднасям извиненията си. Но като те видях, помислих, че на гърнето е седнало момиче.

— Съжалявам, сър.

— Забрави го. Щом толкова държиш да не те безпокоят на гърнето, следващия път окачи табела на вратата. Никой няма да посмее

да влезе, дори аз.

„Много по-просто е да сложиш ключалка“, каза си тя, но не се осмели да му го предложи. Не беше очаквала такова нещо. Изненада се, че този човек може да прояви съобразителност и загриженост. Сега щеше да има възможност дори да се окъпе истински, вместо да продължава с краткото обливане в трюма.

— Стегни се, Джордж. Обичам лицето си и искам кожата му да остане цяла.

Изтръгната от мислите си, Джорджина изсъска:

— Тогава се обръснете сам! — И тресна бръснача на масата. Вдигна гордо глава и се отдалечи, а мъжът извика подире ѝ:

— Я виж ти, хлапакът не може да се владее!

Тя спря рязко, забелязвайки едва сега какво е сторила. Обърна се бавно и по лицето ѝ се изписа искрено разкаяние.

— Много съжалявам, сър. Не знам какво ми стана. Вероятно ми дойде твърде много. Иначе не съм избухлив, попитайте Мак.

— Питам теб. Или те е страх да бъдеш откровен?

Джорджина спря да диша. С усилие потисна следващата въздишка.

— Ни най-малко. Защо?

— И аз не знам. Първо, много си малък за плесници или за камшика, второ, ще ми струва доста усилия да ти измисля допълнителна работа като наказание. Следователно ти позволявам да говориш свободно, Джордж, особено след като сме толкова близки.

— Ами ако някой път прекаля и проявя неучтивост? — не можа да се удържи Джорджина.

— Тогава лично ще отупам дъното на панталоните ти и това е единственото наказание, което си позволявам. Но смятам, че няма да стане нужда. Прав ли съм, Джордж?

— Не, искам да кажа, да, сър — процеди през стиснати зъби тя, едновременно уплашена и ядосана.

— Е, какво ще кажеш да продължим с бръсненето? И се постарай да внимаваш повече.

— Ако не... ако не говорите, ще съм по-съсредоточен — предложи възможно най-почтително Джорджина. Едната му вежда не закъсня да се повдигне. — Мислех, че мога да ви казвам всичко? —

пошепна стреснато тя и посегна към бръснача. — И докато съм зает с бръсненето, не понасям да правите това.

Втората вежда се присъедини към първата. Този път по лицето му се изписа искрена изненада.

— Какво правя?

Джорджина сърдито размаха бръснача под носа му.

— Тази надменно вдигната вежда...

— По дяволите, това е в състояние да разгневи дори моряк!

— Толкова весело ли го намирате?

— Намирам, че тонът ти не е никак подходящ, малкия. Да говориш свободно още не означава да обиждаш капитана си и ти много добре го знаеш.

Разбира се, че го знаеше, но искаше да вдигне малко пушилка, за да провери докъде може да стигне. Очевидно не много далеч.

— Моля за прошка, капитане.

— Мисля, че решихме да ме гледаш в очите, когато се извиняваш. Значи не можеш да го понасяш — продължи самодоволно той.

По дяволите, пак ѝ се надсмиваше. Подигравателните му забележки ѝ бяха много по-омразни от вдигането на веждите.

— Предполагам, че е по-умно да не отговарям?

— Добре се изрази, Джордж. Както виждам, бързо се учиш — промърмори окуражително той и приятелски, но доста силно я потупа по рамото. Напълно неподготвена, Джорджина се стовари в скута му и той трябваше да я задържи, за да не падне. Младата жена инстинктивно посегна към него, за да се опре. Двамата останаха известно време така, хванати един за друг и забравили света около себе си. Магията трая само няколко секунди — после ръцете ѝ се отдръпнаха като опарени.

Сякаш нищо не беше станало, сякаш помежду им не бе прескочила искра, капитанът отбеляза сухо, макар и с леко треперещ глас:

— Просто усещам как брадата ми расте, Джордж. Ще ме обръснеш ли, преди да сме стигнали Ямайка?

Джорджина беше твърде смутена, за да отговори по подходящ начин, и мълчаливо се зае за работа. Сърцето ѝ биеше като лудо,

слепоочията ѝ туптяха. „Само се уплаших, втълпяваше си тя, не беше от докосването му...“

След малко огледа изпитателно работата си и откри само една капчица кръв. Без да го осъзнава, помилва нежно раничката и изтри кръвта.

— Не исках да ви причиня болка — извини се меко тя.

Отговорът му прозвуча още по-меко:

— Знам.

О, господи, пак тези пеперуди в стомаха...

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

— Не ти ли е добре, Джорджи, момчето ми?

— Джорджи е достатъчно, Мак.

— Не съм сигурен. — Шотландецът хвърли бърз поглед към кърмата, за да се увери, че са сами, и продължи: — Оня ден едва не извиках „Джорджи, момчето ми“.

— Щом смяташ — промърмори равнодушно Джорджина.

Тя посегна неохотно към коша, който стоеше помежду им, и извади ново въже, за да увие краищата му и да го преплете с друго парче. Не изпитваше желание да прекарва свободното си време в близост до капитана, предпочиташе да помага на Мак в тази досадна работа. Мислите ѝ обаче бяха другаде. Мак трябваше на няколко пъти да разплита обърканите въжета и да ѝ ги хвърля обратно в скута, за да свърши работата си, както трябва. Джорджина изобщо не забелязваше какво върши и не продумваше нито дума.

Мак я наблюдаваше внимателно и клатеше глава.

— Не се преструвай пред мен, нали виждам, че не си наред. Кога си била толкова спокойна и общителна...

Това я откъсна от мрачните мисли.

— Винаги съм общителна.

— Не и откакто си втълпи, че трябва да заминеш за Англия. А по време на обратното пътуване си непоносима.

Джорджина веднага се оживи и настръхна, готова за бой:

— Остави ме на мира — изфуча тя. — Никой не те е принуждавал да ме придружаваш. Щях да стигна до Англия и без теб.

— Много добре знаеш, че никога нямаше да ти позволя да тръгнеш сама. Може би трябваше да те заключа в мазето? Като си помисля, това беше най-разумното.

— Да, може би си прав.

Въздишката ѝ потвърди предположението му.

— Ето че се съгласи с мен. От време на време се държиш странно. Сигурно капитанът те кара да работиш здравата?

Да работи? Нямаше такова нещо. В действителност не вършеше и половината от нещата, които ѝ беше изброил. Когато се събудеше, той вече беше станал и се обличаше. Междувременно умееше отлично да разпознава настроенията му — от обичайната му грубост до язвителните подигравки, когато беше ядосан. Една сутрин, когато успя да стане преди него, се разсърди не на шега. Накара я дори да му помогне при обличането, а хапливите му забележки не оставиха съмнение, че това е наказание за прибързаността ѝ. Така че Джорджина реши да се успива всяка сутрин. Горещо се надяваше никога вече да не се озове в такова изнервящо положение; и без това едва понасяше близостта му — но когато беше в лошо настроение, не можеше да издържа. Слава богу, този случай остана единствен. Поне вечер не я молеше да му помогне при събличането, когато отиваше да се къпе.

Даже церемонията на къпането не се повтаряше всеки ден, както бе обявил. Той все още настояваше да му мие гърба, но два пъти през седмицата се бе отказал от вечерното къпане и великодушно ѝ бе предложил своята вана. Тя категорично бе отказала. Все още не беше готова да поеме риска и да се съблече гола в кабината му — макар че той винаги се съобразяваше с табелката на вратата.

Да, и бръсненето. Първия път имаше чувството, че в стомаха ѝ танцуват цяло ято пеперуди. Ако бе останала още малко до него утрото щеше да свърши другояче. Вместо това беше остъргала брадата му с няколко бързи движения, след което захвърли кърпата и изскочи като светкавица от кабината. Той не можа да я спре. Извика му през рамо, че след минута ще се върне със закуската.

След този случай капитанът я помоли само още веднъж да го обръсне. Тя го поряза няколко пъти и той отбеляза с обичайния си сарказъм, че май ще се наложи да си пусне брада. Но не го направи. Повечето моряци пускаха бради по време на всяко плаване, първият офицер също, но капитанът продължи да се бръсне сам.

Нямаше нужда да му сервира вечерята, защото той или се хранеше направо от таблата, или я изпращаше навън веднага, след като наредеше масата. И нито веднъж не я бе събудил през нощта, както беше заплашил в началото.

Като цяло Джорджина имаше твърде малко работа и много време за самата себе си. Най-често оставаше в кабината, но само когато

капитанът не беше там. Иначе седеше с Мак на палубата. Странното ѝ държание се дължеше единствено и само на Джеймс Малъри, не на работата ѝ.

Седмицата, която бе изминала от началото на плаването, ѝ се струваше цяла вечност. Нервите ѝ непрекъснато бяха напрегнати до крайност, нямаше апетит и не можеше да спи. Ставаше ѝ лошо всеки път, когато той се доближеше до нея, когато я гледаше по обичайния си странен начин и дори когато тя го наблюдаваше. И най-вече всеки път, когато безсрамно се разхождаше гол, а това ставаше всяка вечер. Нищо чудно, че спеше лошо и лека-полека се превръщаше в кълбо от нерви; нищо чудно, че Мак също го забелязваше.

Всъщност тя би предпочела да не говори за това, защото собствените ѝ чувства я смущаваха и объркваша. Но Мак седеше насреща ѝ, гледаше я право в очите и чакаше отговор. Може би щеше да ѝ даде няколко бащински съвета, които да подобрят положението ѝ.

— Работата не е толкова трудна — отговори тихо Джорджина, без да вдига очи от въжето в скута си. — Лошото е, че съм принудена да обслужвам проклет англичанин...

— Ето какво било! Май пак си се разбързала да избягаш?

— Бързам ли? — попита смаяно тя.

— Ами да, госпожице Нетърпение. Напусна презглава Англия, а сега същото това нетърпение те тласка отново да избягаш. На всичкото отгоре си имаш работа с лорд. Това преля чашата, нали?

— Той наистина се държи като аристократ — промърмори презрително Джорджина. — Но се съмнявам, че е такъв и в действителност. Няма ли закони, които разделят благородниците от търговците?

— Има нещо такова, но никой не го спазва. Освен това, доколкото знам, корабът не носи товар, следователно не търгува, поне при това плаване. Обаче до ушите ми стигна, че той наистина е благородник, дори виконт.

— Колко хубаво — отзова се иронично Джорджина, после от гърдите ѝ се изтръгна дълбока въздишка. — Прав си, това не опростява нещата. Той наистина е проклет аристократ — как изобщо съм могла да се съмнявам в това?

— Виж какво, момиче, гледай на сегашното си положение като на наказание за прибързаните ти решения; ти не пожела да изчакаш,

докато намерим друг кораб. Може би братята ти ще се смилят над страданията ти, преди да те наредят, както заслужаваш.

Лицето ѝ се изкриви в подобие на усмивка.

— Благодаря ти, Мак, знам, че винаги мога да разчитам на черния ти хумор. Колко утешително...

Мъжът изръмжа нещо неразбрано и отново се зае с работата си. Джорджина последва примера му, но скоро отново отпусна ръце в скута си и се замисли. Накрая изговори на глас онова, което я потискаше:

— Мак, чувал ли си за хора, които се разболяват от близостта на някого или нещо?

Шотландецът се намръщи и я изгледа с пронизателните си сиви очи.

— Как така?

— Просто се разболяват. Гади им се.

— Аха. — Лицето му се разведри и той обясни с вид на видял и патил човек: — Това става от много ядене или когато мъжът е препил, или ако жената е бременна.

— Не, не е това. Човекът е съвсем здрав, но когато се доближи до нещо определено, му става лошо.

Лицето на Мак отново помрачня.

— Нещо определено? Добре ли те разбрах? Би ли имала добрината да ми обясниш кое те прави болна?

— Не говоря за себе си.

— Джорджи!

— Е, добре, ще ти кажа — предаде се неохотно тя. — Капитанът е виновен. Всеки път, когато се доближа до него, стомахът ми се бунтува.

— Всеки път?

— Е, може би не.

— Гади ти се, така ли? Повръщаш ли?

— Само веднъж, но... Това беше първия ден, когато открих кой е той. Накара ме да ям, а аз бях нервна и всичко излезе навън. Оттогава често ми става лошо, но не съм повръщала — поне досега.

Мак замислено подръпна рядката червена брада, която отскоро красеше лицето му, и замълча. Не беше съвсем сигурен дали предположенията му са верни, затова ги запази за себе си. Приемаше,

че Джорджина е ужасно ядосана на капитана и дори не забелязва колко привлекателен го намира. Беше твърде неопитна, за да сметне странното чувство в стомаха си за чувствено вълнение. Накрая все пак заговори:

— Може би причината е в одеколона му или в сапуна? Как мислиш? Или си маже косата с помада?

Очите ѝ се разшириха от почуда и тя избухна в луд смях.

— Ама разбира се! Как не помислих за това! — Хвърли въжето в ръцете му и скочи.

— Къде отиваш?

— Не е от сапуна, защото аз използвам същия. Не си маже косата — но има шише одеколон, което използва след бръснене. Ще отида да го помириша и ако то е виновно, познай какво ще направя.

Смехът ѝ го успокои, но все пак ѝ даде добър съвет:

— Ако го хвърлиш през борда, той ще го потърси.

Тя понечи да му отговори, че хич не я интересува, но веднага разбра, че не е особено умно да се поддава на настроенятията си и да попадне отново в затруднено положение.

— Ще му кажа истината. Той е един див овен, но... не е толкова безчувствен, че да използва отново онази воняща течност. До скоро, Мак. Или най-късно до утре — поправи се тя, като видя залязващото слънце.

— Обещай ми да не правиш глупости, за които ще получиш наказание.

Само ако Мак знаеше с какви наказания я бяха заплашвали...

— Обещавам!

Тя говореше искрено. Ако наистина ѝ се гадеше от одеколона, веднага щеше да каже на капитана. Тя се втурна към долната палуба и налетя право в ръцете му.

Стомахът ѝ се разбунтува и лицето ѝ се изкриви в жална гримаса.

— Аха — отбеляза сухо Джеймс Малъри. — Да не четеш мисли?

— Как, моля?

— Говоря за израза на лицето ти. Сигурно си усетил, че трябва да си поговоря с теб? Не са ми приятни навиците ти за къпане — Почти липсата на такива навици.

Лицето ѝ пламна, после се оцвети в тъмночервено.

— Как си позволявате...

— Хайде, хайде, Джордж. Да не мислиш, че не знам? Всички момчета на твоята възраст смятат банята за дяволско мъчение. И аз съм бил момче. Но ти живееш в моята кабина и...

— Не доброволно — не се удържа Джорджина.

— Ще се направя, че не съм чул. Но аз имам някои принципи и най-важният от тях е чистотата. Или поне мирисът на сапун.

И той закри носа си в знак на доказателство. Ако не беше толкова бясна, жестът му щеше да ѝ се стори смешен. Наистина беше смешно: той намираше, че тя мирише лошо. Господи, каква ирония! Ако и на него му ставаше лошо, това щеше да означава, че все пак съществува справедливост.

Мъжът невъзмутимо продължи:

— Тъй като до днес не сметна за нужно да се придържаш към принципите ми...

— Би трябвало да знаете...

— Не ме прекъсвай отново, Джордж — пресече я високомерно той. — Работата е уредена. Веднъж седмично ще използваш моята вана — ако искаш и по-често — и ще започнеш още днес. Това е заповед, момче. И тъй като тези неща очевидно те смущават и се нуждаеш от спокойствие, те съветвам веднага да се заемеш с тях. Давам ти време до вечеря.

Джорджина отвори уста, за да отговори по подходящ начин на нахалството му, но потръпващата лява вежда я накара да замълчи.

— Тъй вярно, сър — отговори провлечено тя и вложи в думата „сър“ цялото презрение, което изпитваше и което непременно щеше да ѝ донесе плесница.

Джеймс недоверчиво смръщи чело, когато тя шумно го отмина, и се запита дали този път не е извършил непростима грешка. Всъщност искаше само да ѝ направи услуга, заповядвайки ѝ да се окъпе и давайки ѝ да разбере, че никой няма да ѝ пречи. Доколкото можеше да прецени, досега не беше имала възможност да се изкъпе истински, а той знаеше от опит, че повечето жени, особено от благороден произход, високо ценяха горещата вана. Затова бе решил да вземе нещата в свои ръце, представяйки си, че дълбоко в себе си малката ще му бъде благодарна. И насън не бе помислил, че ще реагира толкова обидено. Внезапно от очите му падна було: глупак такъв, нима е прилично да кажеш в лицето на една дама, че вони като пор!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Джорджина се протягаше блажено в голямата вана. Топлата вода я успокои и отми насъбралата се в сърцето ѝ ярост. Чувстваше се божествено — почти като у дома, в собствената си вана. Единственото, което ѝ липсваше, бяха парфюмираните масла и камериерката, която винаги ѝ помагаше да измие и среши дългата си коса. Разбира се, и увереността, че никой нямаше да влезе.

Ваната беше толкова дълга, че можеше да се потопи цялата в нея. Изранената кожа около гърдите пареше като огън при първото съприкосновение с топлата вода, но болката не беше нищо в сравнение с чувството за чистота и освобождаване от проклетата превръзка. Само да не беше капитанът...

По дяволите, добре, че го беше направил. Иначе щеше да мине цяла вечност, докато се осмелеше да се окъпе както трябва. Последните дни се чувстваше ужасно, изпотена и лепнеща от соления морски въздух, горещите изпарения в кухнята, да не говорим за горещината, която се разливаше в каютата всяка вечер, докато капитанът се събличаше. Все трябваше да се мие набързо, а това не беше достатъчно.

Много ѝ се искаше да продължи да дреме във ваната, но не биваше. Още преди вечеря трябваше отново да е нахлузила панталона, да е прибрала косите си под шапката и да е пристегнала гърдите с превръзка. Освен това капитанът можеше да потърси нещо важно от кабината си и тя не беше сигурна, че въпреки табелата няма да се втурне вътре. Ваната беше скрита зад паравана, но самата мисъл да се озове гола в едно помещение с него я караше да се изчервява от срам.

Капитанът сдържа думата си и се върна късно. Тя вече бе вечеряла, беше приготвила храната му и предвидливо бе сложила прибори за двама, но тази вечер Конрад Шарп не му правеше компания. За съжаление забрави шишенцето с одеколон и се сети за него едва когато тръгна да донесе вода за къпане. Реши, че ще го помирише, когато капитанът се скрие зад паравана, но точно тази

вечер той я изпрати още веднъж горе да донесе вода за косата, а когато се върна, трябваше да му изтрие гърба.

Джорджина се ядоса, че не е помислила за одеколона, докато беше сама в кабината. Затова побърза с миенето, за да има няколко секунди, докато капитанът се изсушава. Беше толкова възбудена, че изобщо не се сети за болестта си и не ѝ направи впечатление, че този път гаденето не се появи. Хавлиите бяха приготвени и щом изля последната кофа върху гърба му, тя се промъкна тихо към скрина. Но какво можеше да очаква човек без късмет като нея? Точно в мига, когато поднесе към носа си шишенцето, проклетият капитан излезе иззад паравана.

Джорджина загуби ума и дума и продължи да мирише течността. Ароматът беше пикантен, усещаше се лек дъх на мускус — но изобщо не ѝ причиняваше гадене, както се бе надявала. По дяволите, значи причината беше в капитана, а не в одеколона му...

— Какво правиш?

— Сър?

— Какво правиш с това шише?

Джорджина разбра какво мисли той, затова набързо затвори шишенцето и го постави на мястото му.

— Не е това, което си мислите, капитане. Нямах намерение да го използвам, не ми и трябва, защото се окъпах, кълна се. Не съм толкова глупав да мисля, че ще прикрия лошата миризма с малко одеколон. Познавам хора, които го правят, но аз... не съм от тях.

— Радвам се да го чуя, но това не е отговор на въпроса ми.

— О, вашият въпрос. Просто исках да го помириша... — Да го помиришеш, след като той го използва всеки ден? Няма да ти повярва, Джорджи. Какво толкова лошо има в истината? Той също не се засрами, като ти каза, че воняш. — Истината е, че...

— Дай да те видя, Джордж. Сам ще се убедя в истината.

Зъбите ѝ затракаха от вълнение. Този проклетник искаше да я подуши, а тя не можеше да предприеме нищо срещу него! Сигурно се отвращаваше от нея, но трябваше да го направи. А беше облечен само с тънкия копринен халат. По вените ѝ се разля гореща вълна.

Джорджина заобиколи леглото и застана пред него, нервно потривайки ръце. Той явно не се шегуваше, защото се приведе, мушна

носа си в якичката ѝ и шумно пое въздух. Джорджина щеше да се въздържи от оплаквания, ако бузата му не бе докоснала нейната.

— За какво ли стенеш пък ти?

Това звучеше, сякаш той е този, който има основания да се оплаква. Нищо не помагаше. Джорджина имаше чувството, че стомахът ѝ се преобръща. Тя бързо отскочи назад, достатъчно далече, за да може да диша, и виновно сведе очи.

— Моля за прошка, капитане, но... Ще ви кажа честно — вие ме разболявате.

Нямаше да се изненада, ако получеше някой шамар, но мъжът остана неподвижен и в краткия му отговор прозвуча истинска обида:

— Извинявам се.

По-добре да я беше ударил. Сега обаче трябваше да му обясни за какво става дума. Как можа да ѝ хрумне, че е най-добре да му каже истината в очите? Всъщност проблемът си беше неин. Никой, освен нея не се разболяваше, когато стоеше в близост до него, значи виновната беше тя. Вероятно нямаше да ѝ повярва, а просто щеше да си помисли, че е решила да си отмъсти за твърдението му, че мирише. Точно така, той щеше да си помисли, че именно тази е причината за изповедта ѝ, и да се ядоса. По дяволите, защо не можеше да си държи езика зад зъбите?

Вече беше късно. Бързо, преди Джеймс да е успял да реагира, тя започна да обяснява:

— Не съм имала намерение да ви засегна, капитане. И аз не знам откъде идва това. Вече питах Мак и той каза, че може би причината е в одеколona ви. Затова помирисах шишенцето. Но то не е виновно. Бих се зарадвала, ако беше така. Със сигурност е само глупава случайност.

— Какво има?

Слава богу, гласът му звучеше спокойно, видът му също беше такъв. А тя се боеше, че ще побеснее от гняв.

— Винаги, когато сте тук, ми става лошо, особено когато се приближите. — По-добре да не му казва, че се чувства странно дори когато само го гледа. Най-добре да свърши бързо, като поеме вината върху себе си. — Проблемът е само мой, сър. Моля, забравете какво казах.

— Да забравя?

Ама той шегуваше ли се? Много ѝ се искаше да потъне в земята от срам. Май не беше толкова спокоен, колкото изглеждаше. Толкова ли се ядоса на дързостта ѝ, че не намираше думи?

— Каква е... болестта ти?

Ставаше все по-лошо. Сега пък искаше да чуе подробности. Вярваше ли ѝ или просто искаше да докаже, че е отишла твърде далеч и заслужава порция пердах. Можеше да се престори, че всичко е било заблуда, и да се извини, защото това само щеше да потвърди подозрението му.

Наистина съжаляваше, че се е разприказвала, но трябваше да му каже истината.

Тя събра целия си кураж и обясни:

— Сякаш съм болна от морска болест.

— Да не по...

— Не! Само се чувствам странно слаба, задъхвам се и ми става топло... всъщност горещо, макар че със сигурност нямам температура. И ме обзема такава слабост, сякаш всичките ми сили са се изпарили.

Джеймс я гледаше невярващо и не можеше да повярва в чутото. Тази жена наистина ли не знаеше какви симптоми е описала току-що? Толкова ли беше невинна? Това предизвика шок, който го улучи в най-чувствителното място и той изпита същото като нея. Тя го желаше. Обърканите му опити за прелъстяване имаха успех, а той дори не бе забелязал. Не можеше, защото тя не го знаеше. По дяволите! Незнанието не е нещо лошо, но за него беше ад.

Трябваше да промени стратегията си. Щом тя не знаеше какви чувства изпитва, със сигурност нямаше да го помоли да я люби. Значи трябваше да забрави вълнуващите представи. Въпреки това тя трябваше да предприеме първата крачка, защото това щеше да го постави в по-изгодно положение и нямаше да му се наложи да признае, че отдавна е прозрял маскарада ѝ.

— Неприятни ли са усещанията ти? — осведоми се подчертано небрежно той.

Джорджина смръщи носле. Неприятни? По-скоро странни, защото никога преди това не беше изпитвала подобно нещо. Но неприятни...

— Не много — призна тя.

— Е, на твое място не бих се тревожил повече. Често съм чувал подобни истории.

— Така ли? — изненада се тя.

— Разбира се. Знам и лекарство срещу тях.

— Наистина ли?

— Щом ти казвам. Легни си спокойно, момчето ми, и остави нещата в мои ръце. Ще се погрижа лично да ти стане по-добре. Можеш да разчиташ на мен.

Усмивката му беше толкова коварна, че Джорджина остана с чувството, че той пак ѝ се подиграва. Може би изобщо не ѝ вярваше...

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

— Спиш ли вече, Джордж?

Ами! Беше си легнала преди повече от час, но още беше будна. Този път нямаше как да обвини капитана за безсънието си, защото веднага след като се покатери в койката си, стисна здраво очи и повече не ги отвори. Днес не можеше да заспи от чисто любопитство; дали капитанът наистина знаеше от каква болест страда и какво може да я излекува? Ако наистина познаваше лекарството, то със сигурност беше някоя отвратителна отвара с още по-гаден вкус — а ако не, той самият щеше да го измисли.

— Джордж?

Искаше ѝ се да се престори на заспала, но се отказа. Сигурно щеше да я накара да му донесе нещо за ядене от кухнята. Разходката щеше да ѝ се отрази добре.

— Да?

— Не мога да спя.

Вече го бе забелязала.

— Да ви донеса ли нещо?

— Не, но би могъл да ми почетеш малко. Да, мисля, че точно от това имам нужда. Бъди така добър и запали лампата.

Да не би да имам друг избор, каза си сърдито тя и скочи от койката. Още от началото беше подготвена, че понякога ще се налага да му чете. Всъщност това не ѝ създаваше трудности, защото самата тя още не бе заспала. И знаеше защо. Ала кое беше това, което не му позволяваше да спи?

Джорджина запали лампата, която висеше до леглото ѝ, и я отнесе на библиотеката.

— Нещо определено ли искате да чуете, капитане?

— В долното чекмедже има едно тънко томче, съвсем вдясно, то е подходящо за целта. Придърпай един стол до леглото. Предпочитам да слушам мек, тих глас, а не силен рев от другия край на стаята.

Джорджина спря и се замисли. Мразеше представата да седи близо до леглото му, а той да лежи. От друга страна, беше завит до брадичката, а и тя нямаше защо да го поглежда. Може би книгата беше наистина досадна и той щеше скоро да заспи. Затова се подчини на съдбата си, придърпа стола близо до долния край на леглото и постави лампата на масата зад себе си.

— Мисля, че между страниците има знак. Продължи оттам.

Джорджина намери без усилия мястото и зачете:

— „Нямаше съмнение, никога не бях виждал толкова големи, толкова кръгли и зрели. Зъбите ми жадуваха да ги захаят.“ Господи, каква глупост. Май скоро ще заспим. „Пощипнах леко едната и чух доволното ѝ пшкане. Другата подразни устните ми, които горяха от нетърпение да я помилват. О, господи, какво сладко блаженство, какъв сладък аромат струеше от тези великолепни гърди...“

Джорджина затвори книгата с трясък и изфуча:

— Но това е...

— Знам, това се нарича еротична литература, момчето ми. Само не ми кавай, че не четеш такива книги. Всички момчета на твоята възраст четат булевардни романи, стига да могат да четат.

Сега би трябвало да му отговори като момче, но не можа — защото трепереше от възмущение.

— Не и аз — изсъска упорито тя.

— Я не се прави на стара баба, Джордж. Продължавай да четеш, сигурен съм, че ще научиш нещо.

Ситуации като тази я караха да съжалява дълбоко, че се е преоблякла в мъжки дрехи. Много ѝ се искаше да го заплуе. Да развърта така едно малко, беззащитно момче! Макар че един Джордж надали би имал нещо против да се сдобие с малко повече опит...

— Нима харесвате тази... булевардна литература?

— За бога, не! Ако я харесвах, нямаше да я използвам като приспивателно, нали?

Категоричният му отговор смекчи малко възмущението ѝ, но нищо не беше в състояние да я накара да отвори отново тази отвратителна книга — поне не в негово присъствие.

— Ако нямате нищо против, капитане, ще потърся друга книга, не толкова... толкова...

— На всичкото отгоре си сухар — установи мъжът и от гърдите му се изтръгна дълбока въздишка. — Отказвам се да направя от теб приличен млад мъж, това е невъзможно. Няма нищо, Джордж, дяволски ме боли главата, затова не мога да спя. Ела тук и разтрий слепоочията ми, това ще ми подейства добре.

Да го масажира? Да застане още по-близо и да го докосне? Остана на мястото си като залепена.

— Но аз не знам как...

— Аз ще ти покажа. Дай си ръцете!

Джорджина с мъка потисна безпомощния си стон.

— Капитане...

— По дяволите, Джордж! — прекъсна я остро той. — Не се карай с човек, измъчван от болка. Да не искаш цяла нощ да страдам!

Джорджина все още не се помръдваше, затова той продължи малко по-тихо, но все така рязко:

— Ако се тревожиш заради собствените си страдания, те съветвам веднага да ги забравиш, това е най-доброто средство. Все едно дали ще ти стане лошо или не, в момента моите болки са много по-важни.

Разбира се, той беше прав. Капитанът беше най-важният човек на борда, докато тя беше само един незначителен прислужник. Не можеше да предпочете своите потребности пред неговите, това щеше да му подейства като упоритото тропане с крак на глезено хлапе, което не е успяло да наложи волята си.

Бавно, съвсем бавно тя заобиколи леглото и плахо приседна на ръба. Не мисли за това, нали така ти каза той, и преди всичко не го гледай!

Очите ѝ се втренчиха отчаяно в извитите колони над леглото и останаха там, когато той улови ръцете ѝ и ги задържа.

Представи си, че е Мак. Би направила това за него или за братята си, нали?

Мъжът притисна върховете на пръстите ѝ о слепоочията си и започна да ги движи в кръг.

— Отпусни се, Джордж. Нищо няма да ти стане.

Нещо подобно се въртеше в главата ѝ, макар да не го изразяваше така рязко. Само че какво щеше да си помисли за нея? Може би, че се страхува от него? Е, да, боеше се, макар да не знаеше защо. След една

седмица, прекарана в кабината му, вече не вярваше, че би могъл да приложи насилие, но все пак...

— Продължи сам, Джордж. Все същото движение.

Топлината на ръцете, които я държаха, изчезна, но сега почувства топлината на кожата му, която просто пареше пръстите ѝ. Ето, докосваше го — и нищо не ѝ ставаше... докато не се раздвижи и една от русите къдрици падна върху ръката ѝ. Колко мека беше косата му, колко приятно хладна. Какъв контраст с горещата кожа, с топлината, която се излъчваше от тялото му. Той не беше завит с дебелия одеяло, а само с копринения чаршаф, който беше толкова тънък, че тялото му непременно се очертаваше ясно под него.

Нямаше основание да отмести поглед от таблата на леглото, никакво основание нямаше. Ами ако заспи? Дали да продължи с масажа? Може би ще захърка, макар че никога досега не го бе чувала да хърка. Дали не е заспал?

„Погледни го и свършвай по-бързо!“

Така и направи, ала вътрешният ѝ глас се оказа прав: в никакъв случай не трябваше да го поглежда! Мъжът в леглото изглеждаше безсрамно доволен, лежеше неподвижно със затворени очи, чувствена усмивка играеше по устните му — и беше красив като греха. Той изобщо не спеше, а се наслаждаваше на докосването ѝ. По дяволите! Обля я гореща вълна, сладостна отмала завладя цялото ѝ тяло. Ръцете ѝ се отпуснаха, но мъжът ги улови така внезапно, че тя простена от уплаха. Съвсем бавно той ги върна обратно — върху бузите си. Джорджина задържа лицето му в ръцете си и потъна в очите му, в тези пламтящо зелени, блещукащи очи. После стана, каквото трябваше да стане: устните им се докоснаха, отвори се, запламтяха. Без да се брани, тя пропадна в дълбока пропаст, истински водовъртеж от чувства я понесе към безкрайните дълбини...

Джорджина не знаеше колко време е минало, но много ясно усещаше какво става: Джеймс Малъри я целуваше с цялата страст, която един мъж е в състояние да вложи в целувката, а тя отговаряше на целувката му, сякаш от това зависеше животът ѝ. Странното усещане в корема беше по-силно от всякога, но този път то беше прекрасно — и напълно в реда на нещата. В реда на нещата? Не, тук нещо не беше наред: той я целуваше — не, той целуваше Джордж!

— Капитане! Спрете! Полудяхте ли? Пуснете ме!

— Тихо, мила моя, тихо. Време е да престанеш с играта на криеница.

— Каква игра? Вие наистина сте луд! Или знаете...

Мъжът я обърна по гръб и я притисна с цялата си тежест в меките възглавници. Тръпките в корема се засилваха, ставаха все по-приятни, завладяваха цялото ѝ тяло и ѝ отнемаха възможността да разсъждава разумно. Но думите му ясно отекваха в съзнанието ѝ. Мила?

— Значи сте знаели? — изплака тя и се отдръпна, за да може да го погледне в очите. — През цялото време сте знаели?

В този момент Джеймс се носеше на гребена на вълна от най-силното удоволствие, което беше изпитвал досега, ала все пак беше господар на сетивата си и не направи грешката да каже истината; защото заредената с напрежение атмосфера заплашваше да го прати на дъното на бушуващ вулкан.

— По дяволите, сега ми се иска да съм знаел — изръмжа той и се зае да сваля жилетката от раменете ѝ. — Ти ми дължиш обяснение — по-късно, не забравяй!

— Но как... Ох!

Милувката на устните му опари шията ѝ, а когато езикът му закръжи около ушенцето ѝ, тръпка на желание разтърси тялото ѝ и тя се притисна жадно до него.

— Ти не си била чак толкова плаха, малка лъжкиньо — ухили се Джеймс. Джорджина усети настойчиво желание да се усмихне в отговор и това я изуми. Би трябвало да се разтревожи от изобличаването си, но устните му върху нейните не допускаха това. Трябваше веднага да спре, но устните му не ѝ позволяваха. Тялото ѝ се отпусна безсилно, волята ѝ сякаш се изпари, нямаше сили дори да го отблъсне.

Сега обаче дойде истинското демаскиране: с бързо движение Джеймс дръпна шапката от главата ѝ и когато гъстите кестеняви къдрици се разпиляха по възглавниците, Джорджина спря да диша. Мислите, които я вълнуваха в момента, бяха типично женски грижи. Дали щеше да му хареса? Джеймс я гледа дълго, без да каже нито дума. Когато най-сетне зелените му очи се впиха в нейните, те блестяха възхитено.

— Много ми се иска да те напляскам, че толкова дълго кри това от мен.

Думите му не я уплашиха, защото блясъкът в очите му го издаваше. Дори напротив, те предизвикаха сладостни тръпки по цялото ѝ тяло, които страстната му целувка още повече усили.

Мина доста време, преди да може да си поеме дъх. Но какво значение имаше? Сега можеше и да не диша. Вместо това простена дълбоко, когато опитните му устни се спуснаха по лицето ѝ и се насочиха към шията. Джеймс сръчно свали ризата ѝ, толкова сръчно, че тя дори не забеляза. Но веднага усети зъбите му, които задърпаха превръзката, и ръцете, които с един тласък я разкъсаха.

Не очакваше това, но всичко, което ставаше в този момент, беше толкова ново за нея, че нямаше и понятие какво още я очаква. Някъде в бъркотията от мисли зад челото ѝ просветна мисълта, че разсъбличането е логично последствие от изобличението ѝ. Може би той я разсъбличаше само за да е сигурен, че тя няма и други тайни, които крие от него. Ала скоро призна, че не бива да се залавя за тази глупава самоизмама, не и като видя с какъв поглед се визира в гърдите ѝ.

— Истинско престъпление е, че си крила от мен тези красавици.

Още погледът му я накара да се изчерви, а думите му... имаше чувството, че руменината се разля по цялото ѝ тяло, и се учуди, че все още е в състояние да мисли. В същия момент Джеймс се приведе над нея и нежно целуна червените ивици, които бяха оставили превръзките. Ръцете му се сключиха закрилчески около гърдите ѝ и започнаха да ги разтриват внимателно, също както бе направила тя, когато лежеше във ваната му. Всъщност защо да не го направи. Още докато помисли това, ръката му се сключи по-здраво около едната ѝ гърда, надигна я и поднесе връхчето към устните му. Джорджина престана да мисли и сякаш се понесе върху облак от най-чисто желание и плътска жажда. За разлика от нейния, разумът на Джеймс работеше отлично, макар и малко размътен. Не беше и нужно да се напруга, защото за разлика от предишните обекти, малката магьосница му се отдаваше с цялото си същество. Все по-често се питаше кой всъщност е прелъстителят, макар че в момента това му беше напълно безразлично.

Господи, та тя беше съвършена! Не очакваше да види такова тяло. Фините черти на лицето ѝ, които вече познаваше, бяха подчертани още повече от буйната тъмна коса, заградила като в рамка тясното ѝ лице. И в най-смелите си сънища не бе мечтал за такова великолепно тяло. Нищо не намекуваше, че гърдите ѝ са толкова разкошни, а талията — толкова тънка. Имаше известна представа само за сладкото ѝ задниче, което го възхити още първата вечер в кръчмата, и не се разочарова — задничето ѝ беше чудесно оформено и толкова твърдо. След като я разсъблече, той я целуна по двете бузи и си каза, че по-късно ще се заеме по подробно с тази прекрасна част от тялото ѝ, но сега...

Джорджина не беше съвсем неопитна по въпросите на плътската любов. Много пъти бе подслушвала братята си, които обичаха да разговарят на тази тема надълго и нашироко, без да си дават труд да използват изискани изрази. Така че имаше известна представа какво ще се случи, макар че все още не свързваше този акт със самата себе си — докато не усети цялото му тяло, кожа до кожа, всеки възпламеняващ другия.

Така и не беше забелязала как и кога я е съблякъл. Сега беше също така гола като него, с тяло, разтърсвано от хиляди чувства и усещания, сред които нямаше място за възмущение. Мъжът лежеше върху нея, притискаше я върху матрака, обграждаше я отвсякъде с настойчивостта си. Струваше ѝ се, че ще се пречупи под тежестта му, той беше толкова едър и силен, но големите му ръце притискаха с безкрайна нежност лицето ѝ и той я целуваше без край — първо бавно и нежно, после все по-пламенно.

Не биваше да спира онова, което правеше с нея, особено чувствата, които я вълнуваха, и въпреки това... Не трябваше ли да го отблъсне, или поне да се опита? Фактът, че се отдаваше съзнателно на настойчивостта му, означаваше, че я приема. Така ли беше наистина? Дали беше честна към себе си?

Как можеше да знае, след като не беше в състояние да разсъждава разумно? На известно разстояние може би, но сега ги деляха само милиметри и чувството беше толкова прекрасно... О, господи, тя се бе предала, макар да не го съзнаваше. Не! Трябваше поне да направи опит да се отдръпне, най-малкото заради съвестта си, която още утре щеше да я попита как е допуснала такова нещо...

— Капитане? — промълви между две целувки тя.

— Какво?

— Ще ме любите ли?

— О, да, мила.

— Смятате ли, че така трябва?

— Разбира се. Това е единственото лекарство за твоята болест.

— Не говорите сериозно, нали?

— Разбира се, че говоря сериозно. Гаденето, малката ми, не е било нищо друго, освен съвсем естествен копнеж... за мен.

Копнеж по него? Не, тя не го обичаше. Но то обясняваше наслаждението ѝ. Очевидно не беше задължително да обичаш обекта на желанието си. Това значи беше отговорът. Всички приказки, размишления, отклоняването от чувствата, макар и само за кратко, не промениха нищо в усещанията ѝ. Те бяха тук, ставаха все по-силни и настойчиви... Да, тя го искаше — поне този път.

„Позволявам ви да продължите, капитане.“

Не го каза на глас, защото щеше да го развесели, а в момента най-малко искаше това. Набързо приключи диалога със съвестта си и като го обгърна с ръце, му показа без думи за какво мисли в момента. Той разбра знака и реагира веднага.

Вълнуващо? Не, това не беше точната дума. Той се намести между краката ѝ и цялото ѝ същество се разтвори, за да му направи място. Устните му помилваха нейните, плъзнаха се по шията и се задържаха върху гърдите ѝ. Той се надигна за миг и тя усети съжаление. Беше толкова хубаво да усеща тежестта на тялото му. Но ето че дойде чудото — някъде дълбоко в утробата ѝ припламна огън, тя усети големия, твърд член, който проникна в нея, изпълни я, събуди чувствеността ѝ. Вече познаваше тялото му, знаеше какво е влязло в нея. Не се страхуваше, но... Никой не ѝ каза, че ще боли.

Джорджина изплака тихо, най-вече от изненада, но и защото я заболя.

— Капитане, знаете ли, че ми е за първи път?

Мъжът се отпусна с цялата си тежест върху нея, сякаш рухна отгоре ѝ. Лицето му беше заровено в косите ѝ, устните му пареха кожата на врата ѝ.

— Едва сега го забелязах — чу се тихият му глас. — Мисля, че спокойно можеш да ме наричаш Джеймс.

— Ще си помисля, но сега те моля да престанеш.

— Не.

Дали не се смееше? Тялото му се разтърси от силна тръпка.

— Може би бях твърде учтива?

Сега вече се смееше, високо и сърдечно.

— Съжалявам, любима, кълна се, но... Господи, каква изненада! Никога не бих помислил, че ти... че си толкова страстна.

— Защо заекваш?

— Наистина ли? — Той се надигна и леко докосна с устните си нейните, преди да ѝ се усмихне. — Мила моя, няма причина да спирам сега, дори ако можех. Вече се случи и болката отмина. — За да го докаже, той се задвижи меко в нея и очите ѝ се разшириха. Не усещаше нищо друго, освен физическо блаженство. — Да престана ли? „Това е за теб, чиста съвест!“

— Не.

— Слава богу!

Очевидното му облекчение я накара да се усмихне. Бавните движения на хълбоците му усилиха възбудата ѝ, превишавайки всичко, което бе изпитала досега, докато напрежението се разтовари в божествена експлозия, от която тялото ѝ пламна. Силен вик се изтръгна от гърлото ѝ, устните му го поеха и ѝ го върнаха, когато той също стигна до кулминацията.

Джорджина остана дълго време като замаяна, не можейки да повярва в току-що изпитаното удоволствие, което не можеше да се сравни с нищо друго. Вкопчи се здраво в мъжа, който я бе научил на какъв чувствен екстаз е способно тялото ѝ. Чувства на благодарност и нежност се смесиха с потребността да го целуне и да му признае, че е бил чудесен и колко прекрасно се чувства сега. Разбира се не го направи. Само го прегърна силно, помилва го и нежно целуна рамото му, толкова леко, че той надали го забеляза.

Но мъжът усети целувката. Джеймс Малъри, прочут лондонски женкар и преситен аристократ, беше в състояние на свръхчувствителност, усещаше и най-малкото движение на жената до себе си и беше омагьосан от докосванията ѝ — много повече, отколкото му се искаше да признае. Никога преди това не беше се вълнувал от жена с такава сила. Направо да се уплашиш...

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

— Сега разбирам защо хората правят тези неща.

Джеймс въздъхна облекчено. Трябваше да чуе от устата ѝ тази банална забележка, за да обуздае напирещата в сърцето му нежност. „И тя е лека жена като всички, макар и първокласна, по нищо не се различава от другите, които съм любил“, опитваше се да си внуши той. След като му се беше отдала, в нея вече нямаше нищо, което да го вълнува. Защо тогава не я пуснеше и не я изпратеше обратно в леглото ѝ?

Мъжът се подпря на лакти и погледът му бавно обходи лицето на Джорджина. Кожата ѝ все още пламтеше, по устните личаха следи от необузданата им страст. Леко и безкрайно нежно пръстите му помилваха раничките. Погледът на кадифените очи, който не бе забелязал преди, го омайваше. По-рано четеше в този поглед на сърна само нервност, смущение или разочарование и това по-скоро го забавляваше, отколкото го възхищаваше, особено като я гледаше в мъжките дрехи... Как можа да забрави маскарада, който му бе устроила! Обяснението го интересуваше повече от всичко.

— Тези неща ли, Джордж?

Високо вдигнатата вежда ѝ показва много по-ясно от думите, че пак ѝ се подиграва. Е, какво от това, каза си Джорджина, в момента нямам основания да се оплаквам от държанието му.

— Не звучи особено романтично, нали? — попита тя тихо и невероятно плахо.

— Не и много влюбено, но вече те разбрах, малка госпожице. Доставило ти е удоволствие, нали?

Неспособна да му даде отговор, тя само кимна, ала когато забеляза възхитената му усмивка, окуражено изгърси:

— А на теб? — „Джорджи! Да не си полудяла! Как можеш да го питаш за такива неща!“ — Исках да кажа...

Джеймс избухна в смях и се отпусна на възглавниците. После бързо я грабна, завъртя я и я сложи върху себе си. Това беше напълно

ново положение за нея — да го гледа отвисоко — и тя се почувства малко по-сигурна, но само докато мъжът разтвори бедра и я притисна между краката си.

— Какво да те правя сега, Джордж? — заговори през смях той и я притисна силно до себе си. В този момент веселието му не я тревожеше, макар че както обикновено не знаеше за какво стана дума.

— Като начало престани да ме наричаш Джордж — предложи тя и още в същия миг съжали за казаното. Замлъкна, надявайки се, че необмислената ѝ забележка няма да насочи разговора към преобличането ѝ в мъжки дрехи. Мъжът също млъкна. По лицето му все още играеше усмивка, но промяната беше очевидна — той беше отново старият, коварен и самодоволен тип.

— А как, по дяволите, да те наричам? Може би ще ми кажеш истинското си име?

— Аз наистина се казвам Джорджи.

— Разправяй ги тия на баба си. По-добре измисли нещо по умно. — Джорджина не отговори, но по лицето ѝ се изписа упоритост. — Трябва ли да изтръгна истината дума по дума от устата ти? Или предпочиташ да се запознаеш с ефикасните инструменти на инквизицията — пейката за мъчения и камшика?

— Това не е смешно — изфуча в отговор Джорджина.

— Независимо дали ми вярваш или не, аз го намирам забавно. Не, мила, не се безпокой, в момента няма място за тревога. Искан най-после да чуя обяснението ти. Нека започнем с най-важното: защо се преоблече като мъж?

Джорджина въздъхна и положи глава на гърдите му.

— Трябваше да напусна Англия.

— Трудности ли имаш?

— Не, просто не можех да остана там нито ден повече.

— Защо просто не си купи билет за някой кораб?

— Защото в тази посока пътуваха само английски кораби.

— Какво имаш против английските кораби, за бога?

Джорджина вдигна глава и го изгледа намръщено.

— За вас това е странно, но аз мразя всичко английско.

— Така ли? Включително и мен? — Русата вежда отново се надигна.

— Досега да. Все още не съм мислила дали това ще се промени.

Джеймс се ухили, после се засмя с глас.

— Най-после виждам земя, Джордж. Ти си една от онези американски фанатички, нали? Акцентът ти го потвърждава.

— Ами ако е така?

— Тогава ще те заключа в най-близкия трюм. Това е най-сигурното място за хора, които подклаждат войни.

— Не сме започнали ние... — Джорджина не можа да продължи, защото целувката му затвори устните ѝ. Джеймс улови главата ѝ между двете си ръце и я зацелува, докато тя остана без дъх и не можа да продължи спора.

— Няма да се караме за това, мила. Значи си американка? Е, мисля, че бих могъл да го понеса.

— Как не ви е...!

Както и преди, той затвори устните ѝ с дълга целувка, която замая главата ѝ, а него самия възбуди дотолкова, че съжали за грубостта си.

— Все едно ми е каква си — зашепна между устните ѝ той. — И без това не съм участвал в онази смешна война, нито съм се интересувал от политическите ѝ основания. По това време живеях в Западна Индия, далеч от всичко.

— Все пак сте англичанин — настоя тя, макар и не толкова гневно.

— Права си. Но това не бива да ни смуцава, любима — продължи да шепне заклинателно Джеймс, хапейки устните ѝ. Джорджина беше съгласна с него. Промълви само едно слабо „не“ и тялото ѝ започна да отговаря на милувките му. Тя усети втвърдяването в слабините му и този път веднага разбра за какво става дума. Ако сега се любят, неприятните въпроси ще престанат, каза си тя, без да свързва с предстоящото любене страстните чувства, които се надигаха в сърцето ѝ.

След известно време, когато завивките бяха още по-объркани от преди, Джеймс ѝ намигна и заговори отново:

— А сега е време да си поговорим за моите чувства. Представяш ли си какво ми беше, когато открих, че момчето, което съм взел под крилото си, в действителност е жена? Срамът, който изпитвам дори само при мисълта как ми помагаше да се къпя или как вечер се събличах пред теб...

Така погледнато, Джорджина имаше всички основания да се срамува. Не стига, че се бе преоблякла като мъж, ами и беше поставила капитана в неудобно положение. Трябваше да му разкрие истината още първия ден, или най-късно по време на къпането. Вместо това тя си въобрази, че ще съумее да се крие до края на пътуването и никой няма да узнае нищо. Той имаше всички основания да е ядосан и тя попита колебливо:

— Много ли ми се сърдите?

— Не, сега вече не. Бих казал, че съм получил подобаващо обезщетение. Да, ти наистина си заслужи прекосяването на Атлантика. Вече сме квит.

Как можа да каже такова нещо, стъписа се Джорджина, след всичко, което се случи помежду им?

„Ама разбира се, глупачко! Той е англичанин, нали? Проклет дързък аристократ. Как презрително те нарече женичка. Е, сега поне знаеш за каква те смята.“

Тя се надигна бавно, изгледа го отвисоко и смръщи чело. Джеймс веднага усети колко дълбоко я е наранил.

— Можехте да почакате поне до утре с гадостите си, негоднико!

— Извинявай, май не те чух добре?

— Много добре ме чухте. По-добре се извинете.

Джеймс протегна ръка към нея, но тя вече беше скочила от леглото.

— Ти не ме разбра, Джордж. Не исках да кажа това — опита се да я усмири той.

Джорджина се завъртя като ужилена и го изгледа с пламтящи от гняв очи.

— Не ме наричайте така!

Джеймс най-после разбра колко безсмислен е този спор и внимателно се опита да я успокои:

— Аз все още не знам истинското ти име.

— Джорджина.

— Божичко! Моите най-искрени съболезнования. Предпочитам да остана при Джордж — отвърна с добре изигран ужас той.

Да не мислеше, че ще я накара да се усмихне? Не, шегата с пътуването, което е спечелила с честен труд, я бе наранила твърде дълбоко.

— Лягам си, капитане — в моето легло! — отговори ядно тя и с надменен поглед и маниери на изискана дама, макар чисто гола, прибави: — Бих се радвала, ако утре ми намерите друга каюта.

— Ето го най-послед истинския Джордж със свършените му маниери.

— Върви по дяволите — промърмори тя и засъбира разпилените си дрехи.

— Защо се обиждаш? Исках само да ти направя комплимент... по свой начин.

— Вашият начин е отвратителен — изсъска тя и завърши изречението с провлечено „сър“.

Джеймс въздъхна, но като я видя да крачи гордо към койката си с разпилени по гърба кестеняви къдрици, отново се ухили и едва не се изсмя с глас. Какво възхитително създание.

— Как изтърпя цяла седмица в смирение?

— Езикът ми е целият на дупки — изфуча в отговор тя.

Джеймс се изсмя, но тихо, за да не го чуе тя, и проследи с поглед как Джорджина с типично женска ярост запрати дрехите си в ъгъла. Още в същия момент тя проумя грешката си, грабна ризата и я навлече. Понечи да се покатери в койката си, но като помисли малко, навлече и панталоните. Едва тогава се отпусна в люлката. Лекотата, с която се настани в нестабилното си легло, отново напомни на Джеймс, че то никога досега не бе й създавало трудности.

— Ти си пътувала по море и преди идването в Англия, нали, Джордж?

— Не ви ли казах достатъчно ясно, че не съм Джордж?

— Остави ми поне това удоволствие, малка госпожице. Повече ми харесва да те наричам Джордж. Е, пътувала ли си...

— Разбира се — прекъсна го дръзко тя и демонстративно се обърна към стената. Ала не може да се сдържи да не добави: — Всъщност аз притежавам собствен кораб.

— О, разбира се, мила — съгласи се шеговито той.

— Говоря истината, капитане.

— Може и да е така, но какво те доведе в Англия, след като я мразиш до дън душа?

Джорджина вече скърцаше със зъби.

— Това не ви засяга ни най-малко.

— Бъди уверена, че ще го узная.

— Пожелавам ви приятна почивка, капитане. Дано главоболието ви измъчи до смърт... ако изобщо сте имали такова, в което междуременно се съмнявам.

Този път Джеймс се засмя с пълен глас. Беше проумял, че темпераментният ѝ изблик тази вечер ще е нищо в сравнение с избухването, което ще последва, когато узнае, че маскарадът ѝ е бил разгадан още от първия миг. Ако някой ден почувства скука, ще има с какво да се позабавлява.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

На следващата сутрин Джеймс стоя дълго до полюляващата се койка, загледан в спящото момиче. Още със събуждането си беше съжалил, че не я е взел обратно в леглото си. Той имаше обичай да се събужда през нощта силно възбуден и да се люби без задръжки с жената, която лежеше до него.

Това беше и причината преди няколко дни да се държи отвратително, когато Джорджина стана преди него и поиска да му помогне в обличането, което смяташе за свое задължение. Трябваше да ѝ откаже рязко, за да скрие възбудата си, а това му бе струвало адски мъчения и не искаше да го преживее отново.

При мисълта, че вече няма да му се налага да крие възхищението си от тази жена и желанието да я притежава, по лицето му се изписа измъчена усмивка. Защо снощи ѝ позволи да се наложи и пропусна възможността да заспи до топлото ѝ тяло? Но сега вече край. Тази вечер щеше да я вземе в леглото си и да я задържи там.

— Време е за ставане, Джорджи — откъсна я от съня той и залюля койката. — Реших, че нашите славни моряци няма защо да знаят малката ни тайна. Така че опаковай отново сладките си малки гърди и ми донеси закуска!

Джорджина се прозина, изгледа го сънено, после разтвори смаяно очи.

— Искаш да продължа да ти прислужвам? — попита смаяно тя.

— Заключение е правилно, Джордж — отговори Джеймс подчертано цинично.

— Но... — Тя спря, защото идеята всичко да продължи, както досега, не ѝ се видя чак толкова лоша. Така нямаше да се налага да обяснява на Мак случилото се — което и без това беше невъзможно. Самата тя не знаеше какво точно бе станало, но едно беше ясно — никой не биваше да го узнае.

— Е, добре, капитане. Но искам да ми намерите друга каюта.

— За това и дума не може да става. — Джеймс вдигна предупредително ръка, когато тя понечи да продължи спора. — Вече седмица спиш тук, миличка. Ако сега се пренесеш, моряците ще почнат да говорят. Освен това много добре знаеш, че всичко е заето. Избий си от главата предната палуба; предпочитам да те заключа зад десет ключа, вместо да те пусна там.

Младата жена скептично смръщи чело.

— Какво лошо има в това? Всички ме мислят за момче.

— Аз обаче скоро разкрих истината.

— Да, но само защото имах глупостта да си призная — промърмори пренебрежително тя.

Усмивката, с която я дари, беше неочаквано нежна. Джорджина усети пробождање в сърцето и пое дълбоко дъх.

— Признанието ти беше чудесно, скъпа. — Дланта му нежно докосна страната ѝ. — Сега вече не ти е зле, нали?

Докосването му предизвика желаното въздействие, усмивката също. Но тя със сигурност нямаше да повтори грешката от снощи, за да се изложи после на подигравките му. Това никога нямаше да се случи. Този мъж не представляваше нищо за нея, макар че караше сърцето ѝ да бие по-бързо и вътрешностите ѝ да настръхват. Той беше англичанин и, което беше още по-лошо, надут аристократ. Нима страната му не бе измъчвала нейната години наред? Още преди войната братята ѝ се бореха срещу произвола на англичаните. Тя не можеше да пренебрегне това, макар да ѝ се искаше. Братята ѝ нямаше да допуснат Джеймс да прекрачи прага на къщата им. Не, Джеймс Малъри не беше подходящ мъж за нея. Трябваше непрекъснато да си го повтаря, да го намеква и на него, за да не бъде принудена да лъже.

— Не, капитане. Изобщо не ми се гади. Вие обещахте да ме излекувате и успяхте. Много съм ви благодарна, но не се нуждая от допълнителна доза.

Джеймс не престана да се хили и тя разбра, че опитът ѝ да го отблъсне безславно се е провалил.

— Колко жалко — гласеше единственият му коментар, но той беше достатъчен да я накара да се изчерви.

— Що се отнася до каютата... — Джорджина не се побоя да изрече въпроса, който напираше на устните ѝ, и скочи от койката.

— Стига толкова, Джордж. Оставаш тук.

Устата ѝ се отвори, но бързо се затвори отново. Добре, щеше да се примири с това, особено след като му бе дала да разбере, че от днес нататък вече няма да му е в услуга. Всъщност тя предпочиташе да остане тук, защото кабината му ѝ осигуряваше поне едно местенце, където да остане насаме със себе си. От сега нататък щеше да сваля превръзките си и да спи спокойно.

— Съгласна съм, стига разпределението на местата за спане да остане както досега. — Това беше повече от ясно. — От днес нататък ще се къпете сам, сър.

Джеймс едва не избухна в смях. Как изискано разговаряше младата дама, и как заповеднически. Много интересно какъв живот водеше, когато не се разхождаше в износени мъжки дрехи. След преживяното миналата нощ му стана ясно, че няма работа с обикновена пристанищна проститутка.

— Трябва ли да ти напомням, че ти си единственият юнга на борда, Джордж? Сама си пожела тази работа, затова я доведи до край. Или забрави кой е капитанът?

— Решили сте да се заяждате с мен, така ли?

— Ни най-малко. Казвам го само защото не ми оставяш друг избор. Не мисли, че искам да те използвам, защото миналата нощ беше толкова отзивчива.

Очите на Джорджина се присвиха в тесни ивици, но лицето на мъжа остана безизразно.

— Е, добре — въздъхна тя, — ще продължим както досега. Поточно казано, до снощи. — След това признание по лицето ѝ се плъзна усмивка. — А сега, както ми заповядахте, ще се облека грижливо и ще донеса закуската ви.

Джеймс проследи с поглед как тя грабна дрехите си и изчезна зад паравана. Прехапа устни, за да не изпусне някоя дръзка забележка относно новопоявилия се срам.

Вместо това само отбеляза:

— Впрочем вече не е нужно да ми говориш на „вие“, Джордж.

Джорджина се подаде иззад паравана и го изгледа учудено.

— Простете, аз пък мислех, че е. Въпреки всичко случило се, вие сте достатъчно стар да ми бъдете баща. Обикновено се отнасям с уважение към възрастните.

Джеймс напразно потърси някое потръпване на устните, някое триумфално проблясване в очите ѝ, което да му докаже, че го е направила нарочно. Ударът беше точен. И болезнен. Тя го бе наранила дълбоко, бе засегнала гордостта и суетността му, а се правеше, че е казала нещо безобидно, без задни мисли.

Джеймс здраво стисна зъби. Този път златните му вежди не помръднаха.

— Твой баща? Невъзможно. Макар че имам седемнадесетгодишен син...

— Имате син? — смая се Джорджина. — И жена ли?

Мъжът се поколеба. Тя изглеждаше толкова стресната — или беше недоволна? Но бързо се овладя.

— Седемнадесетгодишен? — изпищя тя и триумфално добави: — Не искам да чуя нищо повече. — После с гордо вдигната глава се скри зад паравана.

Джеймс, който винаги намираше подходящ отговор, загуби ума и дума. Трябваше да излезе от каютата, преди неустойимото желание да извие врата на това нахално хлапе да го е надвило.

Как така не иска да чуе! По дяволите, та той беше в разцвета на силите си! Как се осмели тази жена да го нарече стар?

Джорджина стоеше зад паравана и с мъка удържаше смеха си. „Този път ударът беше под кръста, Джорджи. Обиди го. Е, и какво това? Ти не можеш да го понасяш, нали? Пък и напълно си заслужава наказанието.“

„Имаше си причини. Преди да се пъкне отново в старата си кожа, го намираше за най-страхотния мъж на света, не беше ли така?“

„Знаех си аз, започваш да изпитваш злоба. Мислиш, че си направила голяма грешка? Е, и какво от това? Все пак това е моят живот. Той направи всичко с мое съгласие.“

„Не беше нужно. Той щеше да те вземе и без твоето съгласие.“

„Значи така и така не можеш да го предотврати.“

„Беше много отстъпчива.“

„Миналата нощ не се оплакваше, нали...“

О, господи, ето че вече водеше разговор със самата себе си!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

— Чашка бренди, Джордж?

Джорджина въздъхна. През цялото време Джеймс беше седял тихо зад писалището и тя почти го бе забравила. Е, само почти, защото той не беше мъж, който може да бъде пренебрегнат.

— Не, благодаря, капитане — отклони поканата тя и го дари с нахална усмивка. — Никога не пия.

— Още си много млада за това, нали?

Джорджина изпъна рамене. Не за първи път намекваше за възрастта ѝ, наричаше я млада, неопитна и хлапачка. А много добре знаеше, че е зряла жена. Разбира се, това беше начин да си отмъсти за сутрешната обида. Но тя нямаше никакво намерение да се сърди. Иначе се отнасяше към нея с хладна учтивост, която обаче не можеше да я заблуди. Джеймс наистина беше обиден.

Три дни бяха минали след онази нощ и макар че всичко трябваше да продължава, както досега, той вече не я молеше да му помага при къпане, не се разхождаше гол из стаята и дори обличаше панталон под халата. След сутринта, когато бе помилвал нежно страната ѝ с дланта си, той не я докосваше. Дълбоко в себе си Джорджина съжаляваше, че не предприема дори опит да се доближи до нея. Не че щеше да се съгласи, ставаше въпрос само за опит.

Тази вечер тя свърши работата си рано и сега се полюляваше удобно в койката и гризеше ноктите си, за да ги направи по-момчешки. Беше готова за сън, облечена само по риза и панталон — но не усещаше умора.

Джорджина хвърли бърз поглед към писалището. Нямаше нищо против да се обяснят, а за него също щеше да бъде добре да се отърве от бушуващия в сърцето му гняв. От друга страна, не беше толкова сигурна дали не предпочита другия Джеймс, който с един-единствен поглед караше страните ѝ да пламтят. Най-добре да го остави да се налива до края на пътуването.

— Честно казано, капитане — върна се към брендите тя, — това е въпрос на вкус. Не харесвам бренди, предпочитам шери...

— На колко си години, Джордж?

Най-последно изплю камъчето. През цялото време се питаше, докога ще удържа този въпрос.

— На двайсет и две.

— Така ли? Изглеждаш поне на двайсет и шест. А и с тази нахална уста...

Аха, така значи. Сега пък търсеше извинение за разликата във възрастта. Тя се ухили коварно и реши да приеме предизвикателството.

— Така ли мислите, Джеймс? — попита с меден глас тя. — Не бях получавала по-мил комплимент. Колко често ми се е налагало да слушам, че изглеждам твърде млада за възрастта си.

— Повече от нахална, точно както ти казах!

— Господи, защо сте в такова лошо настроение? — укори го мило тя, едва сдържайки смеха си.

— Не съм — изръмжа мъжът и отвори едно чекмедже. — Съвсем случайно имам малко от любимото ти питие. Придърпай едно кресло и седни до мен.

Това беше неочаквано. Джорджина бавно се надигна, размисляйки трескаво как учтиво да отклони поканата. Но той вече бе отворил бутилка портвайн и пълнеше чашата. „Малко алкохол ще ми помогне да заспя“, каза си тя, скочи от койката и помъкна тежкото кресло към масата. Прие чашата, без да поглежда в зелените очи, старейки се да не докосва ръката му.

После подчертано небрежно я вдигна насреща му, усмихна се и отпи малка глътка.

— Много великодушно от ваша страна, Джеймс. Наистина. — Нарочно го нарече по име и въздействието не закъсня. Мъжът се разсърди. — Защото имам непонятното чувство, че сте ми ядосан, капитане.

— Да съм ядосан на такова мило момченце? Защо?

— Очите ви блестят — обясни дяволито тя.

— От страст, малка госпожице, гола, неприкрита страст. — Сърцето ѝ спря да бие и тя не посмя да се помръдне. Въпреки твърдото решение, очите ѝ потърсиха неговите и желанието отново се появи — горещо, омайващо, настойчиво, то проникна чак до костите ѝ. Тя

надигна чашата и я изпи на един дъх, при което се задави и омаята на мига изчезна. Кашляйки, успя да отговори:

— Все пак бях права: страстен гняв.

Мъжът изсъска през стиснати зъби:

— Днес си в страхотна форма, малкият. Не, остани тук! — изгърмя строго той, когато тя остави чашата си и понечи да стане. — Още не сме обсъдили причината за... страстния ми гняв. Изразът не е лош, следващия път трябва да го пусна на Джейсън, когато се ядоса.

— Кой е Джейсън? — „Само по-далеч от тази неловка тема!“

— Брат ми — обясни небрежно Джеймс. — Имам няколко. Но да не се отклоняваме, сладката ми.

— Ни най-малко, аз също съм уморена — съгласи се тя и загрижено проследи как пълни чашата ѝ.

— Страхливка! — развеселеният му тон не можа да скрие предизвикателството.

— Точно така — отвърна тя, взе чашата и отпи голяма глътка. — Е, за какво ще говорим?

— За страстния ми гняв, разбира се. От къде на къде гняв, след като става въпрос за страст?

— Защото... защото... по дяволите, Малъри, много добре знаете, че сте ми сърдит.

— Това е ново за мен — усмихна се той и заприлича на хищна котка, готова за смъртоносен скок. — Може би ще ме просветиш защо ти се сърдя?

Да признае, че е наранила гордостта му, означаваше да признае, че го е направила нарочно.

— Нямам ни най-малко понятие — отговори невинно тя.

— Наистина ли? — Едната златна вежда се изви като лък и веднага ѝ напомни, че през изминалите дни я беше пощадил с този жест. — Ела тук, Джордж!

Очите ѝ се разшириха от ужас.

— О, не! — пошепна тя и заклати глава.

— Искам само да ти докажа, че ни най-малко не ти се сърдя.

— Думата ви е напълно достатъчна.

— Джордж!

— Не!

— Тогава аз ще дойда при теб.

Джорджина скочи и с трогателен жест задържа чашата като щит пред гърдите си.

— Моля ви, капитане!

— Аз също — отвърна той и бавно закрачи към нея. Джорджина заотстъпва назад. — Нима ми нямаш доверие, Джордж?

Сега не беше време за учтивости.

— Не!

— Умно дете — ухили се ехидно той. — Говорят, че съм бил безсрамен прелъстител. Но аз предпочитам ласкателното обозначение на Рийгън „познавач на жените“. То повече отговаря на истината, не смяташ ли и ти?

— Смятам, че сте пиан.

— Брат ми никога не би употребил тази дума.

— Вървете по дяволите и вие, и проклетият ви брат! — изфуча тя. — Това е абсурдно.

Джорджина престана да обикаля масата, остави чашата и очите ѝ запламтяха от гняв. Джеймс се ухили.

— Напълно си права, Джордж. Нали не смяташ сериозно, че ще те преследвам като ловец около масата? Тези игрички са подходящи за стари сладострастници и дръзки прислужници.

— Щом сте се заели с тази работа... — отвърна тя, без да се замисля, но забеляза непростимата си грешка и уплашено затаи дъх.

Лицето му се вкамени.

— Сега ще видиш какво ще стане. Само малко почакай — изръмжа заплашително тихо той и само след миг прескочи масата.

Джорджина беше твърде стресната, за да избяга. И без това нямаше да стигне далеч, защото той вече стоеше пред нея. Усети как силните му ръце се заключиха около кръста ѝ и я притиснаха до мускулестото тяло, все по-силно и по-силно, докато го усети с всеки сантиметър от кожата си. Трябваше да го отблъсне, да изпищи, да се отбранява по някакъв начин. Вместо това тялото ѝ, зажадняло за неговото, отговори само. Копнееше да му се отдаде, да се слее с него, сякаш това беше най-естественото нещо на света.

Разумът, който се движеше с бързината на охлюв, все пак се опита да изрази протест — но вече беше късно. Целувката му задуши в зародиш опита ѝ да се възпротиви. Тази целувка, толкова чувствена и изкусителна, я обгърна с тайнствена магия, от която нямаше как да се

измъкне. Магията се сгъсти, стана по-силна, заля я на вълни и сдържаността ѝ се превърна в неутолима жажда.

Когато Джеймс нежно засмука устните ѝ, тя вече знаеше, че го иска. Ръцете, които се заровиха в русите къдрици, и тялото, което се притискаше до неговото, издадоха готовността ѝ, а когато одрезгавелият ѝ глас прошепна името му, по лицето на мъжа се изписа нежна усмивка и Джорджина разбра, че е загубена.

— Май е време малкият Джордж да се оттегли за сън? — осведоми се тихо мъжът.

— Той отдавна вече спи.

— А аз си мислех, че съм изгубил чара си... на моята възраст?

— Ах... — прошепна само тя, макар че трепна.

— Прости ми, любима! — помоли смирено Джеймс, ала около устните му играеше развеселена усмивка.

— Няма нищо. Свикнала съм с мъже, които не могат да устоят на обзелата ги злоба.

— Бих могъл да ти върна комплимента. Вкусна ли е?

— Кое?

— Ами злобата.

Този проклет дявол! Тя беше готова да потъне в него, а той я караше да се смее.

— Тя не. Ти...

— Какво?

Върхът на езика ѝ помилва леко долната му устна.

— Ти си вкусен.

Джеймс я притисна с такава сила до себе си, че тя престана да диша.

— След една такава забележка можеш да искаш всичко от мен.

— Ами ако искам само теб?

— Толкова по-добре, любима — увери я той и я понесе към леглото.

Джорджина се чувстваше лека като перце в силните му ръце. Искеше да го усеща до себе си, затова се вкопчи здраво в него и неохотно му позволи да я освободи от дрехите ѝ. Нима наистина беше вярвала, че ще успее да прогони сладостните чувства, които този мъж будеше в сърцето ѝ? Опитваше се през тези три дни, наистина се опитваше. Пренебрежението му ѝ помагаше. Ето че днес той се

промени и тя се оказа твърде слаба да се пребори с настойчивото желание. О, господи, какво блаженство!

Парещата топлина се разля по кожата ѝ, отне дъха ѝ, а когато устните му поеха връхчетата на гърдите ѝ, тялото ѝ се изви в страстна жажда. Искаше го сега, веднага. Мъжът обаче разполагаше с много време и изследваше с ръце и устни чувствителните места на тялото ѝ, докато Джорджина се разтрепери като в треска и в утробата ѝ лумна пламък. Накрая пъхна пръста си в нея и това едва не я накара да полудее. От устните ѝ се изтръгна писък, той го пое със своите като най-прекрасната награда за уменията си. В следващия миг проникна в нея и я накара да преживее още един вариант на уменията му. Всеки тласък беше по-различен и по-сладостен от предишния. От устните ѝ се изтръгваха сладостни въздишки, които Джеймс задушаваше с целувките си. Познавач на жените? Слава богу...

След известно време Джорджина се озова в единия край на леглото, Джеймс в другия, а помежду им беше разположена дъска за шах. Кой дявол я накара да отговори с „да“ на въпроса умее ли да играе шах? Но играта вече беше започнала и предизвикателството я разсъни. Наслаждаваше се на близостта им, особено след като бе получила твърдото му обещание да прекара следващата сутрин в леглото. Перспективата да бие Джеймс Малъри на шах изглеждаше толкова привлекателна, че тя не можа да откаже на предложението му, а непрестанните му опити да я отвлича с разговори само увеличаваха очарованието. Джеймс скоро проумя, че маневрите му са безсмислени, защото Джорджина бе научила играта в кръга на семейството и всичките ѝ братя бяха много запалени.

— Много добре, Джордж — похвали я той, когато тя завладя една от пешките му и заплаши офицера, без да му дава възможност да се прикрие.

— Ти май си мислеше, че да се играе с мен е лесна работа?

— Какво говориш! Радвам се, че не ме разочарова.

Джеймс направи ход с дамата, за да защити офицера си, макар и двамата да знаеха, че този ход е безсмислен.

— Е, какъв каза, че ти е Мақдонъл?

Джорджина се ухили на желанието му да узнае нещо повече за нея, надявайки се, че тя ще му отговори, без да се замисля. Точка за него, каза си тя, но вече нямаше нужда да представя Мак като свой брат.

— Нищо не съм казала. Въпрос ли е това?

— Е, и двамата знаем, че не ти е брат.

— Откога мислиш така?

— По дяволите, Джордж, брат ли ти е или не?

Джорджина го остави да почака до следващия ход, който постави дамата още по-натясно, и отговори:

— Не, не е. Мак е добър приятел на семейството, нещо като чичо. Идва често у нас и гледа на мен като на дъщерята, която никога не е имал. Ти си на ход, Джеймс.

— Добре.

Вместо да покрие дамата си, той взе една от пешките ѝ с коня си и заплаши дамата. Тъй като никой не беше склонен да рискува дамата си, Джорджина спря атаката си и му предостави инициативата. Той не беше подготвен за това и трябваше внимателно да обмисли позицията си.

Време беше и тя да изпробва метода за отклоняване на вниманието.

— Откъде се сети за Мак? Да не си говорил с него?

— Разбира се, скъпа. Той е старши офицер на кораба ми.

Фактът, че Мак не ѝ е брат, не беше толкова важен, но Джорджина не искаше Джеймс да си припомни къде го е виждал. Това щеше да доведе до куп ненужни въпроси, на които нямаше желание да отговаря, особено за причините, поради които бе дошла в Англия. Освен това Джеймс можеше да я обвини в двойна измама, от една страна преобличането, а от друга фактът, че го е познала и не му е казала.

— И? — осведоми се внимателно тя.

— Какво и, Джордж?

— По дяволите, Джеймс, поз... искам да кажа, каза ли му за нас?

— За нас?

— Много добре знаеш за какво говоря, Джеймс Малъри. И ако не ми отговориш веднага, аз ще... ще те цапна с дъската за шах.

Отговорът му беше гръмък смях.

— О, господи, обичам темперамента ти, скъпа. Толкова жлъч и отрова в една толкова крехка личност. — Той се приведе и нежно подръпна косите ѝ. — Разбира се, че не казах нищо на приятеля ти. Разговаряхме само за плаването, това беше всичко.

Ако беше познал Мак, със сигурност щеше да го спомене — Мак също. Джорджина се успокои.

— Трябваше да ме оставиш да те цапна, Джеймс — върна се към играта тя, — защото и без това ще загубиш.

— Глупости — изръмжа той. — След три хода си мат.

Но след четири хода Джеймс беше в толкова заплетена ситуация, че трябваше да измисли нов повод за отклоняване на вниманието.

— Защо всъщност отиваш в Ямайка? — попита уж небрежно той.

— Защото ти отиваш там — ухили се нахално Джорджина.

Едната златна вежда веднага потръпна, точно както беше очаквала.

— Може би трябва да се почувствам поласкан?

— Не, в никакъв случай. Твоят кораб случайно беше първият, който потегляше към родината ми не под английски флаг. Само ако бях заподозряла, че си англичанин...

— Пак ли този безсмислен спор?

— Не, разбира се — засмя се Джорджина. — А какво ще кажеш за себе си? Ще останеш ли по-дълго в Ямайка или престоят ти ще бъде кратък?

— И двете. Дълги години Ямайка беше моята родина. Все пак съм решен да се върна в Англия. Трябва само да уредя някои неща.

— О! — изплъзна се от устните ѝ. Дано не бе усетил разочарованието ѝ. Не биваше от самото начало да приема, че той живее в Ямайка, само защото Мак бе казал, че корабът е от Западна Индия. Ямайка беше приемлива цел, но в Англия тя нямаше да се върне никога вече. Е, плаването все още не беше свършило. Стоп, накъде се бяха отнесли пак мислите ѝ? Нима си въобразяваше, че връзката ѝ с този мъж има бъдеще, след като отлично знаеше, че семейството му никога няма да я приеме? Освен това не беше наясно със себе си какво изпитва към него — с изключение на необузданата страст.

— Значи няма да останеш дълго там? — заключи тя.

— Не, сигурно не. Един познат проявява интерес към плантацията ми. Можех да го уредя и по пощата, но...

„Тогава пътищата ни никога повече няма да се пресекат“, каза си разочаровано тя.

— Радвам се, че си решил да се погрижиш лично.

— Аз също, скъпа моя. А ти къде отиваш?

— Вкъщи естествено. В Нова Англия.

— Но не веднага, надявам се?

Джорджина сви рамене и остави въпроса без отговор. От една страна, всичко зависеше от него, макар че тя не можеше да му го признае. От друга, не се знаеше кога в пристанището на Ямайка ще влезе кораб на „Скайларк“, но това също не можеше да му каже. За да го отклони от тази деликатна тема, направи шах и мат.

— По дяволите! — изрева Джеймс, гледайки недоумяващо дъската. — Много си хитра, Джордж. Отклони вниманието ми и ме победи.

— Аз ли? Ти през цялото време ме тормозеше с въпросите си. Това е типично за мъжете. Винаги имат готово оправдание, когато загубят от жена.

Джеймс ухилено я придърпа към себе си.

— Не бяха въпросите, любима. Отвлечаше ме привлекателното ти тяло — а за такова нещо съм готов да изгубя и повече игри.

— Нали бях облечена! — възпротиви се тя.

— Но под ризата нямаше нищо!

— Ти ли ми го казваш, с това тънко халатче — промърмори шеговито тя и плъзна ръка под галещата коприна.

— Аха, значи и аз те смущавах!

— На този въпрос няма да отговоря.

— Хайде, хайде, не ми разправяй, че нищо не ти идва наум — отговори развеселено той. — А аз вече се съмнявах в способностите си.

— Да объркваш хората с дързостите си?

— Точно така, любов моя. Но поне докато те карам да млъкнеш...

Джорджина имаше готов отговор, но само след няколко мига умът ѝ беше другаде...

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

За Джорджина ставаше все по-трудно да продължи да играе ролята на юнгата Джорджи Макдонъл. Вече приближаваха Западноиндийските острови и Джеймс искаше тя да бъде до него, дори когато излизаше на палубата. Трябваше да полага големи усилия, за да прогони чувствата от лицето си, защото всеки път, когато поглеждаше, я обливаше вълна на нежност и желание.

Ала тя се владееше или поне така си въобразяваше. Понякога я обхващаха съмнения дали членовете на екипажа не подозираха нещо, макар че се правеха на невинни агънца. Повечето ѝ се усмихваха на минаване или подчертано любезно я поздравяваха с добро утро. А в началото не я удостояваха дори с поглед. Дори сприхавият Арти и Анри, мрачният французин, се държаха много по-учтиво. Разбира се, съвместният живот на кораба свързва хората, а плаването продължаваше повече от месец. Трябваше да пази анонимността си до края, това беше единствената ѝ грижа и беше от значение за Мак... не, преди всичко за самата нея, защото ако Мак откриеше, че капитанът ѝ е любовник, ясно беше какво може да се очаква от него. Щеше да подскочи до тавана и имаше всички основания за това. Дали всичко онова, което стана, беше действителност? Понякога я обхващаха съмнения.

Не, наистина, Джеймс беше неин любовник, както се казваше, но не я обичаше истински, само я желаше. Тя също, това беше извън всяко съмнение. След втората любовна нощ вече не можеше да го отрича. Такъв мъж се среща само веднъж в живота — ако изобщо се срещне. Защо, за бога, трябваше да остави неизползван този единствен по рода си шанс? Много скоро щяха да се сбогуват и всеки да тръгне по пътя си; той ще се заеме със сделките си, а тя ще се качи на някой от корабите на „Скайларк“ и ще напусне Ямайка. Какво я очакваше въкъщи? Монотонен живот, всеки нов ден досаден като предишния, без вълнения, без мъж до нея — само със спомените за Джеймс и самотните ѝ мечти и фантазии.

Джорджина се опитваше да прогони мисълта за раздяла, за да не помрачава настоящето и да се наслади докрай на всеки момент, прекаран в обществото на този „неустоим развратник“.

В момента това и правеше, облеганата на перилата на междинната палуба, без да изпуска от очи капитана, който се бе навел над една морска карта заедно с Кони, за да уговори новия курс, и не ѝ обръщаше внимание. Всъщност задачата да предава капитанските заповеди беше нейна, но той рядко ѝ възлагаше подобни поръчения; най-често съобщаваше заповедите си на Кони, който изревяваше на висок глас към палубата. Беше ѝ много приятно да остане незабелязана, за да се възстанови от погледа, който ѝ бе хвърлил преди малко: огнен и пълен с похотливи обещания. Който я видеше сега, със сигурност щеше да помисли, че я е хванало слънцето, толкова беше зачервена от радостно очакване. Сутрин, обед, вечер — любовните им игри не бяха свързани с времето. Когато я желаше, той ѝ го казваше недвусмислено и тя се съгласяваше веднага, независимо колко беше часът.

„Джорджина Андерсън, ти си станала безсрамна мръсница!“

Младата жена само се усмихна на угризенията на съвестта: „много ти благодаря, и сама го знам, въпреки това се наслаждавам на всеки миг, прекаран с него“.

О, боже, наслаждаваше се и то как! Толкова ѝ беше хубаво да седи тук, да го наблюдава и да усеща тръпките в стомаха, причинени от „морската болест“, която той скоро щеше да излекува по своя специален начин. Джеймс беше свалил якето си и топлия вятър, който духаше от няколко дни, развяваше копринената риза, в която изглеждаше безсрамно привлекателен. Като го гледаше в този вид, винаги ѝ приличаше на пират. С тази златна облица, с тесните панталони и ботуши до коленете... Вятърът галеше силните му крайници и на нея много ѝ се искаше да направи същото... Нали беше решила, че има нужда от почивка?

От чист инстинкт за самосъхранение — за да не го замъкне веднага в кабината, както често правеше той — Джорджина се принуди да погледне настрани и се вторачи в морето. В този миг на хоризонта изникна кораб. Скоро от коша на мачтата дойде повикване, което съобщаваше, че на курса им се е появил друг плавателен съд. Веднъж се бяха опитали да ги преследват, но се разрази буря и се отказаха.

Този път нещата бяха по-различни и мъжът в коша побърза да ги изясни: пирати.

Джорджина не смееше да помръдне. Само се вкопчи отчаяно в крилата, надявайки се мъжът в коша да се е излъгал. През дългите години, прекарани в морето, братята й много пъти се бяха сблъскали с пиратски кораби, но Джорджина нямаше никакво желание да продължи семейната традиция. За бога, каза си тя, та Джеймс дори не носи товар, само баласт! А тя знаеше, че пиратите се вбесяват най-много от плякосан кораб с празни трюмове.

— Онези май искат да ни принудят да се позабавляваме? — чу се гласът на Кони зад гърба й. — Ще ги позалъжем ли малко или веднага ще застанем в отнoс и ще чакаме?

— Чакането ще ги обърка, не мислиш ли?

— То си има и своите предимства.

— Това е вярно.

Джорджина бавно се обърна. Уплаши се не от смисъла на думите им, а от равнодушието, с което говореха. Далекогледите им бяха насочени към приближаващия се кораб, но в гласовете им нямаше и следа от безпокойство. Този път английската невъзмутимост отиваше твърде далеч! Не разбираха ли, че ги заплашва опасност? Джеймс хвърли поглед към нея и се опита да си придаде равнодушно изражение, но по лицето му се четеше нещо съвсем друго: този човек май се радваше, че насреща им плава пиратски кораб? Джорджина усети, че предизвикателството го вълнува. Това беше удобен случай да докаже уменията си на капитан, да премери силите си с истински противник, независимо от опасността да изгуби живота си в битката.

— Е, Кони — реши Джеймс, без да сваля очи от Джорджина, — ще направим като младия Идън: ще им покажем дългия си нос и ще продължим пътя си.

— Да продължим? Без да сме дали нито един залп? — Първият офицер не повярва на ушите си. — Трябва ли да ти напомням — продължи той, — че много ти се искаше да убиеш младия негодник, който тогава ти показва дългия си нос?

Джеймс презрително вдигна рамене, продължавайки да гледа Джорджина.

— В момента не съм в подходящо настроение... да си играя с онези — подхвърли небрежно той и младата жена усети сладостно

пробождане в корема.

Кони продължи известно време да клати глава и да мърмори нещо под носа си и след малко изръмжа:

— Би могъл да помислиш малко и за нас. Би трябвало да знаеш, че моряците ти са лишени от твоите малки интимни развлечения!

Това звучеше толкова съкрушено, че Джеймс избухна в смях. Без да се интересува повече от пиратите, той хвана Джорджина за ръка и я потегли към стълбата.

— Гледай да се отървеш от тях и без моя помощ! — извика той и хукна надолу по стълбите, теглейки Джорджина, която не смогваше да си поеме дъх, камо ли да го попита какво възнамерява да прави. Можеше да си го спести, защото и без това знаеше.

Джеймс я бутна в кабината си и я зацелува като луд, още преди да е заключил. Трябваше да се освободи от пламналото вълнение, предизвикано от вида на пиратския кораб, и щеше да направи това по много приятен начин. Освен това другото занимание му изглеждаше също така вълнуващо и той се впусна в него със същия устрем, с който се впускаше в битка.

О, небеса! Пиратите бяха по петите им, а той мислеше за любов!

— Джеймс!

Джорджина се изтръгна от устните му, но той не престана да я обсипва с целувки, замилва шията ѝ и продължи по-надолу.

— Наистина ли беше готов да се биеш? — обвини го възмутено тя, докато елекът ѝ отлетя на пода. — Не знаеш ли колко е опасно? Не, почакай! Остави ризата ми!

Мъжът едва не разкъса дрехите ѝ, нетърпелив и страстен, каквото не го бе виждала досега.

— Джеймс, аз говоря сериозно!

— Аз съм на друго мнение, любима — отговори той, грабна я и я метна на леглото. — Ти се лъжеш. Сериозното е тук.

Устните му замилваха гърдите ѝ, сякаш за да обяснят какво е искал да каже, и не се отделиха, докато се събличаше. О, боже; тази уста, тази чудесна уста! Можеше да го обвини в какво ли не — но не, че е лош любовник.

— Недей, Джеймс! — но гласът ѝ пресекна.

Устата му кръжеше около пъпа ѝ, но все пак успя да проговори между две от блажените ѝ въздишки:

— Не искам да чуя нито дума повече... Само любовен шепот.

— Какъв любовен шепот?

— Така ми харесва, Джеймс. Още, Джеймс. По-дълбоко, Джеймс. — Джорджина простена, мъжът се приведе още по-надолу и зашепна: — Толкова ми е добре. О, любима, толкова си гореща и влажна. Готова ли си за мен?

— Това ли е твоят... любовен шепот? — Джорджина беше в екстаз и едва говореше.

— Възбужда ли те? Искаш ли да ме усетиш?

— Да, разбира се!

— Значи съм казал правилните думи... — Той проникна в нея, бързо и дълбоко, обхвана твърдите ѝ хълбоци и я притисна силно до себе си, за да го приеме докрай.

Нека пиратите правят, каквото си искат. В момента Джорджина мислеше за съвсем други неща...

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

— Каретата ти тъкмо пристигна, Джеймс — обяви Кони, застанал в рамката на вратата.

— Няма защо да бързам. Навън цари страшна бъркотия. По-добре да изчакаме, докато колите, които товарят американския кораб, освободят кея. Ела, направи ми компания за по едно питие, стари приятелю.

Бяха влезли в пристанището само преди няколко часа. Още сутринта Джорджина бе подредила куфара на Джеймс, но той не й спомена нищо за намерението си да я вземе със себе си в плантацията си. Искаше да я изненада с красотата на имението си, а след романтична вечеря на свещи възнамеряваше да я попита дали би желала да заживее с него.

Кони влезе, застана до писалището и се загледа през прозорците. Съседният кораб тъкмо вдигаше платна и по палубите цареше трескава суетня.

— Корабът ми се струва познат — промърмори като на себе си той.

— Да не е ставал плячка на Хоуки?

— Това не би ме изненадало — ухили се офицерът.

— Тогава можем само да се радваме, че ще отплава.

— Защо? — учуди се Кони. — „Мейдън Ан“ никога не е плавал под истинското си име. Откога се плашиш да не те заподозрат в пиратство, след като нямат и най-малкото доказателство? Даже пропусна благоприятната възможност да ни създадеш малко разнообразие!

— Имах своите основания — изръмжа Джеймс. Нима трябваше да рискува живота на малката Джорджи за няколко часа морски приключения? — Освен това в момента нямам желание за подобни занимания.

Кони се обърна и прие предложеното питие.

— Изглеждаш дяволски самодоволен. Има ли някаква особена причина?

— Пред теб стои мъж, който има намерение да се обвърже, Кони. Решен съм да поживея известно време с Джорджи. Не ме гледай толкова смаяно!

— По дяволите, това е изненада за мен! Последната жена, която беше довел на кораба... Как ли се казваше?

Джеймс пренебрежително смръщи чело.

— Естел или Стела. Какво намекваш?

— И нея искаше да задържиш, нали? Даже ѝ разреши да обзаведе кабината ти с тия смешни мебели...

— Междувременно свикнах с обстановката. Даже я харесвам.

— Не се отклонявай от темата! В началото жената ти харесваше и ти проявяваше безмерно великодушие към нея. Но само след седмица обърна кормилото и я свали там, откъдето я беше взел. Тогава ми се стори, че ти е писнало от нея и се радваш, че си се отървал.

— Джорджи е очарователна спътница.

— Очарователна? Тази безсрамна, нахална...

— Затвори си устата, Кони! Говориш за бъдещата ми метреса.

Конрад вдигна невярващо вежди.

— Толкова ли ти е завъртяла главата? Как го реши?

— Глупав въпрос — отговори раздражено Джеймс. — Какво си мислиш, стари дяволе? Просто свикнах с малката. Е, пред теб тя не се показваше откъм най-добрата си страна — но към мен беше повече от отзивчива, особено след като сложих край на глупавия ѝ маскарад.

— Поправи ме, ако греша, но не беше ли ти човекът, който тържествено се закле никога вече да не си взема любовница? Имаше и една история, която едва не завърши с брак... А жените, които отначало не искаха и да чуят, но после...? През всичките тези изминали години ти съумяваше да се измъкваш от тези задължения, Хоуки. Освен това не можеш да се оплачеш от липса на жени, прав ли съм? Досегашните приключения не са ти стрували нищо.

Джеймс махна нетърпеливо с ръка.

— Не, настъпило е времето за промяна. Между другото, Джорджи дори не помисля за женитба. Наскоро заговорих открито по този въпрос и оттогава не е казала нито дума.

— Всички жени искат да се омъжат. Самият ти си го казвал.

— По дяволите, Кони, ако си решил да ме разубедиш, спести си усилията. Цяла седмица мислих и стигнах до заключението, че изобщо не съм ѝ се наситил.

— А какво казва тя?

— Ще се зарадва, какво друго? Тази жена е луда по мен.

— Радвам се да го чуя — отвърна сухо Кони. — Какво тогава търси на съседния кораб?

Джеймс скочи с такава сила, че едва не преобърна стола си. Погледът му обходи палубата на чуждия кораб и скоро откри, каквото търсеше: Джорджина наистина стоеше там, шотландеца беше зад нея. Разговаряха с един от офицерите, може би дори със самия капитан. Джеймс остана с впечатлението, че се познават по-отблизо, особено като видя как непознатият взе ръцете на Джорджина в своите, разтърси ги с все сила, а после я заключи в обятията си. Като видя това, Джеймс се втурна навън и този път преобърна креслото. Вече бе стигнал до вратата, когато Кони го спря:

— Ако имаш намерение да я върнеш...

— Имам намерение първо да му размажа физиономията, а после да си взема обратно Джордж.

— Няма да бъде толкова просто, стари приятелю — провикна се подире му Кони. — Корабът вече се отдели от кея.

— По дяволите... — долетя от преддверието, но Джеймс се върна в каютата, хвърли поглед през прозореца и се загледа в бавно отдалечаващия се кораб. — Проклятие!

— Е, не го вземай толкова навътре, Хоуки — опита се да го успокои Кони. — И без това щяхте да прекарате в Ямайка само няколко седмици. А после? След всичко, което ми разказа за омразата ѝ към Англия, тя никога нямаше да се върне там с теб.

— Забрави го, Кони, тази жена чисто и просто ме напусна. Без да попита! И не ми разправяй, че съм щял да си имам трудности. Това, което се случи, беше напълно достатъчно.

Без да обръща внимание на подигравателния поглед на Кони, Джеймс се загледа към напуснатата котвена стоянка, не можейки да повярва, че Джорджи си е отишла. Та едва тази сутрин тя го бе събудила със сладка целувка, бе уловила лицето му в ръцете си и го бе дарила с онази омайваща усмивка, която се появяваше винаги когато

двамата бяха в леглото — усмивка, която разгаряше в душата му диво желание да я люби, неизпитвано дотогава. А сега я нямаше!

— Не, по дяволите, не! — изкрещя той и се обърна решително към първия си офицер, който простена с добре изиграна уплаха. Кони знаеше какво ще последва. — Колко души от екипажа слязоха на сушата?

— За бога, Джеймс, наистина ли смяташ да...

— Да, точно това смятам — прекъсна го Джеймс, без да скрива обзелия го гняв. — Върни ги! Междувременно аз ще се опитам да узная нещо повече за онзи кораб. Искам след час да сме в открито море.

Джорджина нямаше никакво намерение да изпълни нареждането на брат си и да се скрие в кабината му. Той я заплаши с хубав бой, след който щяла да прекара остатъка от плаването в право положение. Дали го беше казал в резултат на обзелия го гняв или наистина възнамеряваше да използва колана си, в момента ѝ беше все едно.

О, господи, как се ядоса! В първия момент, когато се обърна и я видя застанала ухилена пред него, той застина от изненада. Внезапно изненадата се превърна в тревога, защото реши, че само нещо ужасно я е накарало да го потърси чак в Ямайка. Ала когато тя го увери, че никой не е умрял, Дрю бе обзет от съмнения. Грабна я и я разтърси, макар и на шега, че го е уплашила до смърт, после обаче притисна до гърдите си обичаната сестричка. Когато Джорджина го уведоми с подчертана небрежност, че току-що пристига от Англия, Дрю окончателно загуби самообладание и се разкрещя. При това, след Томас, той имаше най-мек нрав.

За разлика от Уорън, който се отличаваше с изключително бурен темперамент и околните избягваха да го дразнят, или Бойд и Клинтън, които приемаха всичко прекалено сериозно, Дрю беше най-лекомысленият член на семейството и жените тичаха на тълпи подире му. Всъщност той беше единственият, който можеше да разбере, че тя трябваше да намери неверния си годеник. Вместо това той направо побесня и черните му очи започнаха да изпускат искри. Щом той се готвеше да я набие, какво ли можеше да се очаква от другите ѝ братя? В момента обаче имаше по-важни грижи...

Като видя брат си, Джорджина изпадна в силна възбуда и се втурна към кораба му. От силното вълнение не можа да забележи, че „Тритон“ е готов за отплаване. Докато брат ѝ бушуваше, моряците прибраха въжетата. А сега тя стоеше до перилата и отчаяно претърсваше с поглед палубата на „Мейдън Ан“, за да види за последен път Джеймс.

Когато най-после го откри, с развени от вятъра златни коси, с широки силни рамене, видът му ѝ отне дъха. Блещукащото Карибско море ги разделяше и беше безсмислено да го повика, защото той вече не можеше да я чуе. Реши да му помахва, но той дори не поглеждаше в нейната посока. Последното, което видя, беше как Джеймс се затича по стълбичката и изчезна в множеството на кея.

О, боже, та той дори не знаеше, че я няма! Сигурно си мислеше, че тя е на борда на „Мейдън Ан“ и очаква завръщането му. Всичките ѝ неща останаха в кабината му, между тях и любимият ѝ пръстен, подарък от баща ѝ. Дори не беше помислила, че няма да ѝ остане време да си прибере багажа — но в момента дори това не беше важно. Болеше я, че не можа да каже довиждане на Джеймс и да му признае... да му признае, че го обича.

Джорджина едва не се изсмя на тази мисъл, толкова абсурдна ѝ се стори тя. Обичай врага си — но не в буквалния смисъл. Омразен англичанин, проклет, нахален аристократ и въпреки това мисълта за него я караше да потръпва и сърцето ѝ се качваше в гърлото. Глупаво, че се случи точно на нея, но много по-страшно щеше да бъде, ако му бе признала любовта си. Една нощ, докато лежеше в прегръдките му, го попита дали е женен.

— Господи, не! — ужаси се Джеймс. — Никога не бих извършил подобна глупост!

— Защо не? — попита тихо Джорджина.

— Защото всички съпруги са неверни. Щом сложат пръстена на пръста си, и започват да слагат рога на мъжете си. Не говоря за теб, любима, но това е истината.

Твърдението му ѝ напомни за брат ѝ Уорън, който мислеше същото за жените, и тя реши, че го разбира.

— Прощавай, трябваше да се сетя, че в живота ти е имало жена, която много си обичал и която те е измамила. Но не всички жени са като нея. Брат ми Уорън мисли като теб, но не е прав.

— Съжалявам, че те разочаровам, но в живота ми не е имало голяма любов. Все пак говоря от опит, защото достатъчно често съм се възползвал от подобни изневери. Само идиотите се женят, защото нямат ни най-малко понятие какво ги чака.

Джорджина беше очаквала този отговор, а и вече бе чувала подобни приказки от устата на брат си. Той поне имаше причина да не се обвързва в брак и да ненавижда жените: преди много години искаше да се ожени за една жена и тя го измами по най-жесток начин. Джеймс не беше преживял това, той беше чисто и просто безсъвестен женкар, както сам се наричаше. И дори не се срамуваше от това.

— Хайде, мила, той няма да те набие — опита се да я утеша Мак. — Не плачи, ами се постарай да изчезнеш от полезрението му. Скрый се долу и Дрю ще се успокои. Тепърва има да узнае цялата истина.

— Каква истина?

— Че трябваше да работим, за да си платим пътуването.

— О, това ли! — подсмръкна Джорджина, благодарна на Мак за съчувствието му. Той си въобразяваше, че тя се тревожи заради Дрю... — Не мисля, че сега е подходящият момент да го узнае. И въобще, трябва ли да му го казваме?

— Да не искаш да излъжеш собствения си брат?

— Все пак той ме заплаши с бой — напомни му тя и се направи на уплашена. — И това е Дрю, разбираш ли, Дрю! Не ми се иска да чуя коментара му, когато узнае, че през цялото време съм делила кабината с някакъв проклет англичанин.

— Аха, ето откъде духал вятърът. Смяташ, че една малка лъжа няма да ни навреди. Тогава няма да споменаваме и за откраднатите пари. Най-лошото ще дойде, когато се изправиш срещу всичките си братя.

— Благодаря ти, Мак, ти си най-милият...

— Джорджина! — изгърмя гневно Дрю. — Коланът ми чака!

Младата жена се обърна стреснато. За щастие брат ѝ не говореше сериозно, но погледът му ѝ показва, че е най-добре моментално да изчезне. Вместо да направи това, тя се изстъпи насреща му и вдигна поглед към грамадния капитан на „Тритон“.

— Ти си същински пън, Дрю. Как можеш да бъдеш толкова нечувствителен! Малкълм се е оженил за друга, а ти ми крещиш —

захълца сърцераздирателно тя и се обля в сълзи.

Мак отвратено изпуктя. Никога не беше виждал мъж, който така внезапно да забрави яда си и да се размекне. Сълзите на Джорджина набързо обезоръжиха Дрю.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

След като Дрю реагира така съчувствено на любовната ѝ мъка, Джорджина се почувства малко по-добре и се изпълни с нова надежда. Естествено остави брат си да мисли, че плаче с горчиви сълзи заради загубата на Малкълм, и нямаше ни най-малко намерение да разсее илюзията му. Ала всичките ѝ мисли и чувства се въртяха около друг мъж, чието име не бе споменато, освен когато заговориха за капитана на кораба, който ги бе довел до Ямайка.

Все пак не ѝ беше особено приятно да го лъже по този начин и на няколко пъти за малко щеше да му каже истината.

От друга страна, нямаше никакъв смисъл да го ядосва отново. Гневът му наистина я изненада. Дрю беше шегобиецът в семейството, обичаше да я дразни и винаги можеше да я накара да се засмее. Успя да го направи и този път, без да знае истинската причина за тъгата ѝ.

Все някога щеше да я узнае. Всички щяха да узнаят. Ала съдбоносното признание можеше да почака още известно време, докато болката отшуми, докато види как останалите от семейството ще реагират на непозволения излет до Англия. Все пак това беше по-малкото зло в сравнение с ужаса, който щяха да изпитат, когато след месец или два чуеха обясненията на Джорджина чие бебе носи под сърцето си. Какво бе казал Джеймс за брат си Джейсън? Че е способен да ходи по тавана от гняв? О, това не беше нищо. Тя си имаше вкъщи петима като него!

Е, вече се бе отклонила от пътя на добродетелта и не беше сигурна с какви чувства очаква последствията. Страх? Разбира се. Малко объркване и малко гордост. Не можеше да го отрече. Щеше да си има куп трудности, да не говорим за скандала, но чувствата ѝ можеха да бъдат обхванати само в две думи: бебето на Джеймс. Нищо друго не беше важно. Луда жена! Всъщност би трябвало да умира от отчаяние при мисълта, че ще роди дете и ще го възпитава сама, без съпруг. Но тя се радваше. Не можеше да има Джеймс, а никой друг не беше в състояние да заеме мястото му — но щеше да роди детето му и

да го отгледа. Това беше всичко, което искаше, и щеше да го осъществи. Нищо на света нямаше да я отклони от намеренията ѝ — твърде много обичаше Джеймс.

Бебето и увереността на Джорджина, че всичко е действителност, а не сън, бяха решаващи за доброто ѝ настроение, докато „Тритон“ се провираше през теснините на Лонг Айлънд, последния отрязък от пътуването им, след като преди три седмици бяха напуснали Ямайка. А когато на хоризонта се появи Бриджпорт и корабът се понесе нагоре по Пекъннок Ривър, тя вече гореше от нетърпение да се прибере вкъщи. Точно по това време на годината, когато все още беше топло и листата на дърветата блестяха в прекрасна есенна премяна. Ала когато видя колко много кораби на „Скайларк“ са на котва в пристанището, радостта ѝ помръкна.

Пътуването към дома, към внушителната тухлена къща в края на града, премина спокойно. Дрю седеше до нея в каретата, държеше ръката ѝ и от време на време окуражително я стискаше. Той вече беше изцяло на нейна страна и това беше истинско успокоение, преди срещата с другите ѝ братя. Но също като нея, и той не можеше да се пребори с братята си, особено с всички наведнъж.

Джорджина бе свалила мъжките дрехи, една от причините за бесния изблик на Дрю, за да не създава излишни вълнения на другите си братя. По време на пътуването бе взела дрехи назаем от екипажа, но в момента носеше прекрасната рокля, която Дрю беше купил като подарък за милата си сестрица. Сигурно щеше да купи нещо и оттук, за да го подари на любимата си в следващото пристанище.

— Усмхни се, Джорджи, да не сме на път към ешафода!

Джорджина бързо го изгледа отстрани. Брат ѝ май започваше да се забавлява с положението, а това никак не ѝ харесваше. Но тези думи бяха типични за него и това беше още едно от нещата, които го отличаваха от братята му. Единствен той имаше тъмни очи, по-скоро черни като катран. И беше издръжлив — колко пъти братята му го поваляха на земята, а той се надигаше с усмивка и не им се сърдеше. Въпреки това изумително приличаше на Уорън.

Двамата бяха огромни на ръст, стройни, със златистокафяви коси, остро изсечени черти на лицата и много, много красиви: Дрю с черните, а Уорън с блестящо зелените си очи. Жените харесваха Дрю заради пленяващия му чар и хлапашкото му държание, а се бояха от

хапещия цинизъм и буйния темперамент на Уорън, опитваха се да го спечелят, но рядко постигаха успех.

Без съмнение Уорън се държеше много зле с жените. Джорджина съчувстваше на всяка, която се поддадеше на хладното му очарование — а прелъстените никак не бяха малко. Жените просто не можеха да му устоят. Тя не разбираше защо, тъй като избухливостта, която толкова добре познаваше, в никакъв случай не можеше да я привлече.

Замислена за брат си Уорън, Джорджина си припомни последната забележка на Дрю.

— Лесно ти е да говориш. Да не мислиш, че ще пожелаят да слушат обясненията ми, преди да се нахвърлят върху мен като побеснели! Много се съмнявам.

— Е, Клинтън няма да те слуша дълго, особено като усети ужасния английски диалект, който си придобила. Не е ли по-добре да говоря аз?

— Много мило от твоя страна, но ако и Уорън е там...

— Вече знам за какво намекваш — ухили се хлапашки той. — Надявам се вчера да се е повеселил както трябва в „Дъкс Ин“ и да се осъзнае едва когато Клинтън вече е произнесъл присъдата си. Какво щастие, че Клинтън е у дома.

— Щастие?

— Тихо! — изсъска Дрю. — Пристигнахме. Не е нужно да ни забележат веднага.

— Те със сигурност знаят, че „Тритон“ е влязъл в пристанището.

— Разбира се, но не подозират, че и ти си била на борда. Ще се изненадат да те видят и в общата бъркотия ще можеш да си кажеш приказката.

Пожеланието му щеше да се осъществи, ако точно по това време Бойд, Клинтън и Уорън не се бяха събрали в библиотеката. Най-малкият ѝ брат я забеляза пръв и скочи от стола си. Докато я прегръщаше и целуваше, той я засипваше с въпроси, на които Джорджина не смогваше да отговаря. Другите двама бързо се възстановиха от изненадата и докато пристъпваха бавно към сестра си, погледите им недвусмислено издаваха, че не я чака нищо добро.

Искрицата надежда, която се таеше в сърцето ѝ, че братята ѝ няма да я набият, угасна, докато ги гледаше да се приближават. Тя се

изтръгна от прегръдката на Бойд, издърпа го напред, за да застане рамо до рамо с Дрю, и се скри зад широките им гърбове.

Когато се почувства на сигурно място, тя хвърли кратък поглед през рамото на Бойд, който беше с половин глава по-нисък от Дрю, към двамата си големи братя и извика към Клинтън:

— Мога да обясня всичко! — После се обърна към Уорън и добави: — Наистина мога!

Ала двамата продължаваха да настъпват неумолимо.

Джорджина се провря между Бойд и Дрю, хукна към писалището и се скри зад него, при което си спомни твърде късно, че едно такова писалище не можа да я спаси от нахалството на другия. Клинтън и Уорън се ядосаха още повече от тази игра на гоненица. Избухливият темперамент на Джорджина също не удържа, особено когато видя как Дрю се опита да спре Уорън и едва избягна шамара му.

— По дяволите, и двамата сте несправедливи!

— Дръж си устата, Джорджи! — изрева Уорън.

— Няма! Освен това не съм длъжна да ти давам сметка, щом и Клинтън е тук. Веднага спри, или... — Тя грабна най-близкия предмет от писалището и го размаха над главата си, — ... ще те ударя!

Уорън спря като закован. Дали се изненада, че сестра му се опълчва така дръзко срещу него, нещо, което никога не беше правила, или се уплаши, че наистина ще му пробие черепа, не се знаеше. Клинтън също спря. По лицата им се изписа тревога.

— Остави вазата на мястото ѝ, Джорджи — проговори с тих глас Клинтън. — Твърде ценна е за главата на Уорън.

— Той със сигурност е на друго мнение — отвърна сърдито Джорджина.

— Тук си права — изръмжа заплашително Уорън.

— Господи, Джорджи — обади се и Бойд. — Не виждаш ли какво държиш в ръката си! Направи каквото ти казва Клинтън.

Дрю погледна бледото лице на малкия си брат, после напрегнатите гърбове на двамата великани пред себе си и втренчи очи в сестра си, грабнала вазата като боздуган. Накрая избухна в луд смях.

— Ти успя, момичето ми, не мога да повярвам, но ти успя! — изрева той.

Джорджина не го удостои дори с поглед.

— Не съм в настроение за шега, Дрю — изсъска тя, но веднага се поправи: — Какво съм успяла?

— Накара и двамата да загубят ума и дума.

Джорджина се обърна с любопитство към брат си:

— Вярно ли е, Клинтън?

Най-големият брат тъкмо размисляше как да постъпи по-нататък. Дали да остане глух за обясненията ѝ или да се опита да я умилостиви. Ала дръзката намеса на Дрю сложи край на размишленията му.

— Добре, готов съм да те изслушам, ако ти...

— Без ако — прекъсна го Джорджина. — Или да, или...

— По дяволите, Джорджина! — избухна Уорън. — Веднага остави...

— Не се меси, Уорън — изфуча Клинтън. — Иначе ще се уплаши и ще я изпусне. — И той се обърна отново към сестра си: — Погледни, Джорджи, не виждаш ли какво държиш в ръце?

Джорджина най-после погледна вазата и от смайване престана да диша. Никога досега не бе виждала нещо толкова прекрасно; порцеланът беше съвсем тънък, почти прозрачен, и беше изрисуван със златни източни мотиви. Едва сега проумя уплахата на братята си и понечи да постави античната скъпоценност на мястото ѝ, преди да я е счупила по невнимание.

Положи я внимателно върху писалището, но като чу облекчените въздишки на братята си, промени намерението си в последния момент.

Вдигна надменно едната си вежда, жест, усвоен от един английски капитан, и лицемерно попита Клинтън:

— Много ли е ценна?

Бойд простена. Уорън ѝ обърна гръб, за да не чуе проклятията му, което обаче беше излишно, тъй като всяка дума се чуваше повече от ясно. Дрю само се ухили, а изражението на Клинтън отново се помрачи.

— Не ни шантажирай, Джорджина — процеди през стиснати зъби той.

— Не си прав. Само се защитавам. Освен това просто исках да разгледам малко по-подробно тази ценна вещ...

— Един на нула за теб, малката. Смятам, че е време да седнеш и да поговорим, а ти дръж вазата в скута си, ако искаш.

— Разбира се, братко.

Клинтън не бе очаквал обаче, че тя ще се настани на неговото място зад бюрото, и гневът му избухна с нова сила. Джорджина нарочно изостряше играта, наслаждавайки се на чувството, че е успяла да ги надхитри.

— Би ли ми обяснил защо сте толкова ядосани? Всичко, което направих, беше да...

— ... да заминеш за Англия! — изгърмя Бойд. — Точно за Англия! Сама се напъха в устата на лъва!

— Не беше чак толкова страшно.

— И съвсем сама! — допълни Клинтън. — Сама, проклятие! Как можа?

— Мак беше с мен.

— Той не ти е брат.

— О, я престани, Клинтън, той ни е като баща и ти много добре го знаеш.

— Да, но е твърде снизходителен към теб. Лесно можеш да го накараш да танцува по свирката ти.

Нямаше смисъл да го отрича, защото всички знаеха, че Клинтън е прав. Страните на Джорджина се зачервиха, като си помисли, че никога нямаше да изгуби сърцето си, а особено добродетелта си по един английски негодник като Джеймс Малъри, ако някой от братята ѝ беше с нея. Нямаше дори да го срещне, нямаше да узнае какво е любовна страст, какво е любовна мъка. Нямаше да носи под сърцето си дете, което скоро щеше да предизвика най-големия скандал от създаването на Бриджпорт насам. Но да вървят по дяволите всички „но“ и „ако“!

— Може би действах малко прибързано...

— Малко?! — Уорън все още беше бесен.

— Е, добре, прекалено прибързано. Но важното е защо го направих!

— Това не ме интересува!

— Нямаш никакви извинения — прибави твърдо Клинтън. — Толкова се разтревожихме за теб. Това е непростимо, егоистично...

— Но вие щяхте да го узнаете едва след завръщането си — защити се Джорджина. — Смятах да се прибера в Америка много преди вас. Какво всъщност правите тук?

— Това е дълга история, свързана с тази ваза, но ти не се отклонявай от темата. Нямаше основания да ходиш в Англия и въпреки това го стори. Знаеш какво е отношението ни към тази проклета страна, но отиде точно там.

В този момент се намеси Дрю. Не издържаше да гледа как сестра му се смаява все повече и повече под тежестта на обвиненията.

— Ти си прав, Клинтън, но Джорджи вече е изстрадала достатъчно и не е нужно да продължаваме да я измъчваме.

— Глупости! Тя трябва да си получи заслуженото — не се умилостиви Уорън. — Клинтън може и да се съгласи с теб, но аз — никога!

— Вече е излязла от тази възраст, не смяташ ли? — попита саркастично Дрю, забравяйки, че той беше реагирал по същия начин при срещата им в Ямайка.

— Жените никога не са прекалено стари за порция бой.

След тази мрачна забележка се възцари мълчание. Дрю се ухили, Бойд се закиска, а Клинтън извъртя очи. Сякаш всички бяха забравили Джорджина. Ала на нея ѝ настръхна перушината от подобно безсрамие. С удоволствие би запратила по главата на Уорън скъпоценната ваза.

— Жените може би да, но сестрите не влизат в тази категория — опита се да заглади положението Дрю. — Я кажи, Уорън, какво те е прихванало?

Вместо Уорън отговори Бойд.

— Той пристигна едва вчера, но като узна какво се е случило, накара да подготвят кораба му и днес следобед щеше да отплава в посока към Англия.

Джорджина първа успя да заговори:

— Наистина ли щеше да тръгнеш да ме търсиш, Уорън?

Белегът на лявата му буза потръпна. Беше му неловко да признае колко се е тревожил за сестра си и не отговори. Джорджина нямаше нужда от отговор.

— Това е най-милото нещо, което си правил някога за мен, Уорън Андерсън.

— По дяволите! — изрева мъжът.

— Не се преструвай — ухили се сестра му. — Само семейството знае, че не си толкова студен и безчувствен, за какъвто се представяш.

— Ще те насиня от бой, Джорджи, обещавам ти.

Джорджина не прие сериозно заплахата, защото в гласа му не беше останала и следа от бесния гняв. Само го дари със сияеща усмивка, за да му покаже, че и тя го обича.

В настъпилата тишина прозвуча уплашеният глас на Бойд, който със закъснение се осведоми какво е искал да каже Дрю с думите, че сестра им достатъчно е страдала.

— Намерила е онзи Малкълм.

— Е, и?

— Виждаш ли го някъде?

— Искаш да кажеш, че той се е отказал от нея? — попита невярващо Бойд.

— Много по-лошо — изпухтя Дрю. — Оня тип е женен от цели пет години.

— Проклетата английска свиня!

Братята ѝ реагираха с такъв гняв срещу Малкълм, а какво ли щеше да бъде, ако им представеше Джеймс? „Времето за голямото признание още не е дошло“, каза си Джорджина. По-добре да не мисли за това сега.

Мъжете все още говореха за Малкълм, ругаеха го с най-остри думи, когато вратата се отвори с трясък и в библиотеката нахлу средният брат.

— Какво става тук? — провикна се смаяно той. — И петимата сме по едно и също време вкъщи! Май минаха цели десет години, откакто за последен път се събрахме всички.

— Томас! — извика изненадано Клинтън.

— Господи, Том, та ти си вървял по следите ми — засмя се Дрю.

— Точно така — ухили се Томас. — Видях те край брега на Вирджиния, но скоро те загубих от очи. — Той се обърна към Джорджина, изненадан да я види зад писалището на Клинтън: — Е, няма ли да ме целунеш за добре дошъл, миличка? Още ли ми се сърдиш, че пътуването до Англия се забави?

Да се сърди? Внезапно ѝ се дощя да го убие на място. Типично за него — да не се съобразява с чувствата ѝ и да си мисли, че щом се е върнал вкъщи, всичко е в пълен ред.

— Моето пътуване! — изфуча разярено Джорджина и изтича към него с вазата подмишница. — Аз не исках да ходя в Англия, Томас.

Помолих теб, на колене те умолявах да отидеш, но ти не пожела. Моите дребни грижи не те интересуваха, не можа да ги съгласуваш с проклетия си план!

— Успокой се, Джорджи — отговори невъзмутимо Томас. — Вече се върнах и ако желаеш, още утре ще потеглим.

— Твърде късно — отбеляза сухо Дрю.

— За какво е късно?

— Тя вече посети Англия.

— По дяволите, Джорджи! — Зелените очи се разшириха от учудване и се втренчиха в Джорджина. — Нима си направила тази глупост?

— Защо не? — изсъска в отговор сестра му, ала очите ѝ се напълниха със сълзи. — Твоя е вината, че аз... че съм тук!

Тя запрати вазата по него и избяга от стаята. На всичкото отгоре проливаше сълзи за онзи безсъвестен негодник Малъри! Остави зад себе си пълна бъркотия — но не защото се разплака. В момента сълзите ѝ не интересуваха никого.

Томас успя да улови вазата, но едва не бе съборен от четиримата големи мъже, които се хвърлиха в краката му, за да спасят скъпоценната вещ, ако той все пак не успееше да я удържи.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Джеймс стоеше в лошо настроение на релинга и чакаше с нетърпение завръщането на лодката, която беше изпратил на брега. „Мейдън Ан“ влезе в малкия залив край брега на Кънектикът преди три дни. Ако знаеше колко време ще трябва на Арти и Анри да съберат сведенията, от които имаше спешна нужда, щеше да слезе на брега.

Вчера едва не го направи. Кони успя по своя спокоен начин го убеди, че в моментното си състояние няма да постигне нищо. Нямаше да му помогнат нито английската титла, нито авторитетът, нито чарът, а лошото му настроение щеше да направи хората още по-недоверчиви, дори враждебни. Джеймс решително оспори твърдението за чара си и Кони едва не избухна в смях. Но преглътна без противоречия другите два аргумента.

Джеймс никога не беше плавал в американски води, но прояви разум и не последва в пристанището кораба, с който бе изчезнала Джорджина, за да не издаде присъствието си. „Тритон“ бе хвърлил котва в първия град по крайбрежието. „Мейдън Ан“ спря на другата страна на скалистия нос, който се издигаше в устието на реката, и Джеймс веднага изпрати на сушата Арти и Хенри, за да съберат сведения. Никога не беше помислял, че това ще трае цели три дни. Единственото, което искаше да узнае, беше как да намери момичето, другото не го интересуваше.

Най-после двамата се качиха на борда и капитанът нетърпеливо изфуча:

— Какво научихте? — Ала побърза да се поправи и продължи малко по-любезно: — Да отидем в моята каюта.

Моряците го последваха по стълбите, Кони също се присъедини към малката група. Джеймс не си направи труда да седне зад писалището си, а веднага поиска да чуе доклада им.

Арти заговори пръв:

— Няма да се зарадвате на онова, което ще ви кажем, капитане... Всъщност не знам... Корабът, който следвахме, е на компанията

„Скайларк“.

Джеймс смръщи чело и се отпусна в креслото си.

— Говори ли ти нещо това име?

Паметта на Кони работеше на пълни обороти.

— Ама, разбира се! Капитан Хоуки имаше две разпавии с кораби на „Скайларк“. Завладяхме единия, а другият се спаси, макар и с тежки повреди.

— Бриджпорт е родното им пристанище. В момента половин дузина кораби са хвърлили котва в залива.

Джеймс посрещна новините с усмивка.

— Значи решението ми да не влизам в пристанището се оказа правилно, а, Кони?

— Точно така. Не вярвам да разпознаят „Мейдън Ан“, но за теб не съм толкова сигурен. Следователно въпросът със слизането ти на сушата се решава от само себе си.

— Защо?

— По дяволите, Джеймс — ядоса се Кони. — Да не искаш да те обесят заради някаква си женска?

— Не преувеличавай — гласеше сухият отговор. — Често са ме виждали на борда на пиратския кораб, но тогава бях с буйна брада. Никой няма да си спомни нито мен, нито кораба ми. Освен това Хоуки изчезна от сцената преди цели пет години, а както е известно, времето замъглява спомените.

— В твоя случай очевидно е замъглило и разума ти — изръмжа Кони. — Защо трябва да рискуваш? И сами можем да ти я доведем.

— Ако не поиска да дойде?

— Аз ще се погрижа за това, бъди спокоен.

— Какво чувам, Кони? Да не намекваш за отвличане? Я ми кажи, това не е ли забранено?

— Надявам се, че не го вземаш насериозно — промърмори разочаровано Кони.

Джеймс продължи да говори през стиснати зъби:

— Във всеки случай отлично помня как последния път решихме да отвлечем една красива госпожичка, а после измъкнахме от чувала сладката ми племенница. А предишния път, когато Рийгън се остави доброволно да я отвлече? Тогава ме лишиха от наследство и милите ми братя ме пребиха от бой. Сега обаче не става въпрос за това. Да не

мислиш, че изминах толкова път, за да ти позволя да ме подлудиш иди да променя плановете си?

— Какви са плановете ти?

Този въпрос окончателно извади Джеймс от равновесие.

— Нямам планове, по дяволите! — изрева той. — Арти, къде, за бога, е жената? Надявам се, че сте узнали поне това.

— Тъй вярно, капитане. Живее в голяма къща в Бриджпорт.

— Извън града? Значи ще я намеря, без да става нужда да прекося целия град?

— Да, но...

Джеймс не ги остави да довършат.

— Виждаш ли, Кони, напразно си се тревожил.

— Капитане!

— Значи не се налага да се крия в близост до пристанището.

— Merde! — изруга на френски Анри и сърдито изгледа приятеля си. — Кога най-после ще му го кажеш, топ ами? Когато влезе в устата на тигъра?

— По-скоро в устата на лъва, Хенри. Нали точно това правя.

Джеймс отново наостри уши.

— Казва се в устата на лъва, господо. А щом смятате, че се готвя да влезе вътре, значи съм пропуснал нещо съществено. Какво е то?

— Само незначителният факт, че семейството на момичето е собственик на компанията „Скайларк“, а всичките ѝ братя са капитани, втели и кипели в битки.

— Проклятие! — промърмори Кони, а Джеймс избухна в смях.

— Господи, това наистина е смешно. Тя ми каза, че притежава собствен кораб, а аз изобщо не ѝ повярвах. Реших, че си придава важност.

— Май е проявила по-скоро скромност, Джеймс — установи Кони. — Но не намирам нищо смешно в положението. Нима ще...

— Разбира се. Трябва да изчакам подходящия момент, когато е сама въкъщи.

— Няма да е днес, капитане. Тази вечер дават голям прием. Поканили са половината град.

— Празнуват събирането на семейството. Очевидно това се случва рядко.

— Сега вече разбирам защо ви трябваше толкова време. Изпратих ви да разберете къде живее, а вие ми разказвате цяла семейна история. Е, има ли още нещо интересно? Случайно не узнахте ли какво е търсила в Англия?

— Търсила е бъдещия си...

— Какво?

— Годеника си — поясни Хенри.

Джеймс бавно се надигна и мъжете в каютата веднага почувстваха заплашващата ги опасност. Още от Ямайка капитанът беше в ужасно настроение, но сега щеше да се разрази буря.

— Сгодена ли е?

— Вече не — успокои го бързо Хенри. — Междувременно той се оженил за англичанка, а тя седяла в Америка и го чакала цели шест години. Олеле! По дяволите, Анри, защо ме настъпваш!

— Всъщност исках да улуча муцуната ти, mon ami!

— Чакала го е... шест години?

Анри се опита да заглади нещата.

— В началото на войната англичаните го взели насила войник, капитане. До началото на тази година нямали никаква вест от него. Никой не знае официално, че е ходила да търси годеника си. Анри се сприятели с една слугиня и...

— Шест години — промърмори като на себе си Джеймс, после добави малко по-високо: — Доколкото разбирам, била е много влюбена, а, Кони?

— Господи, Джеймс, не съм и сънувал, че това ще те засегне толкова дълбоко. Нали ти измисли мъдростта, че жените създават само тревоги? Освен това искаш на всяка цена да избегнеш малката да се влюби в тебе, нали?

— Имаш право.

— Защо тогава се тревожиш?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

— Къде, по дяволите, се скиташ толкова време, Клинтън? — попита сприхаво Дрю, когато брат му влезе в библиотеката, обичайно място за срещи на мъжете.

Клинтън изгледа въпросително Уорън и Томас, които се бяха разположили удобно на тапицирания в кафяво диван, и се зачуди на необичайното посрещане. Очевидно Дрю не бе казал на братята си защо чака с такова нетърпение завръщането му, защото те само вдигнаха рамене в неведение.

Клинтън се запъти към писалището си и отговори:

— Когато съм вкъщи, обикновено работя. Прекарах сутринта в канторите на „Скайларк“. Защо не попита Хана къде съм? Тя щеше да ти каже.

Дрю не пропусна скрития укор и леко се изчерви. Как не се бе сетил да попита готвачката!

— Хана беше твърде заета с приготвянето на вечерята и не исках да ѝ преча — отговори той.

Клинтън потисна една усмивка. Рядко му се случваше да вижда Дрю толкова възбуден и това всеки път го изненадваше. Днес обаче не искаше да го ядосва още повече. Ала Уорън не може се удържи.

— Можеше да попиташ мен, глупчо — изсмя се той. — Щях да кажа...

Дрю се озова с един скок до дивана и брат му предпочете да замълчи. Само се надигна и застана толкова плътно пред него, че лицата им почти се докоснаха.

— Дрю!

Предупреждението трябваше да бъде повторено с висок глас, преди Дрю да се обърне отново към Клинтън. Последното различие в мненията, което беше преодоляно в библиотеката, бе струвало две лампи и една маса, а писалището се отърва с лека поправка.

— Може би ще си спомните, че тази вечер имаме гости — заговори строго Клинтън. — Ще се събере половината град и имаме

нужда от всяко помещение. Предпочитам да не се налага да го обновяваме.

Уорън отпусна стиснатите си юмруци и отново седна. Томас невярващо заклати глава.

— Защо си толкова развълнуван, Дрю? Защо не поговори с мен или с Уорън? — попита примирително той. — Не беше нужно да чакаш, докато...

— Миналата нощ никой от вас не се прибра вкъщи. Само Клинтън спа тук — изфуча в отговор Дрю и млъкна, сякаш тези думи обясняваха всичко.

Томас отговори подчертано спокойно:

— Ти самият също излезе снощи, нали? Какво има?

— Искам да разбера какво е станало по време на отсъствието ми! — озъби се Дрю. — Да не би все пак да си напердашил Джорджи?

— Не! — извика обидено Клинтън. — Как ти хрумна такава глупост?

— А трябваше да го направиш — изрази мнението си Уорън. — Един истински бой щеше да я пречисти от угризенията на съвестта.

— Какви угризения?

— Че ни е създала толкова грижи. А сега се мотае из къщата с увесен нос...

— Всичко е заради Камерън. Не може да го забрави. Толкова го обичаше...

— Ама че глупост! — ухили се подигравателно Уорън. — Никога не е обичала онзи хлапак. Просто искаше да го има, защото беше най-красивият момък в града. Не мога да кажа, че я разбирам.

— Щом е така, скъпи братко, защо плака цяла седмица, след като потеглихме от Ямайка? Зачервените й, подути очи всеки път ме пробуждаха право в сърцето. За щастие успях да я развеселя. Много искам да зная защо отново се натъжи. Каза ли й нещо, Клинтън?

— Не сме разменили и две думи. Тя прекара цялата вечер в стаята си.

— Пак ли е плакала, Дрю? — осведоми се предпазливо Томас. — Затова ли си толкова ядосан?

Дрю пъхна ръце дълбоко в джобовете и остро отбеляза:

— Не мога да понеса това. Просто не мога.

— Крайно време е да свикнеш, глупако — подхвърли ухилено Уорън. — Жените имат обичай да плачат във всички подходящи и неподходящи случаи.

— Никой не очаква цинично магаре като теб да различи истинските от фалшивите сълзи — парира го успешно Дрю.

Клинтън беше готов да се намеси, защото много добре забележа, че Уорън не възнамерява да остави дръзката забележка на Дрю ненаказана. Но не се наложи. Томас успя да укроти брат си, като сложи ръка на рамото му и укорително поклати глава.

Клинтън замислено присви устни. Цялото семейство се възхищаваше на Томас, който запазваше спокойствие във всякакви ситуации — а Уорън му се възхищаваше най-много от всички. Той приемаше присърце критиката на Томас, докато почти не обръщаше внимание на забележките на Клинтън — обстоятелство, което ужасно ядосваше най-стария брат. На всичкото отгоре Томас беше с четири години по-млад от Уорън и с половин глава по-нисък.

— Забравяш, че всички бяхме единомдушни по отношение на онзи смешен годеж, Дрю — подчерта Клинтън. — Никой не повярва сериозно, че Джорджина е истински влюбена в момъка. Тя беше само на шестнадесет и си беше още дете...

— Вече няма значение по какви причини сме казали да. Сега става въпрос за друго: сестра ни просто избяга и ни натри носовете — обясни замислено Дрю.

— Това са глупости. Всичко, което ни показа тя, е, че е невероятно предана и... дяволски упорита — отговори невъзмутимо Клинтън. — Освен това съм съгласен с Уорън. Тя никога не е обичала истински Камерън.

— Защо тогава го чака цели шест години?

— Не се прави на по-глупав, отколкото си, Дрю — намеси се разгорещено Уорън. — Ситуацията на пазара за женитби не е претърпяла особена промяна през последните години. В града има твърде малко ергени и сестра ни просто беше принудена да чака Камерън. Не се намери мъж, който да ѝ хареса. Ако беше срещнала друг, веднага щеше да прати момъка от Корнуол по дяволите. Готов съм да се обзаложа на каквото искаш, момчето ми.

— Защо тогава прекоси океана, за да го открие? — избухна гневно Дрю. — Би ли ми обяснил?

— Очевидно е стигнала до извода, че е чакала достатъчно. Впрочем двамата с Клинтън бяхме на същото мнение. Той смяташе да я отведе в Ню Хейвън при следващото гостуване на децата. Тъща му все още участва в светския живот на града.

— Какъв светски живот? — не се отказваше Дрю. — Ню Хейвън не е по-голям от Бриджпорт.

— Ако там не се стигнеше до нищо, щях да я заведа в Ню Йорк.

— Ти?

Мрачният поглед на Уорън стана още по-заплашителен.

— Да не мислиш, че не мога да изведа една дама?

— Дама да, но не и сестра си. Кой мъж ще се осмели да я доближи, ако я придружава навъсен мърморко като теб?

Това беше твърде много за Уорън.

— Не съм мърморко! — изкрещя той и скочи от дивана.

— Крайно време е да престанете да се дразните взаимно — прекъсна ги Томас, без да повишава глас. — Тогава ще проумеете, че говорим не за това, за което трябва. Вече не е важно какви благородни намерения сте имали, факт е, че Джорджина тъгува. Ти попита ли я защо плаче, Дрю?

— Защо ли? — извика Дрю. — От любовна мъка, разбира се.

— Тя ли ти каза?

— Нямахше нужда. Първото, което ми разказа в Ямайка, беше, че Малкълм се е оженил за друга. И веднага се обля в сълзи.

— Не вярвам да е толкова съкрушена — взе думата Клинтън. — Ако питаш мен, вчера се отърва твърде леко и сега е навирила нос. Идеята за проклетия прием ѝ хареса и днес отрано е заета с подготовката.

— Обаче тази сутрин изобщо не слезе. Сигурен съм, че се е скрила в стаята си, за да не виждат подутите ѝ очи.

Томас смръщи чело и взе работата в свои ръце.

— Време е някой да поговори сериозно с нея. Какво ще кажеш, Клинтън?

— По дяволите, аз не разбирам нищо от тези работи.

— Уорън? — Но още преди Уорън да успее да отговори, Томас се ухили: — Не, по-добре не.

— Аз ще го направя — предложи неохотно Дрю.

— Ти с глупавите ти предположения. Тя ще започне да плаче и пак ще повярваш на всяка нейна дума — изръмжа Уорън.

За да избегне надигащата се буря, Томас стана и тръгна към вратата.

— Бойд все още си почива от снощната обиколка по кръчмите, нали? Значи оставам само аз.

— Желая ти късмет — извика подире му Дрю. — Да не си забравил, че ти е сърдита?

Томас спря и се обърна към брат си.

— Това учудва ли те?

— Няма нищо за чудене. Тя не искаше да ходи в Англия. Ти трябваше да заминеш вместо нея.

— Точно така — отговори Томас. — Там е цялата работа. За нея не беше важно да види лично онзи Камерън. Просто искаше да си изясни нещата.

— Глупости — промърмори Дрю, когато вратата се затвори зад Томас. — Какво значение има това?

— Цяло чудо е, че глупак като теб не е още девствен — не се сдържа Уорън. — Нямах и понятие от жените.

— Аз ли? — процеди през стиснати зъби Дрю. — Моите жени поне ме изпращат с усмивка. Цяло чудо е, че твоите не се превръщат в ледени висулки, когато лягат в леглото с теб.

Спорът вече не можеше да се уреди с думи и всичко, което направи Клинтън, беше да изкрещи с пълен глас:

— И внимавайте за проклетите мебели!

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

— Томас! — извика Джорджина, след като отметна крайчето на кърпата, метната върху лицето ѝ, и откри, че към леглото ѝ се е запътил брат ѝ, а не камериерката. — Откога влизаш в стаята ми, без да почукаш?

— Преча ли? Какво ти е на очите?

Джорджина свали мократа кърпа и я захвърли на масичката до леглото.

— Нищо ми няма — промърмори неясно тя и се надигна.

— Какво става с теб? Защо си още в леглото? Не знаеш ли колко е часът?

В погледа ѝ проблеснаха искри.

— Вече съм станала. Това на нощница ли ти прилича? — изсъска обидено тя и посочи светложълтия си халат.

— Да не си уморена след дългото плаване?

Джорджина понечи да отговори, но бързо затвори уста.

— Какво искаш от мен?

— Да разбера кога ще ми окажеш честта отново да разговаряш с мен.

Томас се усмихна и приседна в долния край на леглото. Облегна се на дървената табла и втренчи очи в сестра си. Усмивката му не можа да я измами. Джорджина знаеше, че брат ѝ е дошъл за друго. Познаваше го и знаеше, че когато не заговаря направо, въпросът е неудобен или неприятен. А в момента не ѝ беше до това.

Що се отнася до отношенията помежду им, тя бе стигнала до извода, че непременно трябва да му прости и да се помири с него, и то преди състоянието ѝ да стане известно. Не искаше брат ѝ да се чувства отговорен за стореното от нея и виновен. Той нямаше никаква вина. Само тя можеше да попречи на Джеймс Малъри да я прелъсти — ако беше поискала. Но тя го желаше, както потвърждаваше съвестта ѝ.

Най-добре веднага да пристъпи към помирение:

— Много съжалявам, Томас. Не бива да мислиш, че ти се сърдя. Няма за какво, наистина.

— Аз не съм единственият, който мисли така. Дрю ми каза...

— Дрю се грижи прекалено много за мен — отговори тя с добре изиграно възмущение. — Говоря сериозно. Обикновено не се меси в чужди работи. Не знам защо този път...

— Наистина ли не знаеш? — прекъсна я меко Томас. — Ти също не си толкова избухлива, но вчера се държа ужасно. Това е неговият отговор на поведението ти, мила моя. С Уорън е същото. Той те предизвиква по най-безсрамен начин...

— Той винаги налива масло в огъня!

Томас вдигна рамене.

— Вярно е, но обикновено проявява повече изисканост. Нека се изразя другояче: той гори от желание да се сбие с някого, все едно с кого.

— Защо, за бога?

— Това си е негов начин да се отърве от измъчващите го чувства.

— Ще ми се да си намери друг вентил — промърмори сърдито Джорджина. — Защо не се влюби? Това със сигурност ще обуздае страстния му гняв. Непременно ще престане да...

— Какво чувам от устата ти, Джорджина Андерсън?

Укорителният му тон предизвика буйна червенина по бузите ѝ; за момент бе забравила, че говори с брат си.

— За бога, Томас — побърза да се защити тя, — наистина ли смяташ, че нямам понятие от живота?

— Не повече, отколкото подобава за възрастта ти, а то е твърде малко, ще се отнася до тази му страна.

Джорджина въздъхна, но не се поколеба да продължи:

— Ти май се шегуваш! След всички разговори, които се водят в тази къща? Признавам, не е прилично да се подслушва, но темата е просто възхитителна... — Тя изгледа ухилено Томас, който сведе глава към леглото. — Убедих ли те, братко?

Мъжът вдигна очи и ѝ смигна.

— Променила си се, Джорджина. Клинтън те нарече надута, аз бих се изразил другояче...

— Имам самочувствие, нали? Време беше да се сдобия с него, не мислиш ли и ти така, Томас?

— По-скоро своенравие.

— Да, това също — ухили се Джорджина.

— На всичкото отгоре си безсрамна.

— Вече ми го каза.

— Е, и?

— Какво „е, и“?

— Коя е причината да се върна вкъщи и да заваря една напълно променена сестра?

Джорджина надменно вдигна рамене.

— Мисля, че открих нещо много важно: мога сама да определям живота си и да нося последствията от това.

— Говориш за разходката до Англия, нали? — попита предпазливо Томас.

— И за нея.

— За какво още?

— Че никога няма да се омъжа — отговори тихо Джорджина и Томас помисли, че сестра му има предвид Малкълм.

— Знаем това, мила, но...

— Никога!

Последната забележка прозвуча като бомба. Томас инстинктивно усети, че малката му сестричка не проявява склонност към мелодраматизъм, а говори напълно сериозно.

— Не е ли... малко преувеличено?

— Не — отговори просто Джорджина.

— Добре, разбирам... не, всъщност не. Моите предположения са също толкова далеч от истината, колкото тези на Дрю. След като заговорих за него, ще ти кажа, че той е много разтревожен.

Джорджина скочи от леглото. Тонът на гласа му ѝ подсказа, че разговорът взема твърде нежелан за нея обрат.

— Томас...

— Чул те е да плачеш през нощта.

— Не съм плакала...

— Убеден е, че сърцето ти е разбито. Така ли е, Джорджи?

В гласа му звучеше такава съчувствие и разбиране, че Джорджина се трогна до сълзи. Извърна се бързо, за да скрие чувствата си. Томас чакаше търпеливо. Най-после заговори и в гласа ѝ прозвуча безпомощност:

— Да, така се чувствам.

Само преди няколко часа Томас никога не би задал подобен въпрос, но сега бе твърдо решен да престане да опипва в тъмното:

— Заради Малкълм ли?

Джорджина се обърна като ужилена. Надяваше се темата да е приключена, но Томас беше много проницателен, а и твърде упорит, за да се остави да го отблъсне. Напразно щеше да се старее да го измами, но просто не можеше да заговори за Джеймс. Дори само мисълта за него беше достатъчна, за да се облее отново в сълзи, а тя не искаше да плаче заради такъв човек. По дяволите, беше се надявала, че сълзите от последната нощ са изплакани. Джорджина въздъхна и се отпусна на леглото.

— Понякога ми се иска отново да се почувствам така, както когато открих измамата на Малкълм. Чувствата ми бяха прости... и изчезнаха бързо. Усецах само безкраен гняв.

— Следователно днешната ти тъга има друга причина?

— Тъга? — изсмя се горчиво Джорджина. Това състояние не може да се опише с думи. — Тя го погледна и тихо попита: — Ти защо не се ожени, Томас?

— Джорджи...

— Търпение, скъпи мой. Защо?

— Още не съм намерил истинската.

— Но продължаваш да я търсиш?

— Разбира се.

— Клинтън не, макар че минаха доста години от смъртта на жена му. Той твърди, че не иска отново да преживее същото. Уорън също не иска да се жени. Още не е преодолял последното разочарование. Но е луд по децата и със сигурност ще си намери съпруга. Бойд казва, че е твърде млад, за да се обвързва. Дрю търси само забавления. Ухажва дамите, наслаждава им се известно време...

— Той ли ти каза така? — Томас за малко не повиши глас.

— Не, разбира се — усмихна се развеселено Джорджина. — Чух го случайно.

Томас я изгледа укорително.

— За какво намекваш, Джорджина? Че си взела твърдото решение да не си търсиш съпруг?

— Не, само се запознах с един човек, който има съвсем различно мнение за брака. Той твърди, че предпочита да иде в ада, вместо да застане пред олтара.

— Господи! — Томас спря да диша, най-после проумял как стоят нещата. — Нищо чудно, че се държиш толкова странно. Кой е той?

— Англичанин.

Джорджина се сви, очаквайки над главата ѝ да се разрази буря, но нищо такова не последва. Томас само попита:

— Как се казва?

— Името му няма значение — прошепна Джорджина, която бе издала повече, отколкото искаше. — Той няма да дойде тук и аз никога повече няма да го видя.

— Той разбра ли какви са чувствата ти към него?

— Не... всъщност не съм сигурна. Не знам.

— А как се отнасяше към теб?

— Харесваше ме... много.

— Но не достатъчно, за да се ожени за теб?

— Нали ти казах, Томас! Според него женитбата е най-голямата глупост, която може да извърши един мъж. Точно така ми каза, за да не ми вдъхва напразни надежди.

— Много съжалявам, миличка, наистина ми е мъчно за теб. Но това не е причина да се отказваш завинаги от брака. Има толкова много мъже, може би не в Бриджпорт, но Клинтън ще те отведе в Ню Хейвън, когато отиде да посети племенниците ни. А ако там не се намери обожател, Уорън е твърдо решен да те придружи в Ню Йорк.

Джорджина неволно се усмихна. Братята ѝ наистина ѝ мислеха доброто. С радост щеше да види отново племенниците си. Когато жената на Клинтън умря, тя искаше да отгледа двете деца, но по онова време беше само на дванадесет години и все още имаше бавачки, а и братята ѝ не се задържаха вкъщи. Затова решиха да поверят малките на баба им и дядо им в Ню Хейвън, защото Клинтън беше непрекъснато на път и не можеше да се грижи за тях. За щастие Ню Хейвън не беше много далеч от Бриджпорт.

Ако наистина заминеше, това трябваше да стане скоро, преди състоянието ѝ да проличи и адът да се разтвори. Единствената надежда, която ѝ оставаше, беше повечето от братята ѝ отново да тръгнат на дълго плаване.

В момента беше готова да използва всяко средство, за да приключи този неприятен разговор и да не позволи на Томас да се рови в душата ѝ.

— Ще замина, Томас... ако ми обещаеш да не казваш на другите онова, което ти... доверих. Те никога няма да проумеят как съм могла да се влюбя в англичанин. И аз самата не го разбирам. Знаеш ли, в началото не можех да го понасям, толкова беше надменен и дързък, толкова... О, ти и сам знаеш как се държат проклетите английски лордове!

— Значи той е аристократ? — Томас уплашено извъртя очи. — Права си, не мога да разкажа това на милите ни братя. Те веднага ще започнат нова война.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

— За бога, Джорджи! Как можа да ми причиниш това?

Джорджина се постара да не обръща внимание на острия тон на брат си.

— Какво съм причинила? — осведоми се невинно тя, макар че много добре забеляза треперещите му ръце, които стискаха вазата и за малко не я изпуснаха, когато тя нахлу в стаята. Ала наистина не можеше да си представи какво го е стреснало толкова.

— Да се явиш пред очите ми в такова облекло — обясни възмутено Дрю и сърдито изгледа дълбокото деколте на вечерната ѝ рокля.

— По дяволите, Дрю, какво се носи на вечерен прием? Може би трябваше да навлека старата рокля, която обличам при работа в градината?

— Не се прави на невинна! Много добре знаеш за какво говоря — изрева той. — Роклята ти е твърде... твърде...

— Роклята ми е чудесна. Шивачката госпожа Мюлинс ме увери, че е много изискана.

— Твоята госпожа Мюлинс няма вкус.

— Какво?

— Няма вкус, казвам!

Джорджина изпухтя и шоколадовите ѝ очи се присвиха в опасни ивици. Дрю веднага проумя, че е по-умно да отстъпи.

— Виж какво, Джорджина, не говоря за роклята като такава, а затова, че тя разкрива твърде много, разбираш ли?

— Много добре те разбирам, Дрю Андерсън — отговори хладно Джорджина. — Да не искаш да се облека като някоя стара девственица? Не ме интересува, че кройката на корсажа ми не ти харесва. Обзалагам се, че никога не си се възмущавал от другите жени, облечени по този начин. Или се лъжа?

Джорджина не се лъжеше и Дрю реши да изостави тази тема. По дяволите, пак успя да се наложи. Вече бе забелязал, че сестра му е

станала истинска красавица, но това беше прекалено.

Джорджина скоро съжали, че го е нападнала така остро. Като си помислеше, никога досега не бе имала възможност да се облече празнично в присъствието на Дрю. Той я беше виждал само в скромни всекидневни рокли — а накрая дори в мъжки дрехи. Тази рокля бе ушита миналата година за Коледа, когато семейство Уилърд даваше ежегодния си бал, но тогава не я облече заради студа. Класическата гръцка кройка все още беше модерна, както и тънката материя, бледорозова батиста върху бяла коприна. А колието от рубини, принадлежало на покойната ѝ майка, подчертаваше пищното деколте, което толкова възмущаваше Дрю.

Брат ѝ ставаше смешен с укорите си. Джорджина нямаше никакво намерение да се разголва пред очите на цялото общество. Гърдите ѝ бяха покрити с дантела, широка цяла педя, а това беше много повече, отколкото си позволяваха повечето дами.

— Всичко е наред, Дрю — усмихна се примирително тя. — Обещавам ти тържествено, че няма да изпускам нищо, а ако все пак ми се случи, ще намеря някой да ми го вдигне.

Братът тактично прие обещанието ѝ.

— Само се пази — гласеше кратката му забележка. — Впрочем, би трябвало да се радваш, че Уорън не ти е нахлузил чувал на главата.

Каква перспектива само! Предстоеше ѝ една наистина приятна вечер: братята ѝ щяха да я охраняват като овчарски кучета, да оглеждат всеки мъж, който се осмелеше да се приближи до нея, или да стоят непрекъснато до полата ѝ, за да не позволят никой да я заговори.

— Какво ще правиш с вазата? — попита тя, за да насочи разговора в друга посока.

— Искам да я огледам по-отблизо, за да проверя струвало ли си е пътуването до Китай.

Джорджина бе научила историята още вечерта след завръщането си. Вазата не беше обикновена антика, а изключително ценна вещь от династията Танг на възраст повече от деветстотин години. Уорън беше поел голям риск, а по някое време дори беше заложил кораба си срещу вазата — и слава богу, беше спечелил. Ако не бяха ѝ казали, че онези вечер брат ѝ е бил пиян до козирката, Джорджина нямаше да повярва. „Нерей“ беше най-важното нещо в живота на Уорън.

Клинтън беше видял всичко това със собствените си очи, но дори не бе направил опит да разубеди брат си; а и нямаше да има смисъл. Той също искаше да притежава вазата на всяка цена и без да му мигне окото, бе готов да пожертва цял кораб на „Скайларк“ срещу нея. Вазата наистина беше безценна.

Ала никой от двамата не бе заподозрял, че китайският военен няма никакво намерение да изпълни облога, ако загуби — и той бе загубил. Част от свитата му последва двамата американци и ги нападна по обратния път към кораба им. Трябваше да благодарят на смелия си екипаж, че се отърваха здрави и читави. Едва успяха да напуснат Кантон, преди на кораба им да избухне пожар, и това прибързано отплаване беше причината за ранното им завръщане.

Докато наблюдаваше как Дрю грижливо заключва вазата в писалището на Клинтън, Джорджина отбеляза:

— Учудвам се как Клинтън се е примирил с факта, че това е последното пътуване, което кораб на „Скайларк“ извършва в китайски води.

— И аз не знам. Търговията с Китай е много изгодна, но ми се струва, че дългите плавания започват да му омръзват. Освен това на връщане са посетили няколко европейски пристанища и са открили нови възможности за търговия.

Джорджина още не бе чула това.

— Да не сте простили на англичаните? Пак ли завързвате връзки с тях?

— Ти май се шегуваш! — засмя се Дрю. — Само си помисли колко ни струваше проклетата им блокада. Да не говорим за военните кораби, които спираха флотата ни и ловяха така наречените дезертъори. Трябва да стане нещо много голямо, за да се съгласи Клинтън отново да прави търговия с англичаните — даже ако сме принудени да го правим, а не е така.

Изразът на лицето ѝ не издаваше нищо от тайните ѝ мисли. Дори ако беше хранила искрица надежда един ден да се върне в Англия и да види отново Джеймс, можеше да я погребее завинаги. Ако пътуването до Ямайка не беше последното плаване в живота му, можеше да го види поне там. Но той я бе уверил, че ще се забави, колкото да продаде плантацията си и след това ще се върне окончателно в Англия.

— Не знам... — проговори с тих глас тя.

— Защо се намръщи, Джорджи? Нима си простила на англичаните, които отвлякоха Малкълм и ти причиниха толкова тревоги?

Джорджина едва не се изсмя. Разбира се, че не беше простила на англичаните, но бе готова да прости всичко на един определен англичанин, стига той да... да я обикнеше поне малко, вместо само да я желае.

Дрю чакаше и тя се постара да му отговори, както трябва:

— Разбира се, че не — увери го тя и му обърна гръб. В този момент в библиотеката влезе Уорън и веднага прикова поглед в деколтето ѝ. Челото му се набразди от буреносни бръчици. Джорджина веднага премина в нападение:

— Само една дума, Уорън, и ще разкъсам тази рокля на парченца! После ще се явя чисто гола пред гостите, бъди уверен в това!

— Недей — намеси се предупредително Дрю и спря Уорън, който се готвеше да се втурне след сестра си.

— Ти не видя ли бюста ѝ? — изкрещя полувъзмутено, полуразвеселено Уорън.

— Нямаше как да не го видя — ухили се измъчено Дрю. — Изпуснах съвсем безобидна забележка и тя ме направи на пух и прах. Момичето е пораснало, а ние не сме го забелязали.

— Въпреки това ще я накарам да облече нещо друго!

— Тя няма да го направи, а ако настоиш, ще изпълни заплахата си.

— Сестра ни не е мръсница, Дрю. Никога не би...

— Не бъди толкова сигурен — прекъсна го Дрю. — Малката Джорджи се е променила. Първо, станала е пленително красива. Това дойде постепенно. Но другото, за което говоря, стана внезапно: тя е съвсем нова жена.

— Кое е другото?

— Своенравието ѝ. Виж само как се държи в последно време. Не ме питай откъде го е научила, но у нея се е появило чувство за хумор, което понякога е наистина забавно. И е дяволски остроумна. Вече не смея да се шегувам с нея, толкова бързо намира точния отговор и ме натиква в миша дупка.

— Това няма нищо общо с проклетата рокля, която е облякла.

— Кой е сега мръсникът? — попита невъзмутимо Дрю и се възползва от сполучливия аргумент на Джорджина: — Ти не се ядосваш, когато видиш други жени, облечени по този начин, нали, Уорън? Дълбоко изрязаните корсажи са на мода — обясни той и усмихнато прибави: — И слава богу.

Уорън го удостои с мрачен поглед, а когато започнаха да пристигат гостите, хвърляше предупредителни погледи към всеки мъж, който се осмелеше да се загледа малко повече в сестра му. Никой друг не се възмути от прекрасната рокля на Джорджина, която в действителност беше твърде добродетелна в сравнение с тоалетите на някои съседки.

Както е обичайно за моряшки град, дамите бяха мнозинство и въпреки изпратените само преди ден покани, повечето гости бяха дошли навреме. Най-голямо оживление цареше в салона, но скоро се напълниха и помещенията на горния етаж.

Джорджина се забавляваше чудесно, макар че Уорън беше неотстъпно до нея. Скоро и неговото лице се разведри. Бойд също я охраняваше като куче и изникваше веднага щом към нея пристъпеше мъж, при което възрастта нямаше значение. Дрю също беше наблизко, но само за да наблюдава двамата си братя, чиято загриженост безкрайно го забавляваше.

— Клинтън ни съобщи, че скоро заминаваш за Ню Хейвън?

— Да, вероятно — отговори небрежно Джорджина и изгледа дребната дама, която току-що се бе присъединила към кръга около нея.

Госпожа Уигинс се бе омъжила за селянин, но произхождаше от града и все още не можеше да свикне със селския живот. Тя разтвори грациозно богато украсеното си ветрило и започна да си вее. Салонът беше препълнен и ставаше наистина горещо.

— Нали току-що се върнахте от Англия? — смени темата старата дама. — Как ви хареса там?

— Ужасно беше — заяви със сериозна физиономия Джорджина. — Пренаселено, пълно с просяци и крадци. — Не спомена обаче прекрасната природа и кокетните малки селца.

— Виждаш ли, Еймъс? — обърна се госпожа Уигинс към съпруга си: — Точно както си го представяхме. Свърталище на всякаква измет.

Джорджина не би стигнала дотам в присъдата си. Без съмнение, Лондон имаше две лица — тук бедняците, там богатите. Богатите

вероятно не бяха крадци, но единственият лорд, с когото се запозна, беше по-лош от цялата лондонска паплач.

— За щастие не прекарахте дълго време там — продължи госпожа Уигинс.

— Така е — съгласи се Джорджина. — Уредих бързо проблема си и веднага тръгнах обратно.

Нямаше как да не види, че дамата просто умира да узнае какво е търсила в Англия, ала приличието не ѝ позволяваше да попита направо. А Джорджина нямаше никакво намерение да обясни, че е била измамена и изоставена. Дълбоко в себе си тя все още се гневеше, че е проявила глупостта цели шест години да остане вярна на момичешката си любов. Всъщност любовта не беше извинение, защото онова, което бе изпитвала към Малкълм, не беше нищо в сравнение с чувствата към Джеймс Малъри.

Внезапно по гърба ѝ пробягаха тръпки. Обзе я неясно предчувствие, но тя отдаде това само на името, което не искаше да си отиде от мислите ѝ. Обърна се към госпожа Уигинс и видя, че тя се взира възхитено към вратата. Невъзможно. Промъкналата се в сърцето ѝ надежда беше абсурд. Кратък поглед към вратата, и тя щеше да се пукне като сапунен мехур. Но Джорджина просто не можеше да го направи. Трябваше да запази поне за миг тази прекрасна искра надежда, преди да настъпи неизбежното отрезвяване.

— Кой е този? — Гласът на госпожа Уигинс изтръгна Джорджина от сладките мечти. — Да не е някой от моряците на братята ти?

Вероятно. Сигурно. Братята ѝ често наемаха моряци по пътя и новите лица винаги предизвикваха любопитство в Бриджпорт. Джорджина не смееше да се обърне.

— Той изобщо не прилича на моряк — установи смаяно госпожа Уигинс.

— Наистина не прилича — обади се изненадващо Бойд, който през цялото време стоеше до тях, напълно забравен от Джорджина. — Изглежда ми познат. Сигурно съм го виждал някога, само че не помня къде и кога.

Ето че надеждата се изпари, каза си разочаровано Джорджина. Пулсът ѝ се успокои и тя отново задиша свободно. Най-после се

обърна към вратата, любопитна да разбере що за дявол се е появил... и земята под краката ѝ се люшна.

Това беше той, само на три метра от нея, едър, рус, елегантен. И безсрамно красив. Ала зелените очи, които я пронизаха и я накараха да затаи дъх, бяха студени като лед. Най-страшните очи, които беше виждала. Нейният любовник, нейният англичанин и — сякаш две ръце се ключиха около врата ѝ, заплашвайки да я удушат — нейната гибел.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

— Какво става с теб, Джорджи? — попита уплашено Бойд. — Не ти ли е добре? Защо така побледня?

Джорджина не беше в състояние да отговори. Усети тежката ръка на брат си върху рамото си, но не го видя. Не можеше да откъсне очите си от Джеймс, нито да повярва, че той стои пред нея в действителност, а не е само плод на въображението ѝ.

Отрязал е косите си, беше първата мисъл, която проникна в съзнанието ѝ. Докато плаваха към Ямайка, косата му беше сплетена на плитка и вързана на тила и с блещукащата златна обица приличаше на истински пират. Днес обаче нямаше вид на морски разбойник. Сламенорусата грива беше както винаги разбъркана, сякаш току-що се бе отървал от някоя силна буря, но в последно време това беше на мода сред изисканите господа, които обаче прекарваха часове пред огледалото, за да го постигнат. Кичурите падаха над ушите му и не ѝ беше възможно да разбере дали още носи общата си.

Беше толкова елегантен, че можеше да вземе участие дори в кралски бал. Костюмът му беше от кадифе и коприна. Досега Джорджина мислеше, че изглежда неустоим само в турскосиньо, но днес разбра, че се е лъгала. Тъмночервеното одеяние беше зашеметяващо, а кадифето направо блестеше. Копринените чорапи бяха снежнобели, също като модерната вратовръзка, на която беше закрепен голям диамант. Дори само той беше достатъчен да привлече погледите на присъстващите, макар че като цяло Джеймс представляваше внушителна гледка.

Джорджина пое дълбоко в себе си всяка подробност, но Джеймс я изглежда толкова унищожително, че ѝ се дощя да избяга. През седмиците, прекарани в морето, беше виждала Джеймс Малъри във всевъзможни лоши настроения, но никога дотолкова разгневен, че да загуби самообладание — ако изобщо имаше такова. Ала онова, което сега прочете в очите му, накара кръвта във вените ѝ да замръзне.

Мъжът срещу нея изглеждаше безкрайно разярен и тя дори не смееше да си представи какво ще се случи ей сега. Предстоеше ѝ да го узнае.

— Ти също ли го познаваш?

„Също“? О, разбира се, преди малко Бойд каза, че новодошлият му се струва познат. Не, той сигурно се лъжеше. Преди да успее да му отговори, затруднена от заседналата в гърлото ѝ буца, Джеймс се запъти към тях с небрежната си походка.

— Джордж в рокля? Колко необикновено! — Сухият му глас си проправи път през салона. — Стои ти добре, извънредно добре. Ала те предпочитам в панталони, те ме карат да си представям възхитителни...

— Кой сте вие? — прекъсна го остро Бойд и направи няколко решителни крачки към него, отрязвайки му пътя към сестра си.

В продължение на един кратък миг изглеждаше, че Джеймс просто ще го отблъсне настрана, и Джорджина изобщо не се усъмни, че това ще му се удаде без усилия. Двамата с Бойд бяха горе-долу еднакви на ръст, ала Бойд беше по-скоро мършав и жилав като братята си, докато Джеймс имаше фигура на боксьор, широкоплещест, едър и невероятно мускулест. Бойд не беше мъж, който можеше да бъде подминат, но въпреки двайсет и шестте си години изглеждаше като ученик в сравнение с Джеймс.

— По дяволите, да не си решил да се месиш, пале такава?

— Питам кой сте вие — повтори Бойд и макар че по лицето му изби червенина, причинена от невероятното нахалство на непознатия, прибави подигравателно: — С изключение на това, че сте англичанин.

Веселието се изпари от лицето на запитания.

— С изключение на това, че съм англичанин, се казвам Джеймс Малъри. А сега бъди добро момче и се отстрани от пътя ми.

— Я по-полека — обади се Уорън и застана до брат си, за да пререже пътя на Джеймс. — Името още не обяснява кой сте и какво търсите тук.

— Още един! Да им дам ли да се разберат, Джордж? — попита в посока към нея Джеймс, защото не можеше да я види зад широките рамене на Уорън. Независимо дали братята ѝ приеха въпроса сериозно или не, Джорджина не се усъмни нито за миг, че той щеше да го направи. Затова светкавично се плъзна под рамото на Уорън и застана пред него.

— Това са братята ми, Джеймс. Моля...

— Братята ти? — изсмя се подигравателно той, но зелените очи си останаха ледени. — Никога не би ми дошло на ум подобно нещо, особено като ги гледах как кръжат около теб...

Ехидството в гласа му не оставяше съмнение в смисъла на казаното. Джорджина затаи дъх. Бойд почервения като рак, а Уорън замахна с дясната ръка. Силният прав удар беше отразен с лекота и това го накара да спре. В следващия миг Дрю се втурна към тях, за да ги накара да се опомнят.

— Да не си полудял? — изсъска той. — Уорън, къщата е пълна с хора. Имаме гости, забрави ли? По дяволите, бях сигурен, че днес следобед се налудя достатъчно с мен!

— Не чу ли какво каза този кучи...

— Чух, разбира се. Но за разлика от теб аз знам, че този човек е капитан на кораба, който доведе Джорджи в Ямайка. Вместо да го смелиш на кайма, първо го попитай какво търси тук и защо се държи толкова... странно.

— Сигурно е пиян — предположи Бойд.

Джеймс счете, че не е нужно да опровергае това предположение. Вместо това устреми леден поглед в лицето на Джорджина, който я вцепени дотолкова, че ѝ отне и последната искрица радост от появата му.

— Права беше, Джордж, твоите наистина са досадни.

Очевидно намекваше за братята ѝ и за забележката, която се беше изплъзнала от устата ѝ първия ден на борда, когато му призна, че има и други братя, освен Мак.

Джорджина не знаеше как би трябвало да се държи. Не смееше да го попита защо е дошъл или защо е толкова сърдит. Трябваше да го отвлече по-далеч от братята си, преди да се разрази бурята, но не беше сигурна, иска ли да остане сама с него. Все пак това беше единственият изход от положението.

Докосна рамото на Уорън и усети напрежението му.

— Искам да поговоря на четири очи с капитана.

— Не — гласеше краткият отговор.

По израза на лицето му Джорджина разбра, че няма да го разубеди, затова потърси помощ другаде.

— Дрю?

Дрю беше по-дипломатичен. Без да я удостои с поглед, той се обърна направо към Джеймс:

— Е, каква е причината за идването ви, капитан Малъри? — Гласът му звучеше делово.

— Ако непременно държите да узнаете, дошъл съм да върна багажа на Джорджи, който тя по невнимание забрави в нашата кабина.

Джорджина едва потисна напирания стон и хвърли бърз поглед към братята си. Думата „нашата“ надвисна над салона като светла точка в безлунна нощ. Никой от присъстващите не разбра погрешно значението ѝ.

Предчувствието ѝ се оказа правилно: тя вървеше с бързи крачки към гибелта си. Време беше да си изкопае гроба, особено след като Джеймс изглеждаше твърдо решен да отиде още по-далеч с безсрамието си.

— Мога да ви обясня — започна тя, знаейки, че няма да стигне доникъде с обясненията — и излезе права.

— Предпочитам да чуя обяснението на Джеймс Малъри. — Уорън все още владееше гласа, но не и яростта си.

— Но...

— Аз също — намеси се Дрю и гласът му прозвуча не особено овладяно.

Това вече беше твърде много за Джорджина. Моментът не беше подходящ да демонстрира самообладание.

— Сега вече стига! Писна ми от вас двамата! Не виждате ли, че той нарочно ви предизвиква? Поне ти би трябвало да разпознаеш признаците, Уорън, самият ти често си в това състояние.

— Някой от вас ще бъде ли така любезен да ми обясни какво става тук? — прозвуча гласът на Клинтън.

Джорджина едва не извика от радост, когато големият ѝ брат се появи, придружен от Томас. Дано, божичко, дано поне сега Джеймс се вразуми! Защо му трябваше да излага доброто ѝ име? Без съмнение именно това беше целта му, въпреки че тя не можеше да си обясни причината.

— Добре ли си, мила? — попита загрижено Томас и сложи ръка на рамото ѝ.

Джорджина едва успя да кимне, когато Джеймс се обади подигравателно:

— Мила?

— Стига толкова, Джеймс Малъри. Не продължавай в същия — изсъска Джорджина, треперейки от гняв. — Това е брат ми Томас.

— А онзи пън?

— Брат ми Клинтън — процеди през стиснати зъби тя.

Джеймс равнодушно сви рамене.

— Никога не бих могъл да предположа. Членовете на семейството никак не си приличат. Как беше, майките ли бяха различни или бащите?

— Вие ли ми говорите за прилика! Брат ви е черен като греха.

— Антъни ще оцени високо любезното сравнение. А аз съм възхитен, че го помниш толкова добре, Джордж. Той също не те е забравил — както и аз...

Джорджина беше толкова развълнувана, че не обърна внимание на последния намек. Клинтън все още чакаше обяснение, както пролича по острото му изкашляне. Ала Бойд я изпревари.

— Това е капитанът на кораба, с който Джорджи е напуснала Англия. Той самият е англичанин.

— Вече го разбрах. Само затова ли разиграваш този спектакъл пред всички гости?

Неодобрението, което прозвуча в гласа на Клинтън, накара Бойд да се свие засрамено. Дрю продължи вместо него:

— Не започнахме ние, Клинт. Този тип влезе и веднага започна да обижда безсрамно Джорджи.

Джеймс презрително сви устни.

— Може би не ви хареса забележката, че госпожицата ми харесва повече в панталони? Това е въпрос на вкус, уважаеми приятелю, а не обида.

— Обаче прозвуча другояче, Малъри, и вие много добре го знаете — изфуча разярено Уорън. — Той надрънка и куп други глупости, Клинтън. Осмели се да твърди, че Джорджина е забравила багажа си в неговата кабина, и намекна...

— Разбира се, че в моята — прекъсна го меко Джеймс. — Все пак тя беше мой прислужник.

Можеше направо да каже „любовница“ помисли Джорджина и цветът изчезна от лицето ѝ. Май стигна дъното.

Братята ѝ я гледаха напрегнато, очаквайки възражение, но не беше в състояние да реагира и само продължаваше да се вира като безпаметна в Джеймс. В очите му не се четеше триумф. Той я гледаше все така студено и тя разбра: това не беше последното разкритие.

— Джорджина?

Хиляди мисли преминаха като светкавици през главата ѝ, не беше в състояние да улови поне една от тях, която да я измъкне от неловкото положение. Нямаше смисъл да лъже, особено след като Джеймс стоеше пред нея.

— Това е дълга история, Клинтън. Не може ли да почакаме...

— Не, искам да я чуя сега!

Страхотно. Ето че и Клинтън се ядоса. Дори Томас смръщи мислено чело. О, господи, ако можеше веднага да потъне в земята!

— Разбира се — отговори сковано тя. — Но в библиотеката, ако нямате нищо против.

— Точно така.

Джорджина тръгна напред, без да се грижи кой идва след нея. Ала когато Джеймс пръв пристъпи прага на библиотеката, го изгледа сърдито.

— Нямах предвид теб.

— О, не можеш без мен, любима. Тези млади контета няма да направят и крачка сами.

Джорджина вложи в погледа си всичката острота, на която беше способна, после се обърна към братята си. Дрю дипломатично изпроводи навън възрастната двойка, която седеше на дивана, и помещението остана на тяхно разположение. Джорджина се вираше като подплашено зайче във върховете на обувките си и чакаше. Можеше веднага да разкрие истината, но братята ѝ непременно щяха да убият Джеймс. Какво си въобразяваше той? С кого си имаше работа? Да не мислеше, че мъжете насреща му са хладни, равнодушни англичани? Щеше да преживее горчиво събуждане, когато работата се обърнеше срещу него — и точно това заслужаваше!

— Е, Джорджина?

— По-добре веднага да се откажеш от ролята на глава на семейството, Клинтън. Не съм извършила нищо лошо и не се срамувам. Обстоятелствата принудиха мен и Мак да заплатим за обратното си пътуване с работа и аз се преоблякох като момче.

— И къде спеше мнимият прислужник?

— Капитанът любезно ми предложи да споделя кабината му. Ти правеше същото с момчетата си, за да ги защитаваш, нали? А и той не знаеше, че съм...

Джорджина хвърли бърз поглед към Джеймс и в същия миг очите ѝ се разшириха от учудване. Едва сега осъзна значението на думите му отпреди малко.

— Ти, мръсно! Какво означава, че не си ме забравил? Да не искаш да кажеш, че през цялото време си знаел коя съм в действителност и само си се престорил на учуден от разкритието?

— Точно така — отговори равнодушно мъжът.

Джорджина не можа да се удържи. В очите ѝ блеснаха убийствени искри, тя изпищя и се хвърли като тигрица към Джеймс. Томас успя да я спре в последния момент. Уорън се изстъпи пред англичанина и запрати в лицето му обвинението си:

— Вие сте я компрометирали. Признавате ли?

— Вашата сестра се държа като последна уличница от пристанището. Нае се като мой прислужник, помагаше ми да се обличам, да се къпя и всичко това без каквото и да било смущение. Беше компрометирана много преди да я докосна.

— Велики боже! — изсъска Уорън. — Значи признавате, че...

Той не си направи труда да довърши изречението, нито да изчака отговора на Джеймс. За втори път тази вечер темпераментът му взе връх и той запрати юмрука си право в лицето на омразния натрапник. За втори път нападението му бе отблъснато с лекота, ала сега Джеймс отговори на удара с удар и юмрукът му улучи брадичката на Уорън с такава сила, че той полетя към стената. Все пак Уорън успя да се задържи на крака, макар и олюлявайки се.

— Защо не опитате с мен, Малъри?

Джорджина не повярва на ушите си. Клинтън се намесваше в юмручен бой? Разумният Клинтън?

— Томас, направи нещо, моля те! — изхленчи тя.

— Ако съм сигурен, че няма да помръднеш от мястото си, ще ида да държа здраво оня тип, докато Клинтън размаже физиономията му.

— Томас! — Джорджина буквално загуби ума и дума. Всички ли бяха загубили разума си? От другите трима можеше да се очаква подобен отговор, но от Томас? За бога, той никога не губеше

самообладание. А Клинтън никога не се месеше в сбивания. Сега обаче стоеше настръхнал като бик, единственият мъж в стаята, по-възрастен от Джеймс, и може би единственият, който можеше да се мери с него. А Джеймс, това адово изчадие, никак не се интересуваше, че надигащата се буря ще е изцяло за негова сметка.

— Ей, северняко, ти ли искаш да се биеш с мен? — захили се подигравателно той и изкриви устни. — Предупреждавам те, че съм доста добър.

Смелост ли беше това? Подигравка ли? Този мъж май бе решил да се самоубие. Сериозно ли мислеше, че ще успее да се справи с Клинтън? Не, той просто не познаваше братята й. Те непрекъснато се биеха помежду си, но щяха да се надигнат като един срещу такъв противник.

Двамата по-големи братя се отстраниха, но само след няколко минути стана ясно, че Джеймс е казал истината. Клинтън успя да улучи веднъж, но англичанинът го удари поне дузина пъти и коравите му юмруци постигнаха своето.

Когато след добре прицелен десен прав Клинтън се олюля, в боя се хвърли Бойд. За нещастие най-младият брат на Джорджи нямаше и най-малък шанс и очевидно го съзнаваше, но в момент като този не го беше грижа за нищо. Бърз удар отдолу, последван от десен прав, и Бойд се стовари на пода. Дойде редът на Уорън.

Този път средният брат беше по-добре подготвен. Всички в Бриджпорт се страхуваха от талантливия побойник, който рядко губеше, а ръстът и по-широкият обхват на ръцете му даваха предимство пред Джеймс. За съжаление досега не беше срещал боксьор, който да е тренирал на ринга от самото си раждане. Все пак Уорън се представи по-добре от Клинтън. Десницата му беше непрекъснато в движение, но не причини особени вреди. Струваше му се, че се бие срещу... каменна стена.

Издържа смело цели десет минути, след което се сгромоляса с трясък на пода, повличайки след себе си една маса. Джорджина изгледа изпитателно Дрю. Дали и той беше полудял дотам, че да се намеси? Ето че брат й се изправи, свали жакета си и широко се ухили.

— Признавам, вие не сте самохвалко, капитан Мальри. „Доста добър“ беше твърде мек израз. Не е ли по-добре да вземем пистолетите?

— Както желаете. Но ви предупреждавам...

— Само не ми казвайте, че владееете „доста добре“ и това оръжие.

Сухият тон на Дрю изтръгна кратък смях от устата на Джеймс.

— Дори съм много по-добър, приятелю. За да бъда почтен, ще ви осведомя, че всички млади негодници у дома отдавна знаят едно: от четиринадесет дуела не съм загубил нито един. Единствените битки, които съм губил, бяха по море.

— Всичко е наред. Ще се постарая да се възползвам от изтощението ви.

— По дяволите! Това не може да бъде вярно! — изкрещя Бойд, без да обръща внимание на неодобрението на брат си.

— Дръж се настрана, малки братко — посъветва го невъзмутимо Дрю. — Ти пропусна шанса си.

— Слушай, глупако, току-що се сетих къде съм виждал този господин. Не го ли позна, Томас? Я си го представи с брада...

— Велики боже! — изтръгна се невярващо от устата на Томас. — Та това е проклетият пират Хоуки!

— Точно така. Той офейка с целия ти товар. А когато за първи път плавах с „Океан“, заграби дори кораба.

— Сигурен ли си? — попита остро Клинтън.

— За бога, Клинтън — намеси се подигравателно Джорджина, без да подозира жестоката истина, — нима взе на сериозно тези глупави приказки? Той и пират? Той е само един проклет аристократ, виконт Не-знам-кой-си...

— Виконт Райдинг — уточни ухилено Джеймс.

— Благодаря — промърмори автоматично тя и безстрашно продължи: — Смешно е да го подозираш в пиратство, не мислиш ли?

— Аз съм пират-джентълмен, ако нямаш нищо против, любима — поправи я той с тон на евтин комедиант. — В пенсия, макар че това няма никакво значение.

Този път Джорджина не му благодари. Този мъж очевидно беше душевноболен. Иначе не можеше да си обясни признанието му. Ала за братята й това беше сигнал за атака.

Джорджина погледа известно време разразилата се битка, докато мъжете се затъркаляха по пода, невъобразима купчина от диво размахвани ръце и ритаци крака. После бавно се обърна към Томас,

който здраво стискаше рамото ѝ, очевидно смятайки, че сестра му е достатъчно глупава да се хвърли в лютата битка.

— Томас, спри това! — изкрещя отчаяно младата жена.

Само че брат ѝ не беше толкова ограничен. За разлика от другите той бе наблюдавал внимателно двамата главни участници в неприятната сцена и бе забелязал, че англичанинът гледа заплашително, само когато Джорджина е обърната към него. Щом престанеше да му обръща внимание, в очите му се появяваше нещо съвсем различно, чисто и искрено. А чувствата на сестра му бяха от ясни по-ясни.

— Той ли е мъжът, който те караше да плачеш? — попита съчувствено Томас. — Той ли...

— Да, той. Беше, но вече не е — отговори подчертано бавно тя.

— Защо тогава да се намесвам?

— Защото братята ти му причиняват болка!

— Аха, разбирам. А аз си мислех, че именно това е целта им.

— Томас! Те използват историята с пиратството, за да не се бият почтено. Иначе не биха имали шанс срещу него.

— Може би, но историята с пиратството е истинска, Джорджи. Този мъж е пират.

— Бил е — не се отказваше Джорджина. — Нали чу, че се е оттеглил!

— Това обаче не променя факта, че по време на съмнителната си кариера твоят капитан е унищожил два кораба на „Скайларк“ и е откраднал ценен товар.

— Той ще ви обезщети.

Аргументът остана нечут, защото биещите се започнаха да се надигат един по един от пода. Всички, освен Джеймс Малъри. Изглежда, каменните стени също бяха уязвими.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Джеймс се събуди от безсъзнанието, в което беше изпаднал, и с мъка потисна един стон. Чувстваше се много зле, сякаш го бяха прекарвали през валяка за гладене, но очевидно нямаше сериозни наранявания, освен няколко натъртени ребра — а и за челюстта не беше съвсем сигурен.

По дяволите, сам си беше виновен. Но не можеше да стои мълчаливо и да се прави на нищо неподозиращ, след като братята ѝ го познаха и изровиха цялото му минало. Макар че Джорджина положи всички усилия да го защити, той сметна, че е по-добре да разкрие цялата истина.

Само да не бяха толкова много. По дяволите, сам срещу петима! Арти и Анри май бяха пропуснали да го осведомят за тях. Защо всъщност отхвърли първоначалния си план да се срещне насаме с Джордж и бе обзет от тази съдбоносна идея? Вярно, Кони се опита да го разубеди. Но по време на обратното пътуване щеше да го подлуди с подигравки за претърпяното поражение, а в Лондон щеше веднага да разкаже историята на брат му Антъни — топла, топла. Не искаше дори да мисли, как ще се забавлява милото му братче.

Какво всъщност искаше да постигне с появата си на този проклет прием? Само да натрие носа на малката госпожица? Причината беше в самия бал, по-скоро в представата как Джордж се забавлява с цяла дузина наконтени млади глупаци. Мисълта за това го вбеси. Откъде да знае, че ще я намери обкръжена от проклетите ѝ братя, които я пазеха като овчарски кучета, и човек изобщо не можеше да се приближи...

Джеймс чуваше нечии гласове, някои по-близо, други доста отдалеч, един точно над него. Усети как един от братята се наведе към лицето му, за да провери идва ли в съзнание. За миг се изкуши да си смени мястото с него, но разумът победи. Само заради Джордж се постара да се държи прилично с тях и ето я наградата за великодушието му! Лесно можеше да ги хване един по един и да ги натупа, както трябва — защо ли да не навакса сега? Но след като те

буквално го бяха смазали, той бързо отхвърли тази мисъл. Най-добре да чуе какво се говори, макар че това не представляваше особено удоволствие при тези пулсиращи болки и бучене в главата.

— Докато не го чуя лично от Джорджи, не го вярвам, Томас.

— Та тя искаше да се намеси в боя!

— Присъствах, Бойд — поправи го единственият глас, който се разбираше и който звучеше толкова приятно.

— Аз я задържах. Но това няма значение, казах ти, че тя...

— Но тя страда от загубата на Малкълм!

— Ти си истински глупак, Дрю. Колко пъти трябва да ти повтарям, че за всичко е виновна проклетата й упоритост!

— Защо, по дяволите, не се държиш настрана, Уорън? И без това от устата ти излизат само глупости.

Кратка схватка, после друг глас:

— Хей, вие двамата, смятах, че днешният бой ви е бил достатъчен!

— Във всеки случай този тип се държа безсрамно и аз нямам намерение да го търпя повече. Знай това, Клинтън. Дори нашият капитан е нищо в сравнение с него.

— Това вече няма значение. Уорън, бъди така добър и най-последно млъкни. И без това нямаш какво да ни кажеш. А ти, Дрю, престани с тази свръхчувствителност. Това няма да доведе доникъде.

— Виж какво, аз не го вярвам, също като Бойд. — Джеймс вече различаваше отделните гласове и разпозна сърдития, грачещ глас на Уорън. — А и нашият слабак също не вярва...

Спорът беше прекратен от поредната размяна на удари и Джеймс горещо се помоли противниците му да се избият помежду си. Най-последно разбра за какво ставаше дума. Направи опит да се надигне, когато подивялата глутница се нахвърли върху него и погребя под себе си израненото му тяло. От подутите му устни се изтръгна болезнен стон.

— Как се чувствате, Малъри? — прозвуча учуден и благоразположен глас. — Имате ли достатъчно сили за сватба?

Джеймс отвори очи и изгледа смаяно ухиленото младежко лице на Бойд. Англичанинът събра всичкото презрение, което му бе останало, и отговори:

— Моите братя се отнасяха с мен много по-различно от вас, хленчещи слабаци.

— Е, хайде, да изкараме още един рунд! — намеси се нападателно Уорън.

— Седни, Уорън — заповяда остро Томас и всички братя смаяно го изгледаха.

Джеймс събра всичките си сили, изправи се и в този миг осъзна какво предстоеше:

— Каква сватба, за бога?

— Вашата и на Джорджи, уважаеми капитане. Вие компрометирахте сестра ни, затова ще я вземете за жена. Ако не желаете, ще бъдете убит на място.

— Тогава се усмихни, приятелче, и натисни спусъка. Не позволявам да ме принуждават...

— Нима не дойдохте у нас, за да направите предложение за женитба, Малъри? — осведоми се любезно Томас.

Джеймс му хвърли мрачен поглед, докато останалите се забавляваха царски.

— Да не си се побъркал, Томас?

— Е, това обяснява всичко, нали? — прозвуча ироничен глас някъде отдолу.

— Откъде ти идват тази нелепи идеи? Първо странното ти мнение за Джорджи, а сега и това?

— Би ли имал добрината да ни обясниш, Томас?

— Не е толкова важно — отговори братът и проницателно изгледа Джеймс. — Английският ум и без това няма да го проумее.

Джеймс преглътна напирещата на устните му острота. Нямахше смисъл да се нервира с тези слабоумници. Бавно и с голяма предпазливост се изправи. Едновременно с него се надигнаха Уорън и Клинтън. Да не мислеха, че още ги заплашва опасност? Проклети дървеняци! Разбира се, малкият Джордж не можеше да има обикновено семейство...

— Между другото, къде е Джордж? — осведоми се напрегнато Джеймс.

Най-младият, който не преставаше да крачи напред-назад из стаята, спря пред него и го удостои с гневен поглед.

— Това не е истинското й име, Малъри.

— О, небеса! Нима ще се караме за едно име? — И тъй като рядко не довеждаше нещата докрай, не можа да се удържи да не добави: — Наричам я, както си искам, хлапенце. Е, къде сте я скрили?

— Не сме я скрили — изгърмя Дрю зад гърба му. — Тук е.

Джеймс се обърна рязко, но в същия миг съжали за бързото движение. Дрю стоеше между него и дивана. А на дивана беше просната Джорджина, бледа като платно, в безсъзнание.

— Проклятие!

Дрю, който единствен забеляза убийствения блясък в очите на Джеймс, се опита да му препречи пътя, но бе оттласнат яростно в най-близкия ъгъл. Няколко картини паднаха от стената, а от салона се чу силен трясък: един прислужник се бе стреснал и в уплахата си бе изпуснал табла, отрупана с чаши.

— Остави го, Уорън — обади се Томас. — Нищо няма да й направи. — После се обърна към Джеймс: — Изпадна в безсъзнание, като ви видя.

— Джорджи никога не припада — настоя упорито Бойд. — Мисля, че се преструва, за да не слуша повече крясъците на Клинтън.

— Трябваше още вчера да я натупаш, Клинт — изсъска Уорън и пожъна всеобщо възмущение — и нещо съвсем неочаквано от страна на единствения чужд на семейството.

— Ако я докоснеш, ще те убия!

Джеймс дори не се обърна. Той коленичи до дивана и внимателно потупа Джорджина по бузите, за да я събуди.

— Нали ти казах, Клинт — изръмжа във възцарилата се тишина Томас.

— Виждам. Още една причина да не губим време.

— Ако го отведа при губернатор Уолкот, той ще го окачи на бесилката още утре и проблемът ще се реши от само себе си.

— Но той я е компрометирал, Уорън — напомни му Клинтън. — Първо ще ги оженим, а за другото ще мислим после.

Мъжките гласове гърмяха зад гърба му, но Джеймс не чуваше нищо. Бледото лице на Джорджина му създаваше сериозни грижи, дишането ѝ едва се усещаше. Досега не му се беше случвало да се грижи за изпаднали в безсъзнание дами. Винаги се намираха други жени, които тичаха да донесат ароматни соли или нещо подобно. Братята ѝ сигурно нямаха такова нещо вкъщи, иначе веднага щях да го

донесат. Май запалените пера имаха същия ефект. Трябваше да измъкне нещо от дивана.

— Опитайте да я погъделичкате по краката — предложи Дрю, който стоеше точно зад него. — Това е чувствителното ѝ място.

— Знам — отговори тихо Джеймс, припомнил си как веднъж нежно помилва стъпалото ѝ по време на любовната игра и тя едва не излетя от леглото.

— Знаете? Откъде, по дяволите?

Джеймс въздъхна изнервено, защото нямаше как да не забележи сприхавия тон.

— Съвсем случайно, приятелю. Да не мислиш, че си играя на гъделичкане като някое хлапе?

— Тогава се питам какви игри сте играли със сестра ми...

— Точно такива, каквито предполагаш.

Дрю пое шумно въздух и заплашително изръмжа:

— Време е да си изкопаете гроба, проклети англичанино.

Джеймс хвърли кратък поглед към младия мъж и понечи да се усмихне, но болката беше толкова силна, че се отказа.

— Нямам такова намерение. Нима предпочитате да лъжа?

— Да, така щеше да бъде по-добре.

— Съжалявам, стари момко, но аз съм лишен от скрупулите, с които ти очевидно се кичиш. Както вече казах на сестра ти, в някои неща съм непоправим.

— По отношение на жените може би?

— Точно така. Умник си ми ти.

Дрю пламна от гняв и стисна ръце в юмруци.

— Вие сте по-лош от Уорън! Ако тя...

— Млъкни за малко, момче. Сигурен съм, че имаш добро сърце, но с мен не можеш да се справиш. Не е ли по-добре да се понапънеш малко и да донесеш нещо, което да изправи сестра ти на крака? Не искам да пропусне това забавление.

Дрю хукна навън и скоро се появи с чаша вода. Джеймс го изгледа скептично.

— Какво да правя с нея, по дяволите? — Вместо отговор, Дрю изля чашата върху лицето на сестра си. — О, слава богу, че ме отмени — ухили се Джеймс, когато Джорджина се задави и се надигна, кашляйки. Искрящите ѝ от гняв очи търсеха злосторника.

— Ти беше припаднала, Джорджи — побърза да се защити Дрю.

— Оттатък има дузина дами, които носят в чантичките си ароматни соли — изкрещя сърдито тя и изтри водата от лицето и деколтето си. — Защо не помоли някоя да ти ги даде?

— Не се сетих.

— Тогава трябваше да донесеш поне кърпа — изсъска възмутено тя. — Дрю, от теб няма никаква полза. Само погледни какво направи с роклята ми.

— И без това не биваше да я слагаш — отговори невъзмутимо Дрю. — Тъкмо ще се преоблечеш.

— Ако си го направил нарочно, ще ходя само с нея, докато се накъса на парчета.

— Деца, ако нямате нищо против... — обади се Джеймс и привлече вниманието на Джорджина върху себе си.

— Джеймс, погледни си лицето!

— Остави това, малката. На твое място бих си мълчал, защото ти също не изглеждаш по-добре. Мокра си като кокошка.

— От водата, проклетнико, по мен поне няма кръв! — изсъска тя и се обърна към Дрю: — Нямах ли поне носна кърпа?

Брат ѝ се порови в джобовете си и измъкна мъничко парче плат. Подаде ѝ го с доволна усмивка, смятайки, че е достатъчно за лицето ѝ. Ала с учудване установи, че сестра му се преведе и внимателно попи кръвта от лицето на проклетия англичанин. А той дори не направи опит да се възпротиви. Остана на колене пред нея и ѝ позволи да почисти лицето му, сякаш това беше най-естественото нещо на света. Сякаш само минути преди това не я беше пронизвал с мрачни погледи, сякаш не я беше обидил най-безсрамно пред очите на семейството ѝ и пред половината град, сякаш не беше чул обидните ѝ думи. Дрю хвърли бърз поглед към братята си, за да установи дали и те са забелязали странната сцена. Уорън и Клинтън не гледаха насам, защото все още се караха. Бойд обаче срещна погледа му и многозначително извъртя очи. Дрю кимна в знак на съгласие. Томас клатеше глава, отчасти невярващо, отчасти развеселено. Дрю не намираше нищо весело в тази гледка. Да бъде проклет, ако позволи един пират да му стане зет — все едно отказал ли се е от този занаят или не. На всичкото отгоре английски пират. И най-лошото — аристократ от старата родина. Не можеше да повярва, че сестра му

наистина се е влюбила в такъв невъзможен човек. Тук нещо не беше наред.

Защо Джорджи се занимаваше с този негодник? Защо припадна, като видя как са го подредили?

Макар и неохотно, Дрю трябваше да признае, че англичанинът е забележителен мъж. Непобедим боксьор, добре, това можеше да направи впечатление на него, но със сигурност не на Джорджи. Изглеждаше безсрамно красив, поне докато не обработиха с юмруци лицето му. Но нима Джорджина обръщаше внимание на такава дреболия, след като познаваше и другата страна на медала? По дяволите, след пътуването до Англия сестра му се държеше повече от странно.

— Добре умееш да си служиш с юмруците.

След тази гневна забележка на Джорджина, Дрю хвърли бърз поглед към Джеймс, за да проследи реакцията му. Ала по подутото лице не се четеше вълнение.

— Така е, тренирал съм достатъчно дълго.

— Как си намирал време, след като си поддържал плантация в Ямайка и си пиратствал по моретата?

— Ти веднъж ми даде да разбера, че съм доста възрастен, малката. Значи съм имал достатъчно време за най-различни забавления, не е ли така?

Дрю едва не се задави, като чу тези думи, и Джорджи сърдито се обърна към него:

— Продължаваш да стоиш и да зяпаш! Трябва веднага да сложим студен компрес на подутите очи. Това се отнася и за твоите.

— О, не, Джорджи! И десет коня не са в състояние да ме изнесат оттук. Ако желаеш да отстъпя малко назад, за да размениш няколко думи насаме с този тип, защо просто не ме помолиш?

— Нямам какво да му кажа — изсъска възмутено тя и отново се обърна към Джеймс. — Да, за теб говоря. Нищо... освен че държанието ти тази вечер премина границата на обичайното ти нахалство. Трябваше да знаеш на каква подлост си способен. Признаците бяха налице. Но не, аз, глупавата гъска, сметнах, че проклетата ти привичка да се надсмиваш над другите е безобидна, че не се шегуваеш с лошо чувство. Каза, че ти е навик, и аз бях достатъчно глупава да ти повярвам! Направих грешка. Проклетият ти език е

смъртоносен като острие на кама и аз го изпитах на собствения си гръб. Е, доволен ли си от постигнатото? Добре ли се забавляваше? Какво, по дяволите, правиш до мен? Отдавна трябваше да те сложат в леглото!

Първо кипеше от възмущение, а накрая показва трогателна загриженост към него! Джеймс се надигна и избухна в луд смях. Болките в челюстта бяха непоносими, но не можеше да се сдържа — въпреки цялата любов, която изпитваше.

— Колко мило от твоя страна, че не си им разказала нищо, Джордж — проговори през смях той.

Джорджина го дари с мрачен поглед и зададе първия сериозен въпрос:

— Какво правиш тук, Джеймс?

Усмивката замръзна на лицето му. В следващия миг враждебността се върна.

— Забрави да се сбогуваш, любима, и аз се възползвах от случая да наваксам пропуснатото.

Аха, затова беше толкова ядосан. Господинът се чувстваше измамен? Само от нищожно, смешно желание да си отмъсти разрушаваше доброто ѝ име, дълбоките ѝ чувства към него? Е, поне на последното можеше да се зарадва. Само като си помислеше как ѝ се искаше да умре от мъка, че никога няма да го види отново! Сега обаче беше твърдо решена да го забрави завинаги.

— Прощавай, колко глупаво от моя страна — изсъска през стиснати зъби тя. — Но това ще се уреди лесно. Довиждане, капитан Малъри!

Джорджина се обърна на токчетата си и закрачи величествено към вратата, но внезапно се озова срещу братята си. Те бяха чули всяка дума от разговора ѝ с Джеймс и сега я гледаха безмълвно. По дяволите, как можа да забрави, че не бяха сами в стаята!

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

— Дори слепец би разбрал колко близки сте двамата!

Джорджина смръщи чело след хапливата забележка на Уорън, но заедно със смущението и дълго потискания гняв нарасна и поривът ѝ да се защити.

— Какво всъщност целиш с тази забележка, Уорън? Все пак аз прекарах пет седмици на борда на „Мейдън Ан“. Джеймс вече ви осведоми за това с обичайната си деликатност.

— И в леглото му, нали?

— Аха, най-после стигнахме до същността на нещата. — Едната ѝ вежда се вдигна в израз на възмущение, изключително успешна имитация на навика на Джеймс, а обичайното в благородните кръгове „ние“ също беше заето от него. Силата ѝ не беше в сарказма, затова беше разбираемо, че копираше майстор в тази област. — Смятах, че думата на един пират ти е достатъчна. Нали затова се нахвърлихте върху него и се опитахте да го пребиете? Тогава вярваше на всяка дума. Поне веднъж не ти ли хрумна, че може да е излъгал?

Клинтън и Бойд се изчервиха засрамено. Дрю стоеше зад нея и не се виждаше. Само Уорън се чувстваше в правото си.

— Никой нормален човек няма да признае безчестни постъпки, ако не ги е извършил.

— Така ли? Ако го познаваше по-добре, щеше да знаеш, че той е в състояние да признае дори убийство, все едно дали го е извършил или не, само заради силата на въздействието. Не виждаш ли, че той с удоволствие сее раздори? Освен това кой ти каза, че е нормален?

— Протестирам най-решително срещу подобни обвинения, Джордж — обади се тихо Джеймс, който се бе отпуснал на дивана, за да облекчи болките си. — Все пак братята ти ме познаха.

— Да вриш в пъкъла, Джеймс! — изфуча Джорджина. — Защо поне за малко не затвориш проклетата си уста? Даде своя принос към разговора и той беше предостатъчен.

— Това не е разговор, Джорджи — намеси се Клинтън. — Поставихме ти ясен въпрос. Защо не отговаряш, а се отклоняваш от темата?

Джорджина вътрешно простена. Нямахше да избегне горчивата участ. Нямахше защо да се чувства така... виновна — но все пак те ѝ бяха братя. Не можеше просто така да им заяви, че е спала с някого, без да е омъжена за него. За подобни неща трудно се разговаряше дори между женени хора.

За малко си поигра с мисълта да излъже — но доказателството скоро щеше да проличи. А и Джеймс надали щеше да ѝ позволи тази лъжа, след като бе положил всички усилия да раздрънка на висок глас интимните им отношения и да успокои наранената си суетност.

Разочарована, притисната до стената, Джорджина се приготви за голямото признание:

— Как предпочитате да го кажа — буква по буква ли или просто да осведомя почитаемите господа, че в това отношение капитан Малъри каза истината?

— Джорджина! С един проклет пират!

— Откъде да знам, че е бил пират?

— Но той е англичанин! — изкрещя Дрю.

— Е, това поне не можеше да бъде отминато — отговори сухо сестра му.

— Само не ставай нахална, Джорджи — предупреди я Клинтън. — Повече от ясно е, че не умееш да си подбираш мъжете.

— Но поне е последователна в избора — подхвърли Уорън. — Първият беше мръсник, а за втория да не говорим.

— Имам чувството, че братята ти не ме харесват особено, Джордж — не можа да се удържи Джеймс.

Това вече беше много.

— А сега ме слушайте внимателно, всички. Признавам, че направих грешка. Сигурно не съм първата жена, на която това се случва, и със сигурност няма да бъде последната. Но не ме изкарвайте сляпа! Вече знам, че този мъж още от самото начало е имал за цел да ме прелъсти. Вие не правите ли същото? Ако сега сте решили да се правите на моралисти, значи сте жалки лицемери. Той си свърши работата толкова добре, че аз дори не забелязах какво ми се готви. За известно време дори помислих, че ме взема за момче — но много

скоро осъзнах заблудата си. Аз имам причини да се гневя, не вие. Освен това съм сигурна, че ако бяхте на негово място, и вие щяхте да се държите по същия начин. Независимо от това аз ви заявявам, че се включих в играта доброволно, осъзнавайки напълно какво върша. Съвестта ми може да го потвърди.

— Твоята какво?

— Добре казано, Джордж — отбеляза от дивана Джеймс, развеселен от начина, по който едновременно го обвиняваше и защитаваше. — Но смятам, че братята ти биха предпочели да чуят нещо друго: че съм те взел насила или съм те принудил.

Джорджина се обърна като ужилена и го изгледа с присвити очи.

— Сериозно ли смяташ, че си упражнил натиск върху мен?

— Разбира се, че не, скъпа. Не бях аз човекът, който усети пръв пеперуди в корема.

Споменът за преживяното я накара да се изчерви и всички я видяха. О, господи, нима ще им каже и това?

— Какво каза той? — попита Дрю, който единствен усети смущението ѝ.

— Нищо... само една глупава шега — пошепна тя и помоли с поглед Джеймс най-после да млъкне.

Той, разбира се, не го направи.

— Шега ли, Джордж? И ти наричаш това...

— Ще те убия, Джеймс Малъри, кълна се!

— Но първо ще се омъжиш за него.

— Какво? — простена Джорджина и изгледа смаяно Клинтън, който бе произнесъл тези думи. — Това не може да бъде вярно! Сериозно ли говориш? Как ще приемеш в семейството човек като него?

— Не е точно така, мила моя. Ти си го избра...

— Не съм! А той никога няма да се ожени за мен... — Тя се прекъсна, обърна се към Джеймс и в погледа ѝ се изписа нерешителност. — Ти искаш ли?

— Разбира се, че не — отговори мрачно мъжът, после се поколеба и попита: — А ти?

— Разбира се, че не — повтори думите му Джорджина, подтикната от наранената си гордост. После отново се обърна към братята си и заключи: — Мисля, че всичко е изяснено.

— Точно така. Ние вече уредихме въпроса, Джорджи, още докато ти и капитанът лежахте в безсъзнание — обясни Томас. — Ще се венчаем още тази нощ.

— Ти си в дъното на всичко, нали? — изсъска Джорджина, припомнила си тазсутрешния им разговор.

— Правим го само за твое добро.

— Кое му е доброто, Томас? Не мога да се омъжа за човек, който не ме иска.

— Никога не съм твърдял противното, мила — отбеляза сухо Джеймс и в гласа му прозвуча трудно потискан гняв. — Макар че, беше прекрасна любовница...

Джорджина пое дълбоко въздух, а братята ѝ се нахвърлиха върху Джеймс.

— Проклетата свиня!

— Ще се ожениш за нея или...

— Да, да, вече знам — прекъсна пороя от думи Джеймс — ... или ще ме застреляте.

— Ще направим нещо много по-добро — изръмжа Уорън. — Ще вдигнем кораба ти във въздуха.

Джеймс скочи от дивана. Клинтън невъзмутимо обясни:

— Вече изпратихме човек да открие „Мейдън Ан“. Очевидно не си хвърлил котва в пристанището, иначе щяхме да го знаем.

Джеймс не каза нищо и Уорън продължи с обясненията:

— Ще задържим целия екипаж. Така ще предадем на палача всички проклети пирати.

След тази забележка се възцари потискащо мълчание, прекъснато от Бойд:

— Мислиш ли, че е редно да го обесим, след като е станал съпруг на Джорджина? Не е много почтено да пратиш на бесилката собствения си зет.

— Да го обесите! — изкрещя ужасено Джорджина и едва не припадна отново. — Да не сте полудели!

— Той призна пиратството си, Джорджи. Освен това съм сигурен, че „Скайларк“ не е единствената му жертва. Не можем да отменим деянията му с лека ръка, нали?

— Разбира се, че не. Той ще ви обезщети. Хайде, Джеймс, кажи им, че ще платиш! — Джорджина го изгледа заклинателно, но мъжът

само поклати глава и от устата му не се отрони нито дума. Направо се пръскаше от гордост. — Томас! — изплака Джорджина, готова да изпадне в паника. — Отивате твърде далеч. Говорим за престъпления, станали толкова... толкова отдавна.

— Преди седем или осем години — обясни брат ѝ и безгрижно сви рамене. — Понякога паметта ми изневерява, но капитан Малъри се погрижи да я освежи.

Джеймс се засмя на последната забележка, но в смеха му нямаше и капчица хумор.

— Изнудване, а? Шантаж? Заплаха с насилие и нанасяне на телесни повреди? Вие ли, нещастни провинциалисти, ще ме наричате пират?

— Ние ще те предадем на съда. А тъй като Бойд и аз сме единствените свидетели...

Томас не се доизказа, но всички разбраха за какво намеква. Ако Джеймс дадеше съгласието си за женитба, нямаше да има съд, поради липса на свидетели. Джорджина усети как напрежението ѝ отслабна, но в този миг се обади друг брат:

— Твоята памет може и да е отслабнала поради силните чувства, Томас — заговори Уорън, — но аз чух ясно всяка дума от признанието му. И ще дам показания пред съда, бъди уверен.

— Вече нищо не разбирам, приятели. Какво все пак възнамерявате? Да спасите честта си или да си отмъстите? А може би искате да убедите сами себе си, че едното е свързано с другото?

Хапливият хумор на Джеймс вбеси Уорън.

— Няма да има спасение на честта, не и докато из имам думата тук. Освен това нямам основание да обсъждам темата с вас, Хоуки. — Той изстреля името с такова презрение, сякаш произнасяше най-страшна ругатня. — Остават корабът и екипажът. От вас зависи дали ще привлечем хората ви под отговорност или не.

Обикновено Джеймс не излизаше лесно от кожата си, още по-малко забравяше изисканите си маниери. Отдавна бе овладял буйния темперамент на младостта си и макар че от време на време се разгневяваше, човек трябваше да го познава много добре, за да забележи в какво състояние е. Но никой не можеше да заплашва семейството му и да си въобразява, че ще се отърве ненаказан — а екипажът беше част от това семейство.

Той изпъна рамене и бавно закрачи към Уорън. Джорджина не откъсваше очи от него, защото инстинктивно бе усетила, че брат ѝ е отишъл твърде далеч. За съжаление Уорън не забелязваше, че има насреща си опасен звяр, макар и умеещ да се контролира. И Мак, и тя самата го бяха разбрали още първата вечер в пристанищната кръчма.

Гласът на Джеймс прозвуча измамно меко, но предупреждението беше недвусмислено:

— Твърде много превишаваш правата си, като въвличаш кораба и екипажа ми в тази афера.

Уорън презрително изпухтя.

— Английски кораб, промъкнал се тайно в наши води? На всичкото отгоре пиратски! Мога само да се изсмея. Разбира се, че имаме право.

— Аз също.

После всичко стана много бързо. Всички в помещението гледаха като замаяни, особено Уорън, който внезапно усети как две силни ръце се заключиха като клещи около шията му. Той също не можеше да се нарече слаб, но никой не беше в състояние да се изплъзне от такава хватка. Клинтън и Дрю, които скочиха едновременно и сграбчиха Джеймс от двете страни, също не успява да го отдръпнат. Пръстите на англичанина стискаха бавно, но безмилостно.

Лицето на Уорън се оцвети в тъмночервено. Томас потърси някакъв тежък предмет, за да го удари изотзад, но не се стигна дотам. Джорджина събра цялата си смелост, скочи на гърба на любимия си и изплака в ухото му:

— Джеймс, моля те, той ми е брат! — И смъртоносната хватка се разхлаби.

Клинтън и Дрю веднага го пуснаха, за да поемат Уорън, който заплашваше да се строполи на пода. Настаниха го на най-близкия стол, прегледаха врата му, но не намериха сериозни наранявания. Уорън се закашля с изцъклени очи.

Джорджина скочи от гърба на Джеймс, треперейки с цялото си тяло. Гневът ѝ се беше изпарил, но когато Джеймс се обърна и я погледна в лицето, тя разбра, че англичанинът е на края на самообладанието си.

— Само след секунди щях да го удуша, не разбираш ли!

Джорджина се сви под гневното му избухване.

— Да... всички видяхме.

В продължение на един безкраен миг очите му я измерваха с гневен поглед. Джорджина беше сигурна, че яростта му не се е уталожила, че голяма част е запазена за нея; зелените очи пръскаха искри, мъжкото тяло вибрираше от напрежение.

Внезапно всичко свърши.

— Доведете по-скоро свещеника, преди да съм размислил — изръмжа Джеймс и всички присъстващи се вкамениха от изненада.

След по-малко от пет минути доведоха добрия отец Тийл, който също беше гост на приема. Впрочем, забавлението продължаваше с пълна сила. Малко по-късно Джорджина и Джеймс Малъри, виконт Райдинг, бивш пират и кой знае още какъв, станаха семейство. Всъщност младата жена си бе представяла другояче сватбата си — през всичките тези години, през които търпеливо чакаше Малкълм. Търпеливо? Не, по-скоро равнодушно. Този път обаче нямаше и следа от равнодушие.

Джеймс се бе примирил с неизбежното, макар и с крайна неохота. Недоволството и гневът бяха само две от крайно неподходящите чувства, които се четяха по лицето му по време на венчавката. Братята на Джорджина в никой случай не бяха по-добри. Твърдо решени да я видят омъжена, те чакаха с нетърпение края на церемонията и не се свеняха да го показват. Самата тя разбираше, че не бива да прояви обичайната си упоритост и да сложи край на комедията, не и с детето, което носеше под сърцето си. Трябваше да мисли за нероденото. То щеше да има полза от името на баща си.

През цялото време Джорджина се питаше дали присъстващите щяха да се държат другояче, ако знаеха за бебето. Надали. Джеймс бе принуден да я вземе за жена и този унижаващ гордостта му факт не можеше да бъде отречен. По-късно... Някой ден щеше да му признае и да облекчи малко позора... Ами ако Уорън продължеше да настоява упорито на своето?

Точно в мига, когато отецът ги обяви за мъж и жена, брат й се обади:

— А сега го затворете. Вече е изпълнил съпружеските си задължения.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

— Сериозно ли смяташ, че можеш повторно да ни изиграеш този номер, Джорджи?

Джорджина, която тъкмо разбиваше ключалката на едно чекмедже стреснато подаде глава иззад бюрото на Клинтън. Дрю поклати глава, а застаналият до него Бойд очевидно не разбра въпроса.

Джорджина се надигна, побесняла от факта, че я завариха на местопрестъплението. По дяволите, а беше сигурна, че всички са си легнали! Дрю веднага бе отгатнал намеренията ѝ, но тя се опълчи безстрашно срещу него.

— Нямам понятие за какво говориш.

— Хайде, хайде, много добре знаеш, миличка — ухили се Дрю. — Даже ако беше успяла да се докопаш до вазата, уверявам те, че тя е нищо в сравнение с онова, което ти стори англичанинът. Уорън ще я пожертва без колебание, преди да пусне капитан Хоук да си отиде.

— Трябва ли да го наричаш така? — изхленчи Джорджина и изтощено се отпусна в едно кресло.

— Добре ли чух? — осведоми се Бойд. — Искаш да освободим нещастника, така ли, Джорджи?

Сестра му предизвикателно вирна брадичка.

— И какво, ако е така? Вие пропускате решаващия факт, че Джеймс дойде тук заради мен. Ако не се беше появил, нямаше да го познаете и сега нямаше да седи затворен в избата. Как мислиш, съвестта ми ще понесе ли да го видя осъден и обесен?

— Може да го освободят, ако се намеси Томас — напомни ѝ Бойд.

— Не съм склонна да поема този риск.

Дрю недоверчиво вдигна вежди.

— Ти наистина ли го обичаш, Джорджи?

— Говориш глупости! — изсъска тя.

— Слава богу — простена измъчено брат ѝ.

— И така да е — раздразни се Джорджина. — За щастие възвърнах разума си. Няма да допусна Уорън и Клинтън да наложат волята си.

— На Клинтън му е безразлично, че съпругът ти е скандално известният Хоук — отбеляза Дрю. — Но не отдава особено значение на компанията му. Гризе го, че не успя да го надвие.

— И вие не постигнахте повече, въпреки това не ви чух да викате палача.

— Ти май се шегуваш — ухили се Бойд. — Той е много по-добър от нас. Няма смисъл да се борим с него. И не е никакъв позор да загубиш от толкова добър боксьор.

— Бойд е прав — ухили се и Дрю. — Бих могъл дори да му се възхитя, ако не беше толкова... толкова...

— Нагъл и отвратително циничен — допълни спокойно Джорджина. — Съжалявам, че го казвам, но винаги е такъв, дори с най-близките си приятели.

— Това би ме подлудило — провикна се Бойд. — Ти как го понасяш?

Джорджина само сви рамене.

— Щом свикнеш, ти става дори забавно. Но навиците могат да станат опасни. Джеймс ни най-малко не се интересува дали поведението му обижда другите хора или не. Точно както тази вечер. Като не вземем предвид поведението му, безславното минало и всичко останало, аз съм на мнение, че не се отнесохме почтено към него.

— Бяхме достатъчно почтени — заяви невъзмутимо Бойд. — Сама си помисли какво ти е сторил.

— Не намесвайте и мен. Не можете да обесите един мъж само защото е прелъстил някоя жена, нали? В такъв случай вие и двамата сте за бесилката. — Бойд поне се изчерви, ала Дрю продължи невъзмутимо да се хили. — Ще се изразя другояче — продължи Джорджина и удостои брат си с унищожителен поглед. — Все ми е едно бил ли е пират или не. Но не искам да го видя да се люлее на въжето. Нямахте право да замесвате екипажа му. В това отношение беше напълно прав.

— Може би, но какво ще направиш, за да ни попречиш? — възрази Бойд. — Уорън няма да се впечатли ни най-малко от думите ти.

— Той е прав — прибави Дрю. — Можеш само да си легнеш и да се молиш.

— Няма да го направя — заяви рязко Джорджина и отново се отпусна в креслото.

Внезапно я обзе същото онова коварно чувство на страх, което я подтикна към безнадеждния опит да отвори чекмеджето на писалището. Опита се да го прогони. Само без паника, имаше нужда от ясна глава. Погледна към двамата си братя, които тъкмо отваряха шкафа с питиетата — причината, поради която бяха дошли в библиотеката, — и я осени страхотна идея.

Първо трябваше да си изясни положението:

— Сега Джеймс ви е зет. Всички се погрижихте за това. Ще ми помогнете ли?

— Да не искаш да откраднем от Уорън ключа за мазето? — изсмя се Дрю. — Приемам с удоволствие.

Бойд едва не се задави с уискито си.

— И дума не може да става!

— Нямах предвид това — обясни Джорджина. — Би било глупаво да си навлечете гнева му. Най-добре е Уорън да не узнае нищо.

— Бравата на мазето е стара и лесно ще я разбием — предложи Дрю.

— Не, това не е достатъчно — махна с ръка Джорджина. — Джеймс никога няма да изостави кораба и екипажа си и да замине. От друга страна, няма как да ги освободи сам. Може би си мисли, че ще успее, но...

— Искаш от нас да му помогнем, така ли?

— Точно това имах предвид. Той е толкова разгневен, че непременно ще отклони помощта ви и ще действа на своя глава, а това означава скоро да го заловят. Ако обаче освободим кораба и екипажа му, моряците с лекота ще го измъкнат от мазето и ще го върнат на борда. Утре сутринта вече ще бъдат далеч и Уорън ще остане с илюзията, че хората му са пропуснали един или двама от моряците на „Мейдън Ан“, които са помогнали на другарите си да избягат.

— Ами пазача, който Уорън остави на палубата на кораба? Той веднага ще му съобщи какво е станало.

— Той не ги познава и нищо няма да разбере — заяви уверено Джорджина. — Тръгваме към кораба. По пътя ще обсъдим подробно

плана си. Трябва само да се преоблека и ще сляза.

На излизане Дрю я задържа и тихо се осведоми:

— Ще заминеш ли с него?

Отговорът дойде без всякакво вълнение или колебание:

— Не. Той не ме иска.

— Стори ми се, че каза нещо друго?

Джорджина изпъна гръб, припомнила си обидната забележка на Джеймс, че е била превъзходна любовница.

— Нека ти го кажа по друг начин: той не иска съпруга.

— Пък и няма смисъл да говорим за това, защото Клинтън и Уорън никога няма да те пуснат. Омъжиха те, но нито за миг не помислят да ти разрешат да заживееш с него.

Джорджина също нямаше желание да говори на тази тема. И дума не можеше да става да живее с Джеймс. Когато заяви, че не го обича, се усъмни в думите си, но сега вече го вярваше. Наистина. Трябваше само да си го повтаря достатъчно често и щеше да стане действителност...

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

След по-малко от час тримата най-млади членове на семейство Андерсън приближаваха малкия залив, в който беше закотвен „Мейдън Ан“. Хората на Уорън бяха завладели кораба с прост трик: бяха разиграли официално посещение на пристанищните власти и тъй като Конрад Шарп не беше сигурен дали тази част от крайбрежието принадлежи към Бриджпорт, той не се възпротиви на качването им на борда. За щастие нямаше ранени. Планът се осъществи без усилия. Уорън доведе достатъчно моряци от своя „Нерей“ и взе в плен целия екипаж на „Мейдън Ан“. Тъй като не бе дал заповед да откарат кораба в Бриджпорт, моряците на Джеймс просто бяха затворени в трюма, а няколко от хората на Уорън останаха на стража. „Нерей“ се върна незабавно в пристанището.

Джорджина се надяваше, че при слизането си на сушата Джеймс е оставил на брега спасителна лодка, с която да могат да се доберат до „Мейдън Ан“. Ала след десет минути безуспешно търсене трябваше да приемат, че капитанът е бил откаран на сушата от моряци, които после са се върнали с лодката.

— Май не сме подготвени за среднощна баня. Как можах да се съглася с този луд план! Вече е средата на октомври, ако още не си го забелязала. Ще ни замръзнат... е, вече знаеш какво, Джордж.

Джорджина се стресна от това обръщение, макар че братята ѝ я дразнеха с него, още откакто бе слязла по стълбата в старите мъжки дрехи, върнати ѝ от Джеймс. Дрю отиде още по-далеч с обидната си забележка:

— Не мога да те понасям в това облекло, особено след като онзи проклет англичанин ни описа най-подробно кои от частите на тялото ти изпъкват най-добре в тях.

— Не разбирам от какво се оплакваш, Бойд — обърна се Джорджина към най-младия си брат. — Само си представи колко потрудно щеше да бъде, ако бяха докарали „Мейдън Ан“ в

пристанището. Там има десетки кораби, от които трябваше да се пазим.

— Ако беше така, скъпа сестричке, никога нямаше да се съглася с дръзкия ти план.

— Но вече го направи — настоя упорито Джорджина, — затова си събуй ботушите и не се мотай повече. Хората на Джеймс имат нужда от известно предимство, защото Уорън е достатъчно луд и ще тръгне да ги преследва.

— Уорън има силно развито чувство за справедливост, особено по отношение на твоя капитан — подчерта Дрю, — но това още не означава, че е самоубиец. Дулата, които стърчат над перилата, не са играчки, а истински оръдия, миличка. А Хоук най-нахално твърдеше, че се е отказал от пиратството!

— Прави го по навик, предполагам. — Без да забележи, Джорджина отново защити Джеймс. — Все пак той идва от Карибието, а там гъмжи от пирати.

Съмнителната ѝ логика накара двамата братя да се ухият, а Дрю не можа да се сдържи да не забележи:

— Чудесен виц: бившият пират се страхува от нападенията на старите си другари.

Джорджина отмина с мълчание намека и ги подкани да побързат.

— Ако не ви се тръгва, останете си тук. Мога и сама!

— Божичко, Клинтън беше прав — промърмори Дрю на Бойд, който свалеше, подскачайки, ботушите си. — Сестра ни е станала нахална... Ей, почакай, Джорджи, няма да се изкачиш първа по котвеното въже! — извика той след нея.

Ала Джорджина беше вече във водата. Мъжете побързаха да я настигнат и скоро тримата се плъзгаха безшумно в нощното море. След десет минути бяха достигнали целта си и заобиколиха кораба, за да открият котвеното въже, по което щяха да се изкатерят на борда.

Първоначалният им план беше друг: да отидат до кораба с оставената от Джеймс лодка и да заявят на стражите, че са хванали още един от хората на капитана и искат да затворят и него в трюма. Щеше да говори Джорджина, защото никой нямаше да я познае. Дрю трябваше да се крие в сянката, а Бойд да изпълнява ролята на пленника. Когато наближат достатъчно пазача, Джорджина трябваше да се наведе, за да може Бойд да го обезвреди. Планът беше добър, но

се оказа неизпълним. Не можеха да се качат на борда по котвеното въже и да твърдят, че са довели пленник. Братята не позволиха на Джорджина да дойде с тях на палубата, а я оставиха във водата да стиска палци, докато те свършат цялата работа.

Джорджина чакаше, треперейки от напрежение, без да знае какво става на борда. Ноцната тишина късаше нервите ѝ, но какво можеше да чуе, като ушите ѝ бяха пълни с вода, а главата покрита с дебела вълнена шапка. Не мина много време и през ума ѝ почнаха да се стрелкат ужасни мисли: може би наоколо плуваха акули? Не беше ли хванал един съсед миналото лято голяма акула? Скрита в сянката на кораба, тя не различаваше нищо по повърхността на водата, още по-малко в дълбините ѝ.

След като тази ужасяваща мисъл заседна в главата ѝ, тя не можа да се удържи. Изкатери се по котвената верига, макар и не много нависоко, защото братята ѝ бяха заповядали да чака и заплашително бяха прибавили: „Иначе...“. Джорджина нямаше намерение да ги гневи, особено след като се бяха съгласили да ѝ помогнат. Ала не помисли за ръцете си, които бяха изтръпнали и вече не можеха да се държат за тежкото въже. Не можеше да се върне обратно във водата, която според нея гъмжеше от акули, затова събра последните си сили и се прехвърли през перилата на борда. Падна право в краката на дузина смаяни мъже.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

Трепереща от студ, Джорджина се изправи. От панталоните ѝ течеше вода, в ушите ѝ свиреше леден вятър. Слава богу, гласът, който я заговори, беше добре познат:

— Ама това бил нашият добър Джордж! Дошъл си да ни видиш, така ли?

— Кони? — изпъшка Джорджина и прие с благодарност дебелия наметка, с която я загърна червенокосият. — Как така сте свободни?

— Значи си в течение, а?

— Разбира се... но какво стана? Сами ли се освободихте?

— Естествено, след като отвориха люка. Твоите сънародници май не са особено умни. Набързо си сменихме местата.

— Божичко, не ги наранихте, нали?

— Не повече от необходимото — отговори намръщено Кони. — Все пак трябваше да ги пъкнем там, където бяха затворили нас. Защо питаш?

— Те искаха да ви освободят! Не им ли дадохте възможност да обяснят?

— Не, разбира се, че не — отговори възбудено мъжът. — Да не твърдиш, че са ти приятели?

— Това са братята ми!

Кони се ухили на сърдития ѝ тон.

— Нищо им няма. Хенри, иди и доведи момчетата на борда. И този път бъди любезен! — После се обърна към Джорджина: — Е, Джордж, ще имаш ли добрината да ни обясниш къде е Джеймс?

— Ох, това е дълга история. Да тръгваме към брега. По пътя ще ви разкажа всичко.

Кони реши, че в думите ѝ звучи искрена тревога.

— Добре ли е той?

— Разбира се... има само няколко синини... Трябва веднага да го измъкнете от избата.

— Затворили са го? — За учудване на Джорджина, Кони избухна в луд смях.

— Не е толкова смешно, мистър Шарп. Смятат да го предадат на съда за пиратство — обясни направо Джорджина и смехът на Кони веднага заглъхна.

— По дяволите, предупреждавах го, че ще стане така!

— Май беше по-добре да го вържете. За всичко е виновен той и гадните му признания.

Джорджина енергично подкани офицера да побърза, като не пропусна да му разкаже цялата история, докато гребяха към брега. Братята ѝ останаха там, за да може Кони да вземе конете им. На Джорджина се падна съмнителната чест да сподели с него едно седло. Офицерът успя да изстиска от нея и последната подробност, като често я прекъсваше с учудени забележки: „Това не може да бъде!“ . Или: „По дяволите, това ли каза!“ . А накрая изрази накратко мнението си:

— Дотук ти вярвам, но не се старай да ме убеждаваш, че си е надянал доброволно оковите на брака. Това е абсолютно невъзможно.

Джорджина отговори сухо:

— Все ми е едно дали ми вярвате или не. Никой не си направи труда да ме попита.

Нямаше смисъл да го убеждава и когато стигнаха пред къщата им, Кони все още не вярваше нито дума. Това ѝ беше безразлично. Много ѝ се искаше да го прати за зелен хайвер, но не можеше да рискува мъжете да тръгнат да търсят сами и да събудят цялата къща.

Само да не беше чакала, докато старата врата на избата се отвори с трясък! На светлината на свещта, която беше донесла от кухнята, Джеймс без усилия разбра кои са освободителите му — без нея, защото се бе скрила зад вратата. Но Джорджина беше сигурна, че реакцията му нямаше да бъде по-различна и ако беше видял.

— Трябваше да си спестиш усилията, стари приятелю. Заслужих си бесилката, като допуснах всичко това да се случи.

Джорджина не обърна внимание на думата „допуснах“. Усети само дълбокото отвращение от новото му положение на съпруг. Кони изглежда помисли същото.

— Значи е вярно? Наистина си се оженил за оная хлапачка?

— Откъде знаеш?

— Самата щастлива невеста ме осведоми. — Кони вече не можеше да сдържа смеха си. — Позволяваш ли да те поздравя...

— Само посмей, и ще ти избия зъбите до един! — изръмжа Джеймс. — Видял си я, значи. А къде е сега невярната ми съпруга?

Кони се огледа търсещо.

— До преди малко беше тук.

— Джордж! — Името прозвуча като оръдеен изстрел и Джорджина спря като закована в горния край на стълбата. Досега беше смятала, че само братята ѝ умеят да крещат. После стисна зъби, сви ръце в юмруци и хукна надолу по стълбата. Ей сега щеше да разбере как умее да крещи тя:

— Проклет идиот! Да не искаш да събудиш цялата къща! Или мазето ти хареса...

Май улучи съвсем точно, защото голяма мъжка ръка моментално запуши устата ѝ. Ръката беше на Джеймс и преди Джорджина да успее да протестира, мъжът уви около устата ѝ копринената си вратовръзка.

Кони стоеше и наблюдаваше, без да казва нито дума. Направи му впечатление, че Джорджина дори не направи опит да се освободи. Поведението на Джеймс също беше странно. Можеше поне да го помоли за помощ. Освен това не си послужи с ръката, с която бе обвинил талията ѝ, а завърза вратовръзката със зъби. Сигурно го заболя адски, с тези подути и разкъсани устни. Когато свърши, грабна момичето подмишница и едва сега забеляза смайването в погледа на Кони.

— Мисля, че ти е ясно — промърмори несигурно Джеймс. — Не можем да я оставим тук, нали?

— Разбира се, че не — кимна Кони.

— Веднага ще вдигне тревога.

— Непременно.

— Не е нужно винаги да се съгласяваш с мен, чуваш ли!

— Трябва, приятелю. Все още имам нужда от зъбите си — поне за известно време.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

Джорджина се беше разположила в едно кресло и замечтано наблюдаваше вълните на студения Атлантик през един от люковете. По едно време чу, че вратата зад нея се отвори и нечии стъпки прекосиха помещението, но не се обърна да види кой нарушава усамотението ѝ. Знаеше, че това може да е само Джеймс, защото никой, освен него не смееше да влезе, без да почука.

Тя не говореше с него. След нощта, в която я бе измъкнал от дома ѝ по същия начин, както от онази английска кръчма, не бяха разменили нито дума. За съжаление недостойната му постъпка не остана единствена в онази съдбоносна нощ. Не, в момента, в който видя двамата ѝ братя на борда на своя кораб, Джеймс заповяда да ги хвърлят в морето. На всичкото отгоре имаше нахалството да им заяви, че сестра им е решила да пътува с него, като че ли те не можеха да забележат кърпата в устата ѝ или как я мъкнеше като вързоп под мишница.

Разбира се, никой не си бе дал труд да му обясни какво са търсили Дрю и Бойд на борда на „Мейдън Ан“. Всеки моряк можеше да му каже, че без помощта им щяха още дълго да си останат заключени в трюма, а хората от „Нерей“ щяха да охраняват палубите, вместо да бъдат отведени със завързани ръце на сушата. Очевидно никой нямаше достатъчно кураж да разкрие истината пред страшния си капитан. Поне Кони можеше да предприеме нещо в тази посока, но един кратък поглед ѝ показа, че той е твърде развеселен от разигралата се сцена и няма никакво намерение да ѝ сложи край с едно разумно обяснение.

Вероятно Джеймс вече знаеше, че през онази нощ се е държал като неблагодарен негодник. Ако ли пък не, тя нямаше намерение да го осведоми, защото беше твърдо решена никога да не му проговори. А проклетникът се правеше, че нищо не разбира! „Дамата май се цупи?“ — това беше единственият му коментар. А след това: „Фантастично!

След като съм наказан със съпруга, мога да благодаря на господата поне за тази малка услуга!“.

Това я улучи право в сърцето, защото нито за момент не се усъмни, че той говори сериозно. Със сигурност не го каза просто така, защото след това не ѝ даде възможност да разговаря с него, да го наругае или нещо подобно.

Живееха в една кабина, тя спеше в койката си, той в голямото легло и двамата полагаха всички усилия да не се забелязват. Изглежда това не му правеше впечатление, но Джорджина с неудоволствие установи, че присъствието му я вълнува. Сетивата ѝ веднага го усещаха, а когато се приближаваше, тя цялата настръхваше; очите, носът и ушите, цялото ѝ тяло се устремяваше към него, припомнило си всяко нежно докосване.

Дори сега, макар и против волята си, тя наблюдаваше с ъгъла на окото си как Джеймс се настани зад бюрото. Той изглеждаше съвсем спокоен, сякаш беше сам в каютата, а тя усещаше, че всяка фибра на тялото ѝ се напруга. Той не поглеждаше към нея, тя също нямаше намерение да помръдне главата си. Защо ли седеше тук? Нямаше представа защо я е взел със себе си. Много повече би отговаряло на характера му, ако я бе хвърлил през борда заедно с братята ѝ.

Разбира се, тя не го попита защо я отвлече от дома ѝ, тъй като не искаше да разговаря с него. Предпочиташе да си отхапе езика, преди да се откаже от „цупенето“, както го наричаше той. Може би се държеше детински, но какво от това? По-страшно ли беше, отколкото да си буен луд с пиратски маниери, който отвлича хора и изхвърля освободителите си през борда?

— Прощавай, Джордж. Но с течение на времето започва да ми става неприятно да ме зяпаш така.

Очите на Джорджина моментално се насочиха отново към разкриващата се през люка гледка. Какъв лош късмет! Как ли забележа, че го наблюдава тайно!

— Става досадно, разбираш ли?

Мълчание.

— Вечното ти цупене.

Джорджина продължаваше да мълчи.

— Какво друго може да се очаква от жена, израсла сред варвари? Това вече беше много.

— Ако говориш за братята ми...

— Говоря за цялата ти проклетата страна.

— По-добре говори за надутите английски контета.

— По-добре конте, отколкото недодялан побойник.

— Недодялан? — изкрещя Джорджина. Насъбралата се в сърцето ѝ ярост буквално я изстреля от стола и тя се озова с един скок до писалището.

— А ти не каза дори благодаря, че ти спасиха живота!

— На кого да благодаря? Може би на братята ти, тия душевноболни еснафи? Те ме затвориха в мазето, преди да ме пратят на бесилката.

— Това и заслужаваш, след като говориш така за тях — изсъска Джорджина. — Само че тази идея беше на Уорън. Не на Бойд и Дрю. Те се опълчиха срещу собствения си брат, за да ти помогнат. Не искам да мисля как ще ги нареди той, ако узнае за случилото се.

— Не съм толкова тъп, малката. Не стана нужда да ми обясняват какво са сторили. Как мислиш, защо не им извих вратовете?

— О, колко мило! А аз се чудех защо всъщност съм тук. Трябваше веднага да се сетя, че това е акт на отмъщение срещу братята ми. За съжаление не можа да останеш наблизо и да си отмъстиш по друг начин. Права съм, нали? Взе ме със себе си, защото много добре знаеше, че и петимата ще полудеят от тревога.

— Отгатна!

Джорджина не забеляза червенината, която бавно се разпространяваше по врата и лицето му, единственото доказателство, че разчистването на сметките помежду им го е разгневilo до крайност и именно гневът е причината за унищожителния му отговор. Всичко, което чу, беше тази страшна дума и тя прозвуча като камбанен звън над последната искрица надежда, която би трябвало да бъде отдавна погребана.

Болката я прободe право в сърцето и я подтикна към следващия удар:

— Друго не би могло и да се очаква от един английски лорд и карибски пират!

— Не го изтъквам с удоволствие, малка вещице, но това не са епитети.

— Напротив, поне що се отнася до мен! Господи, само като си помисля, че ще родя твоето дете!

— Друг път ще го направиш! Никога вече няма да те докосна.

Джорджина се отдръпна от него и Джеймс едва чу следващите й думи:

— Вече не е и нужно, идиот такъв!

Този удар го улучи. Сякаш някой го разсече със секира изрита отзад. Всъщност това и заслужаваше, призна пред себе си той.

Джорджина вече не погледна към него. Треперейки от гняв, тя се понесе навън, тресна вратата след себе си и не чу тихия му смях, който скоро се превърна в пронизителен, радостен кикот.

След половин час двамата се срещнаха в корабната кухня, където Джорджина тъкмо ругаеше пред Шон О'Шон и чираците му всички мъже и най-вече Джеймс Малъри. Вече всички моряци знаеха, че малкият Джорджи, който доскоро се разхождаше в панталони, сега е съпруга на капитана, и никой не се осмеляваше да й противоречи.

Джеймс послуша малко гневната й тирада, чу я да го нарича нахален бик и груб пън, след което реши да прекъсне пороя от думи.

— Бих желал да поговоря малко с теб, Джордж, ако нямаш нищо против.

— Имам против — изсъска тя, без да го погледне. Джеймс забеляза колко е напрегната и реши да действа без обичайната си учтивост.

С дяволска усмивка, забелязана само от мъжете в кухнята, той се промъкна до бъчвата, върху която се бе настанила Джорджина, и я вдигна като перце.

— Бихте ли ни извинили, господа — усмихна се към моряците той. — Джордж отдавна занемарява задълженията си. — После я понесе навън. Този начин очевидно започваше да му става навик.

— Не е лошо да отвикнете от тези варварски привички, капитане — изсъска сърдито Джорджина, макар да знаеше, че нищо не може да й помогне. — И не ми говори за първите седем години...

— Ще стигнем по-бързо, ако замълчиш, Джордж.

Веселието, което прозвуча в гласа му, я накара да занемее. Какво, по дяволите, беше толкова смешно в този момент, когато двамата изпитваха един към друг единствено презрение? Само преди час

фучеше като разярен дракон. Е, нали си имаше работа с англичанин. Това беше достатъчно обяснение.

— Къде ще стигнем по-бързо? — попита тя. — И какви задължения съм занемарила? Трябва ли да ти напомням, че вече не съм ти прислужник?

— Много добре знам каква си сега, госпожичке. И макар че нямам добро мнение за брака, намирам, че той има и своите добри страни, които не мога да критикувам дори аз.

Джорджина имаше нужда от няколко секунди, за да смели чутото, и бурята избухна:

— Ти луд ли си или си започнал да забравяш! Много добре чух как каза високо и ясно, че никога вече няма да ме докоснеш. Чу целият кораб. Имам свидетели.

— Целият кораб?

— Та ти крещеше като побеснял!

— Значи съм излъгал.

— Така значи? Просто си излъгал. Е, тогава аз имам да ти кажа нещо...

— Откога започна да се караш с мен пред очите на всички?

— Ще направя много повече, негоднико! — изкрещя тя, но като чу хихикането и трудно потискания кикот на моряците, снижи глас до тихо съскане: — Само посмей и ще видиш какво ще се случи.

— Много мило от твоя страна. Така всичко ще стане още по-интересно. Уверявам те обаче, че е напълно излишно.

Джорджина веднага беше разбрала за какво говори Джеймс. Внезапно по цялото ѝ тяло се разля топлина, и то в най-неподходящия момент, когато не искаше да има нищо общо с него. Защо постъпваше така с нея? Вече седмица пътуваха по море и всичко, което бе получила от него досега, бяха мрачни погледи, когато изобщо я поглеждаше. Той беше започнал караницата в каютата, беше подклаждал яда ѝ, за да забрави цупенето си, а сега и това. Ако смяташе да я подлуди окончателно, го правеше по най-добрия начин.

Преди да слезе по стълбата, Джеймс внезапно я обърна и я настани удобно в ръцете си, поза, от която нямаше измъкване. Джорджина вече започваше да мрази физическата му сила, както и уменията му да потиска гнева си, докато нейният все повече се усилваше.

— Защо, Джеймс? — попита с изтънял глас тя. — Кажи поне това, ако смееш.

Както лежеше в ръцете му, тя можеше да го гледа право в очите и го направи. Един кратък поглед беше достатъчен. Зелените очи бяха много по-красноречиви от думите. Въпреки това мъжът отговори:

— Не търси задни мисли, скъпа. Намеренията ми са ясни и прости. Страстната омраза, която бушува помежду ни, ми причини известно... гадене.

— Добре — процеди през зъби Джорджина и затвори очи, за да се скрие от пронизващия му поглед. — Надявам се да повърнеш.

— Не говоря за това и ти много добре го знаеш. Обзалагам се, че тази страстна омраза не е пощадила и теб — изсмя се дрезгаво той.

Така си и беше, но той никога нямаше да го узнае.

— Гади ли ти се вече? — осведоми се задавено Джеймс.

— Ни най-малко...

— Отлично умееш да разрушиш самочувствието на един мъж, любима.

Джеймс освободи краката ѝ и Джорджина се плъзна надолу по него. Ала другата му ръка продължаваше да я държи здраво. Не бе забелязала, че са стигнали кабината му, докато вратата не хлопна зад гърба ѝ. Сърцето ѝ заби по-силно.

— Откакто се занимавам с теб, май съм изгубил еротичното си излъчване — продължи Джеймс и плъзна ръка по гърба ѝ. Пръстите му се ключиха около твърдото ѝ дупе. Другата ръка се надигна, помилва косите ѝ и обхвана тила ѝ. Джорджина видя чувствената усмивка, жаждата в очите му и усети дъха му по устните си, когато ѝ прошепна:

— Позволи ми да намеря отново чара си.

— Джеймс, недей...

Ала устата му покри безмилостно устните ѝ и тя разбра, че вече няма измъкване. Без бързане, с безкрайна нежност Джеймс ѝ позволи да си припомни изключителното му умение на прелъстител; първите галещи, омайващи целувки, които наелектризираха. Тя вече бе обвила с ръце врата му, когато езикът му се плъзна навътре, закръжи в устната кухина и я поведе към далечните брегове на пълното отдаване. Зад нежния натиск се усещаше мощен напор. Негов ли беше или неин? Сетивата на Джорджина се носеха в буйна вихрушка, която я караше

да забрави всичко наоколо, освен мъжа и удоволствието, което ѝ доставяше.

О, господи, колко ѝ беше приятно да го докосва, каква топлина се излъчваше от него! Желанието ѝ нарастваше с всяка минута. Беше забравила... не, само се бе усъмнила за миг, че може да съществува нещо подобно, което да завладее чувствата ѝ до такава степен, че да им се отдаде без остатък.

— Господи, жено, ти ме влудяваш!

Джорджина долови учудването в гласа му, усети треперенето на тялото му... или вибрираха нейните крайници?

Тя се вкопчи като удавница в него и го остави да вдигне краката ѝ и да ги склучи около хълбоците си. Непосредственият контакт, триенето, когато я понесе към леглото, разля по телата им гореща вълна. От гърлото ѝ се изтръгна дрезгав стон. Джеймс продължи да я подлудява с езика си.

Двамата се отпуснаха прегърнати на леглото, малко тромаво, но Джорджина не забелязваше, че натискът в слабините на Джеймс заплашваше да надвие обзелата го нежност. А нейното желание, тази невероятна физическа жажда, надминаваше всичко, което бе преживяла досега с този необуздан мъж. Двамата трескаво смъкнаха дрехите си, буквално ги накъсаха, и се оставиха изцяло на най-примитивните си инстинкти.

Джеймс проникна в нея, заби се дълбоко в горещата ѝ утроба и пламтящото ѝ тяло му отговори с облекчен стон. В продължение на един дълъг миг Джорджина се носеше в облаците. Внезапно той обхвана коленете ѝ и повдигна високо долната част на тялото ѝ, поза, в която тя беше напълно незащитна. Никога не бяха се любили така. Учудването ѝ скоро премина в чист екстаз, защото членът му се потопи безкрайно дълбоко в нея и тя имаше чувството, че ще се пръсне. Във вътрешностите ѝ се разрази истински пожар, силните му тласъци караха тялото ѝ да се гърчи в сладостни тръпки, тя се триеше в него, за да го усети с всяка своя фибра, и Джеймс взе участие във всяка фаза на освобождаващия оргазъм.

Джорджина не чуваше виковете си, не забелязваше кървавите ивици, които ноктите ѝ чертаеха в гърба му. Тя му се отдаде изцяло, дари му душата си, без да го знае.

Първото ѝ усещане след бурния акт беше чувството на сладка отмала, което я обгърна като облак... и Джеймс, който нежно хапеше устните ѝ. Джорджина помисли, че той не е споделил оргазма ѝ.

— Ти не можа ли...

— Напротив, скъпа моя.

— О!

Дълбоко в нея се надигна силно учудване. Толкова бързо? Нима отново искаше да се изгуби в него? Да се осмели ли? Желанието да отговори на нежното му хапане я завладя без остатък. Изглежда точно това беше отговорът, който той желаше да чуе.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

— Всъщност един брак се сключва само за да се увеличи богатството или влиянието на семейството, нали знаеш? Но при нас не може и дума да става за това, не съм ли прав, скъпа? Ние с теб връщаме женитбата към първоначалните ѝ корени — обществено оправдаване на плътските желания. И бих казал, че в тази област сме ненадминати.

Джорджина често си спомняше тези думи през двете седмици, които бяха изминали след съдбоносната ѝ капитулация. Направи голяма грешка, като си въобрази, че вижда нещо повече зад новосъбудилите се чувства. Само веднъж го попита как се отнася към брака им, дали гледа на себе си като на женен човек или възнамерява да анулира венчавката. Отговорът му беше твърде неопределен. А тя знаеше много добре, че всичко, което ги свързваше, беше само сексуална жажда — поне от негова страна беше така. Не бяха нужни думи.

Въпреки това любовните им игри бяха толкова нежни; тя се чувстваше в силните му ръце така защитена... почти обичана. И само това чувство запечатваше устните ѝ всеки път, когато понечеше да заговори с него за бъдещето. И без това беше невъзможно да изтръгне от устата му ясен отговор — изказванията му или не означаваха нищо, или той умело избягваше темата и заговаряше за друго. А тя бързо се научи да не споменава братята си и случилото се в Кънектикът. Сигурно щеше да се нахвърли върху нея като огнедишащо чудовище.

Като цяло, двамата живееха както преди, любовници и спътници, само с една разлика: неудобните теми бяха табу. Между тях цареше нещо като безмълвно примирие. Джорджина желаше с цялото си сърце да се наслади спокойно на оставащото им време и макар и неохотно, се принуди да потисне гордостта и страховете си. Щом стигнеха целта на пътуването си, скоро щеше да разбере дали Джеймс ще живее с нея или ще я изпрати обратно в Америка.

А времето сякаш летеше. Ветровете бяха благоприятни и „Мейдън Ан“ напредваше толкова бързо, че не минаха и три седмици, откакто бяха оставили зад себе си американския бряг, и корабът вече плаваше по Темза в посока към Лондон.

Джорджина знаеше от самото начало къде отиват, защото Джеймс бе обсъдил курса с Кони още докато я държеше като пакет подмишница. Не стана нужда да гадае защо Джеймс не се върна в Ямайка, за да уреди деловите въпроси. Това също беше част от табуто, но тя бе поразпитала Кони и той я осведоми, че Джеймс е наел агент, който да продаде плантацията. Дали някога щеше да узнае коя е била истинската причина за идването му в Кънектикът и особено за отвратителното му настроение?

И този път Джорджина се зае с подреждането на багажа и опакова в куфарите неговите и своите вещи. С учудване намери Арти и Анри на палубата, застанали на пост от двете страни на стълбичката, без да крият, че са получили заповед да не я изпускат от очи.

Това почти я развесели. Ако можеше да поговори с Джеймс, щеше да му обясни, че нито един кораб на „Скайларк“ не пътува по тази линия. Ако се страхуваше, че съпругата му ще офейка веднага след пристигането, тя щеше да го убеди, че няма и най-малък повод затова. Къде можеше да отиде? Той много добре знаеше, че в джоба ѝ няма нито цент. Защо тогава беше направил тази глупост с пазачите? Единствената ѝ скъпоценност беше пръстенът на баща ѝ, който Джеймс беше носил на верижка около врата си и го беше сложил на пръста ѝ като венчален пръстен, но тя никога нямаше да се раздели с него.

Пръстенът ѝ напомняше да не забравя, че е омъжена жена, защото други признаци за това нямаше. От време на време забравяше дори бременността си, защото тя не ѝ създаваше и най-малки затруднения. Чувстваше се отлично и все още не беше напълняла, с изключение на гърдите, които бяха понаедрели. Все пак беше едва в третия месец. Никога повече не спомена за състоянието си пред Джеймс, той също не заговори за бъдещото бебе. Беше напълно сигурна, че Джеймс я е разбрал правилно, защото му бе разкрила истината в гнева си и бе избягала от кабината.

Джорджина излезе на палубата и се уви по-плътно в дебелия наметка на Джеймс, за да се предпази от студения вятър и пръскащия

дъжд. През ноември пристанището представляваше безутешна гледка. Небето беше покрито с облаци, денят беше мрачен също като мислите й. Тя стоеше и чакаше Джеймс. Как щеше да започне животът й в Англия?

Когато минаха по Пикадили, Джорджина си припомни първото си идване в Лондон. Видя хотел „Олбъни“ и понечи да разкаже на Джеймс, че двамата с Мак бяха отседнали там, но само един поглед към затвореното му лице беше достатъчен да я накара да замълчи. Той беше в ужасно настроение след напускането на кораба, по-точно още откакто видяха английския бряг.

Джорджина не посмя да попита каква е причината за недоволството му. Не успя да изтръгне от устата му нито една смислена дума, освен няколко нищо незначещи забележки. Не искаше да направи напрежението още по-непоносимо, като прибави към неговото и своето мрачно настроение. А тя очакваше, че Джеймс ще се радва да се върне у дома. Тук беше семейството му, преди всичко синът му... Господи, как можа да забрави! Синът му беше вече на седемнадесет, тоест само с пет години по-млад от нея. Дали Джеймс не се тревожеше как ще му обясни, че се връща със съпруга? Дали изобщо щеше да си направи труда да му го каже? У дома си ли я отвеждаше или някъде другаде?

Божичко, беше направо смешно да мълчи така. Само една дума беше достатъчна да я успокои... Но откъде можеше да знае...

— Джеймс?

— Пристигнахме. — Едва бе успял да го каже, когато каретата спря. Джеймс скочи, преди Джорджина да се наведе през прозорчето.

— Къде сме?

Мъжът й протегна ръка, за да слезе.

— Това е градската къща на брат ми.

— Кой брат?

— Антъни. Нали го помниш? Веднъж го нарече черен като греха.

Джорджина вдигна сърдито вежди и даде воля на насъбралия се гняв:

— Наистина ли смяташ да ме настаниш тук? Нямах кураж да ме отведеш в своя дом и ме принуждаваш да живея в къщата на някакъв

развратник! Какво не можеш да обясниш на сина си — че съм американка или че съм твоя съпруга?

— Мразя тази дума. Наричай се както искаш, но бих желал да я зачеркнеш от речника си.

Невъзмутимостта, с която говореше, беше влудяваща.

— Щом така искаш. По-добре да казвам курва, нали?

— Ако ти харесва.

— Мръсник!

— Мила моя, съветвам те възможно най-бързо да се откажеш от навика си да ругаеш. Освен това за кой ли път изваждаш на показ личните ни проблеми.

Джеймс говореше за Добсън, портиера на Антъни, който беше изтичал да отвори вратата и вече стоеше до каретата. Джорджина се изчерви до корените на косите си. Ала непроницаемото изражение по лицето на възрастния мъж създаваше впечатление, че не е чул нищо.

— Добре дошли у дома, лорд Малъри — поздрави портиерът и отвори широко вратата.

Джеймс буквално трябваше да избута Джорджина в къщата. Макар и в мъжко облекло, което нямаше как да бъде избягнато, днес тя искаше да направи особено добро впечатление на семейството му. А той я бе довел в къщата на брат си! След всичко, което бе чула за Антъни, а и сама бе видяла, тя беше убедена, че ще си има работа със същия проклет негодник като Джеймс. Тогава какво значение имаха добрите маниери? Защо да се старая да направи добро впечатление на Антъни? Все пак служителите обичаха да клюкарстват, а портиерът непременно познаваше прислугата на останалите членове на семейството. Да вървят по дяволите! Много ѝ се искаше да изрита Джеймс отзад, защото отново я бе накарал да загуби самообладание.

Самият Джеймс умираше от желание да си удари шамар, че отново се е поддал на стария си навик и е направил нещата за Джорджина още по-трудни, отколкото и без това бяха. Но и нея си я биваше. Беше крайно време да проумее, че понякога той казва неща, които не мисли. Освен това ѝ беше ужасно сърдит.

Беше имала предостатъчно време да му покаже по някакъв начин какво изпитва към него, но от устните ѝ не бе излязла нито дума. Никога през целия си живот не се беше чувствал така несигурен. Единственото сигурно нещо беше, че тя го желае също толкова силно,

колкото и той нея. От друга страна, беше имал достатъчно жени, за да знае, че това още не означава наличие на по-дълбоки чувства.

Истината беше, че тя не искаше да се омъжи за него. Беше го заявила ясно на братята си — и на него. Носеше неговото дете под сърцето си и въпреки това не го искаше за съпруг. Трябваше да я принудят да го стори, а след това се държеше така, сякаш само чакаше удобен случай да офейка. Тук, в Лондон, имаше много удобни случаи, и това го гневеше най-много. Но нямаше да ѝ го каже, в никакъв случай. Всъщност би трябвало да ѝ се извини... Не, да върви по дяволите!

— Вероятно брат ми не е в къщи по това време на деня? — попита той, обърнат към Добсън.

— Сър Антъни е в Нейтънсхол, за обичайната си боксова тренировка.

— За момента това ме устройва. А лейди Рослин?

— Тя е на гости у графиня Шерфийлд.

— Графиня? А, да, преди известно време Армхърст се ожени за приятелката ѝ. — Очите му останаха приковани в Джорджина, когато прибави: — Бедничкият... — Яростта, пламнала в погледа ѝ, му достави сатанинско удоволствие. — Синът ми на училище ли е, Добсън?

— Тази седмица е наказан да остане у дома, милостиви господине, но сър Антъни вече се оплака на директора, а милорд маркизът също обеща да се погрижи за случая.

— Сигурен съм, че си е заслужил наказанието, все едно каква беля е сторил. Този млад негодник! Оставих го само за няколко месеца...

— Татко!

Джорджина видя как младежът полетя по стълбата и се хвърли в ръцете на проклетника, който ѝ беше съпруг и очевидно негов баща, макар че това не личеше от пръв поглед. Момчето нямаше вид на седемнадесетгодишно, изглеждаше по-скоро като неин връстник. Дали защото беше толкова едър? Беше почти еднакъв на ръст с Джеймс, но нямаше неговите широки рамене. Беше много по-строен, макар че плещите му щяха още да се разширят. Двамата се прегърнаха сърдечно и избухнаха в смях. Джорджина с учудване установи, че момъкът

изобщо не прилича на Джеймс, само дето беше не по-малко красив от него.

— Какво става? — провикна се Джереми. — Защо се върна толкова рано? Да не си решил да задържиш плантацията?

— Не — отговори Джеймс, — наех човек, който да уреди продажбата.

— И забърза към дома с вдигнати платна! Липсвах ти, нали?

— Изтрий усмивката от лицето си, хлапако. Изрично те предупредих да не правиш глупости.

Момъкът хвърли обвинителен поглед към Добсън, който го беше издал, и се усмихна на баща си без следа от разкаяние.

— Какво да правя? Тя беше страхотна.

— Какво си направил?

— Само се позабавлявахме, това е всичко. А те не можеха да разберат какво търси малката в моята стая. Затова им заявих, че тя ме е преследвала и не желае доброволно да напусне стаята ми.

— И те повярваха в тази приказка?

— Не и директорът на училището — ухили се хлапашки Джереми. — Само вуйчо Тони.

Джеймс избухна в луд смях.

— Тони просто не те познава достатъчно добре. — Като забеляза недоволството на Джорджина, усмивката му се изпари. — От днес нататък се занимавай с жени извън училището, безделнико, ако, разбира се, не те изключат. Моли се това да не стане, защото така ще те наложа, че да не можеш да си седнеш на задника.

Усмивката не изчезна нито за миг от лицето на Джереми. Очевидно беше слушал стотици пъти тези заплахи и не ги вземаше на сериозно. Той проследи погледа на Джеймс и едва сега забеляза присъствието на Джорджина. Увита плътно в наметката на Джеймс, с нахлупена над ушите вълнена шапка, тя не беше интересна гледка и момчето изобщо не ѝ обърна внимание.

Джорджина все още кипеше от гняв след горещия спор пред вратата, а онова, което чу, не допринесе за подобряване на настроението ѝ. Мъжът ѝ май се забавляваше, че синът му върви по неговия път... Още един безсрамен донжуан заплашваше женския свят.

Всичко това, и най-вече ядът за мизерния ѝ външен вид, доведе до рязката забележка:

— Той не ти прилича ни най-малко, Джеймс. По-скоро ми напомня за брат ти. — Тя спря за миг и вдигна подигравателно едната си вежда. — Сигурен ли си, че е твой син?

— Знам, че искаш да си отмъстиш, скъпа, но не намесвай този млад негодник.

Каза го по начин, целящ да я накара да се засрами от детинското си държание. Джорджина сведе очи и се изчерви. Но вместо да я сплши, укорът му отново възпламени гнева ѝ. За съжаление това убягна от вниманието му.

— Джереми — продължи безгрижно Джеймс, — това е Джордж...

— Съпругата му — допълни ехидно Джорджина и в гласа ѝ прозвуча истинско задоволство, защото Джеймс непременно щеше да си спести важното обяснение. После с невинна физиономия прибави: — О, забравих, че трябваше да зачеркна тази дума от речника си. Тоест, аз съм неговата...

— Джордж!

Джорджина го дари с учуден поглед, сякаш не бе чула рева му. Бе постигнала целта си: интересът на момчето се събуди. Той направи крачка към нея, ала въпросът бе отправен към баща му:

— Съпруга? Нима тя е жена?

— О, да, може и така да се каже — промърмори ядно Джеймс.

Джереми сграбчи шапката на Джорджина и с един замах я смъкна от главата ѝ.

— Майчице! — гласеше одобрителният му коментар, когато дългите къдрици се разпиляха по гърба ѝ. — Ще ми позволиш ли да целуна булката?

— Не смей, хлапако! — изрева Джеймс.

Единственото, което интересуваше Джорджина, беше:

— Защо не се изненада?

— Защото не вярва нито дума — отговори сухо Джеймс.

Младата жена беше подготвена за всичко, само не за това. Момчето мислеше, че се шегуват с него, и за момент тя си пожела да беше наистина така.

— Е, нищо — установи обидено Джорджина. — Все ми е едно какво мисли семейството ти, Джеймс Малъри, но докато не повярват, че съм твоя жена, ще спя отделно. — Тя се обърна рязко и нареди на портиера: — Ако обичате, покажете ми някоя стая, която е възможно най-далече от неговата.

— Както желаете, милейди — отговори портиерът и по лицето му не трепна нито мускул.

Джорджина се ядоса от това обръщение и високомерно прибави:

— Аз не съм ваша лейди, драги. Аз съм американка.

Дори това не успя да го развълнува. Тя тръгна нагоре по стълбата, но едва не се пръсна от гняв, като чу невярващия вик на Джереми:

— По дяволите, не можеш да настаниш любовницата си тук! Леля Рослин няма да я приеме.

— Леля ти ще се радва да я види, момчето ми. Бъди уверен в това. Джордж наистина е от семейство Малъри.

— Ама, разбира се, а аз съм китайският император...

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТА

— Хайде, скачай от леглото, Джордж! Скоро ще пристигнат новите ти роднини.

Джорджина примигна сънено с едното си око и видя Джеймс, приседнал на края на дюшека. Сви се инстинктивно настрана и бедрото ѝ докосна неговото. Ала когато ръката му се плъзна към крака ѝ, скочи като ужилена.

— Как влезе тук? — изсъска тя, окончателно събудена.

— През вратата, разбира се. Добсън е умен момък и те е отвел в моята спалня.

— Твоята спалня? Нали му казах...

— Да, и той те послуша. Не ме чу да отричам, че си моя съпруга. Само Джереми още се съмнява. Всички останали се убедени в правотата ти.

— Още? Значи не си сметнал за необходимо да му кажеш истината?

— И каква причина имам да го сторя?

Джорджина седна в леглото и му обърна гръб. Не искаше да види колко дълбоко я засегна отговорът му. Е, сега поне знаеше. Нямахте да остане тук достатъчно дълго време, което да си струва усилията му да убеди сина си, че се е оженил.

Сигурно щеше да я натовари на следващия кораб за Америка, колкото по-скоро, толкова по-добре... И без това нямаше желание да прекара живота си в Англия, а и ѝ притъмняваше при мисълта да живее с мъж, с когото я свързва само физическа страст. За известно време това стигаше, но не завинаги. От една трайна връзка се очакваше много, много повече. Но нямаше да плаче, този път не. Твърде много беше страдала заради този мъж. Щом тя му беше безразлична, той също щеше да стане никой за нея... дори това да я убиеше.

Джеймс нямаше ни най-малка представа до какво заключение бе стигнала жена му след безобидната му забележка. Пропусна факта, че

Джорджина изобщо не познаваше сина му. Даже продължаваше да упорства само защото знаеше какво е отношението му към брака и помнеше как Джеймс се бе заклел на обществено място, че никога няма да се ожени. От друга страна той се чувстваше неспособен да обясни на сина си как така изведнъж бе променил мнението си. Джереми със сигурност нямаше да му повярва. Защо тогава да обработва с думи дебелоглавото хлапе, което и без това скоро ще забележи как стоят нещата?

— Ти си напълно прав, Джеймс — промърмори Джорджина и стана от леглото.

— Така ли? — изненада се мъжът. — Позволяваш ли да попитам как така внезапно сме на едно мнение?

— Нямах никакви основания да уведомяваш хората за... естеството на връзката ни.

Джеймс смръщи чело и я проследи с поглед до креслото, където бяха натрупани куп женски дрехи.

— Имах предвид само Джереми — опита се да обясни той. — Няма да се наложи да убеждавам и останалите от семейството.

— Дори и да е така, спести си усилията. И без това не виждам смисъл да ме представяш на семейството си.

— Да не би момчето да е отнело куража ти?

— Ни най-малко — изсъска Джорджина и го удостои с мрачен поглед.

— Защо тогава изкриви лице? За разлика от твоето, моето семейство ще те обожава. С Рослин ще се разбирате отлично. Доколкото знам, тя е само няколко години по-възрастна от теб.

— Снаха ти Рослин? Която със сигурност няма да ме приеме в къщата си? На кого от братята ти е жена?

— Разбира се, на Антъни. Това е неговият дом.

— Нима искаш да кажеш, че брат ти е женен?

— Направи го само ден, преди да те срещна, и още на следващата вечер семейното щастие отиде по дяволите. Когато заминах, той вече беше скаран с малката си шотландска съпруга. Много ми е интересно как се справя с нея, особено след като Джереми ме уведоми, че вече не му се налага да спи в колибката на кучето.

— Там сигурно има място и за теб — отбеляза остро Джорджина. — Можеше да ми кажеш всичко това малко по-рано,

Джеймс.

Мъжът равнодушно сви рамене.

— Не можех да зная, че си толкова заинтересована от семейството ми. Аз също не се интересувам от твоето. Ей, ей, какво ти стана — попита той, когато жена му вирна сърдито брадичка и му обърна гръб. — Не казах нито дума против теб, миличка, но не мога да понасям онези петима варвари, които наричаш свои братя.

— Братята ми щяха да се държат съвсем различно, ако не беше нахлул в къщата им и не беше започнал да се караш. Много ми се иска да знам как би реагирало семейството ти, ако аз се бях проявила толкова недостойно.

— Със сигурност биха те натупали здравата и биха те замъкнали до бесилката в Тайбърн Хил.

— Надали, но нямаше да ме засипят с любезности. В най-добрия случай ще помислят, че си полудял, щом си ме довел тук.

Джеймс потисна смеха си и застана зад нея.

— Напротив, моя най-скъпа. Можеш да говориш или да вършиш, каквото си искаш, но ще забележиш, че това няма да промени отношението им. С радост ще ти кажат добре дошла.

— Защо?

— Защото чрез мен ти си станала член на семейство Малъри.

— И какво му е особеното?

— Скоро ще го узнаеш, но се налага да побързаш с обличането. Да ти помогна ли малко? — попита с похотлива усмивка Джеймс и я обгърна с две ръце.

Джорджина го изблъска, за да не стигне до гърдите ѝ.

— Стой по-далеч от мен. Ще се оправя и без твоята помощ. Чии са тези рокли? На Рослин ли?

— Така щеше да бъде най-просто. Не, в момента тя е малко поедричка от теб. Изпратих човек при Рийгън, за щастие тя има точно твоите размери.

Джорджина се обърна и стисна ръце в юмруци.

— Рийгън? Ах, да, това беше онази, която те е нарекла „познавач на жените“, вместо безсрамен женкар!

— Ти нищо ли не забравяш? — попита унило Джеймс, но Джорджина не усети тъгата в гласа му.

— Досега смятах, че Рийгън е един от приятелите ти. — Внезапно тя заби пръст в гърдите му и остро попита: — Е, коя е тя? Някоя от бившите ти любовници може би? Ако наистина си се осмелил да ми донесеш дрехите на бившата си метреса, Джеймс Малъри, тежко ти и горко!

Буйният му смях я накара да млъкне.

— Сърцето ми се къса, че трябва да прекъсна прекрасната сцена на ревност, скъпа моя, но Рийгън е любимата ми племенница.

Джорджина беше силно изненадана и едва промърмори:

— Племенница ли?

— Ще има да се превива от смях, като узнае какво си казала.

— За бога, да не си посмял да й кажеш! — стъписа се окончателно Джорджина. — Макар че предположението не е толкова дръзко при пропаднала личност като теб.

— Решително отхвърлям подобно обвинение — отговори сухо Джеймс. — Между донжуана и пропадналия субект има огромна разлика, скъпа моя. А предположението ти беше наистина дръзко, защото години наред не съм издържал любовница.

— Как нарече лъжата на Джереми, за да я изкараш безобидна? Приказка, нали?

— Смешно е, Джордж, но е истина. Винаги съм обичал разнообразието. Освен това любовниците само ме нервират с изискванията си. Разбира се, присъстващите се изключват.

— Ако си мислиш, че сега се чувствам поласкана, грешиш.

— Ти беше моя любовница на „Мейдън Ан“, нали? Е, къде е разликата?

— Сега обаче съм ти жена. Прости ми за ужасната дума, но и аз не виждам разлика.

Джорджина искаше да го нарани с това сравнение, но той само се изсмя.

— Добре се справяш, Джордж.

— В кое? — пожела да узнае тя.

— В това да ми противоречиш постоянно. Не са много хората, които се осмеляват да го правят.

— Ако отново се касае за прикрит комплимент — не се остави да я сплашат Джорджина, — с него няма да си спечелиш ваза с цветя.

— Добре. А какво ще спечеля, ако ти кажа, че те искам?

Той я обърна към себе си и тя усети, че не го е казал просто така. Беше възбуден, цялото му тяло трепереше от желание, хълбоците му се търкаха в бедрата ѝ. Гърдите му докоснаха нейните и връхчетата им веднага се втвърдиха. Той помилва гърба ѝ и устните му заглушиха всеки протест. Какъв ти протест? Джорджина трябваше само да усети възбудата му и се надигна цялата срещу него.

Последен, задъхан опит да го ядоса:

— Нали трябваше да се срещна с роднините ти?

— Да ги вземе дяволът — простена дълбоко Джеймс. — В момента това е много по-важно.

Бедрата му се вмъкнаха между нейните, ръцете му мачкаха задничето ѝ. По гърба ѝ пробягаха сладостни тръпки, краката ѝ сами се ключиха около хълбоците му и тя отметна глава назад, за да усети устните му върху шията си. Нито дума повече за семействата или за бъдещето. Всичко бе пометено от надигащата се страст.

Антъни Малъри нахлу в стаята в разгара на любовната игра.

— Аха! Какъвто бащата, такъв и синът!

Джеймс бързо се отдели от Джорджина, без да се опитва да скрие гнева си.

— Върви по дяволите, Тони! Не можа ли да избереш по-подходящ момент за нахлуването си?

Джорджина бавно се върна на земята, застана, олюлявайки се, наред стаята и след известно време разбра кой им е попречил: достоен член на почтеното семейство Малъри. Джеймс мъдро я задържа за бедрата, но избликът на ярост, който стана видим по ярките петна на бузите ѝ, не можеше да бъде спрял.

Тя помнеше отлично Антъни, нощта в таверната, когато той обърка Мак с друг човек, и как го бе сметнала за най-красивия синеок дявол, когото бе виждала в живота си — докато не се намеси Джеймс. Антъни и днес беше великолепен мъж. Явно не само от злоба бе подхвърлила на Джеймс, че Джереми никак не му прилича. Момчето беше точно копие на Антъни, доста по-младо, но със същите кобалтовосини очи и черни като катран коси. Дали Джеймс беше сигурен, че синът му е негов? Онова, което Антъни помисли, щом я видя, ѝ стана ясно едва след беглия поглед, с който я удостои.

Липсваше ѝ само превръзката на окоето и щеше да прилича на истински пират с тесния панталон и ризата с рюшове на Джеймс, която

беше разкопчана почти до долу. Е, все пак я беше пристегнала с широкия му кожен колан. Преди няколко часа бе паднала на леглото напълно облечена. Успя да свали само ботушите и чорапите. Искаше да си почине малко, а беше заспала дълбоко.

Как можа Антъни да я завари в този вид! И най-вече в такова неловко положение! Този път вината беше изцяло негова. Тя се намираше зад затворена врата и можеше да прави, каквото си иска! Антъни беше този, който бе нарушил правилата на приличието, но не изглеждаше да се чувства неудобно. По-скоро беше сърдит.

— Радвам се да те видя, братко — усмихна се той, без да обръща внимание на хладния прием. — Но няма да търпя тук и малката ти проститутка. Давам ти точно пет минути да я изведеш оттук, преди господарката на къщата да е дошла да те поздрави.

— Джордж няма да отиде никъде. Онзи, който ще си изнесе задника през вратата, си ти.

— Да не си се побъркал? Тук вече не е ергенски дом.

— Паметта ми все още работи отлично, стари момко, но нямам причини да крия Джордж. Трябва да знаеш, че тя е моя...

— Сега ще видиш какво ще стане — прекъсна го невъздържано Антъни, когато по стълбата се чуха стъпки. — Скрий я под леглото! Или някъде другаде... Хайде, побързай, не стой като глупак! — изсъска Антъни и посегна към ръката на Джорджина.

— Ако се осмелиш да я докоснеш, веднага ще се озовеш под леглото!

— Прави каквото искаш — примири се братът. — Но бог да ти е на помощ, ако Рослин ми вдигне скандал заради теб!

— Дръж си устата, Антъни — предупреди го остро Джеймс.

И мъжът точно това направи. Облегна се небрежно на стената, скръсти ръце пред гърдите си и зачака бурята. Огледа бегло Джорджина и обърна поглед към вратата, откъдето всеки момент щеше да се появи жена му.

Джорджина се подготви вътрешно за влизането на изпускаща огън ламя. Жената, която беше съумяла да укроти мъж като Антъни, сигурно беше страшна като фурия. Ала Рослин Малъри, която разтвори вратата и поздрави Джеймс със сияеща усмивка, нямаше нищо общо с ужасните ѝ представи. В усмивката беше включена и Джорджина. Рослин беше пленително красива, не много по-висока от

Джорджина, само малко по-възрастна и... в същото състояние като нея.

— Джереми ме нападна на стълбата, за да ми съобщи, че си се оженил, Джеймс. Вярно ли е?

— Оженил се е? — Любопитството на Антъни се събуди.

— Нали каза, че не можеш да убедиш Джереми? — изсъска Джорджина към Джеймс.

— Така смятах. Синът ми проявява учудваща лоялност, когато сметне, че е важно. Но не е казал на Тони, а това означава, че не вярва.

— Оженил се е? — повтори смаяно Антъни, но никой не му обърна внимание.

— Какво не вярва Джереми? — осведоми се Рослин.

— Че Джордж е моята виконтеса.

— О, все пак успя да намериш някакво име — установи делово Джорджина. — Само че не го харесвам. Измисли нещо друго. Нямам никакво намерение да се украсявам с английска титла.

— Твърде късно, любима. Името и титлата вървят заедно.

— Оженил се е? — изрева Антъни и най-после привлече вниманието върху себе си. — Не е ли малко прекалено да предприемеш такава стъпка само за да избегнеш заслужения укор?

Преди Джеймс да е успял да намери подходящ отговор, Рослин остро попита:

— Кой, смяташ, има право да му чете конско?

— Ти, скъпа.

Рослин коварно се изсмя и този дрезгав, гърлен смях накара Джорджина да вдигне изненадано очи.

— На грешен път си, скъпи. Как ти хрумна тази глупава мисъл?

Антъни посочи небрежно в посока на Джорджина и без да я удостои с поглед, промърмори:

— Ами... я я виж.

Този път вече Джорджина не се удържа.

— Аз не съм тази, за която ме мислиш, надут негоднико — проговори спокойно тя, но гневният тон беше недвусмислен. — Аз съм американка и името ми е Малъри.

— Това е чудесно за теб, миличка — изсмя се подигравателно Антъни. — Очевидно си си научила добре урока.

Джорджина ядно смушка Джеймс в ребрата.

— Нали ти каза, че няма да е нужно да убеждавам другите?

— Запази спокойствие, Джордж. Нямах основания да губиш самообладание — опита се да я успокои Джеймс.

— Не съм ядосана! — изкрещя му тя. — И не се чувствам омъжена, поне по отношение на семейството ти. Погрижи се да ми намериш друга стая, още днес!

Това бяха най-страшните думи, които можеше да му каже, в състоянието, в което се намираше сега, изтръгнат от възбуждащите й прегръдки.

— По дяволите, това и ще направя! Искаш да го убедя, така ли? Ей сега ще ти покажа как умея да убеждавам по-младия си брат — изръмжа Джеймс и тръгна към Антъни със стиснати юмруци.

Разтревожена, Рослин му прегради пътя. Джеймс очевидно беше готов да разкъса брат си във въздуха.

— Спри! Нямам намерение да търпя сбивания в къщата си. Защо му позволяваш да те предизвика? Нали го знаеш какъв е.

— Ти си решил да се пошегуваш с нас, нали, стари момко? — обади се отново Антъни, този път по-дипломатично.

— Ако помислиш малко с главата си, вместо със задника, ще се сетиш, че това е последното нещо, с което бих си правил шеги — отговори саркастично Джеймс.

Джорджина не откъсваше очи от Антъни, който се изправи като опарен. Тя четеше в лицето му като в разтворена книга и улучи много точно момента, в който той започна да разбира. В очите му се появиха весели искри. След няколко секунди вече нямаше спирание.

— Господи боже мой, Джеймс наистина се е оженил! — изгърмя той и избухна в луд смях. Трябваше отново да се подпре на стената.

— Идиот! — изсъска гневно Джеймс.

Рослин хвърли извинителен поглед към Джорджина и се обърна отново към Джеймс, който пронизваше с поглед Антъни.

— Какво друго си очаквал от него? Чух как си му се подигравал, когато се ожени за мен.

— Но не защото се е оженил за теб, а защото трябваше да прекара медения месец на кушетката.

Рослин се изчерви леко при мисълта колко време беше минало, докато прости на съпруга си предполагаемата му изневяра. А смехът на Антъни заседна в гърлото му, защото още тогава не намери нищо

смешно в този епизод. Леденото мълчание, което последва, бе използвано от Джорджина, за да си изясни, че цялата тази работа не е особено весела и за нея. Поигра си малко с изкушаващата мисъл да сваля ботушите си и да изрита здраво и двамата Малъри, но бързо се вразуми.

— Е, същото очаква и теб, Джеймс Малъри — промърмори с ледена усмивка тя.

Това предизвика нов пристъп на смях у Антъни и Джеймс изсъска:

— По дяволите, Джордж, не виждаш ли, че той вече преглътна новината?

— Единственото, което виждам, е един мъж, който се превива от смях. Някой ще ми каже ли най-после кое е толкова смешно в женитбата ни?

— О, небеса, това няма нищо общо теб! Смешно му е, че изобщо съм се оженил.

— Защо тогава не му разкажеш, че идеята не беше твоя, а братята ми бяха тези, които те...

— Джордж!

— ... които те принудиха да се ожениш за мен?

Джеймс не можа да я спре и само затвори очи, примирен с очакваната реакция от страна на другите, предизвикана от този дявол в женски образ. Не можеше да се надява, че Антъни не е чул.

— Принудили са го? — промърмори невярващо Антъни и изтри сълзите от очите си. — Е, това поне има смисъл. Трябваше да започнеш с него, стари приятелю. — Но не можа да продължи. Само повтори зададено „Принудили са го?“ и отново се заля в смях.

Джеймс се обърна към Рослин с подчертано спокойствие:

— Изведи го навън или няма да ти остане нищо, на което да се радваш...

— Недей, Джеймс — опита се да го успокои младата жена, която с мъка сдържаше усмивката си. — Признай, че вестта прозвуча наистина невероятно. Да те принудят да се ожениш... — Горчивият му поглед я накара да замълчи. — Антъни, престани най-сетне да се хилиш! Какво толкова смешно има?

— Всемогъщи боже! Това е... Това е невъзможно... — пъшкаше мъжът ѝ. — Колко бяха, Джеймс? Трима или четирима? — Бе удостоен

с убийствен поглед от страна на брат си и се обърна към Джорджина, надявайки се на отговор, ала тя само го изгледа унищожително и изфуча:

— Ако искаш да знаеш колко братя имам, ще те уведомя, че при последното преброяване бяха петима.

— Слава богу! — отвърна с добре изиграно облекчение Антъни. — Мислех, че сам си си пхнал главата в торбата. Но щом е така, приеми най-дълбоките ми съчувствия.

— Върви в ада! — изръмжа Джеймс и направи крачка към него.

Рослин се притече на помощ на съпруга си и го сграбчи за рамото.

— Ти наистина не знаеш кога да спреш — изсъска тя и го повлече към вратата.

— Та аз едва започвам — възпротиви се Антъни, ала само един поглед към Джеймс беше достатъчен да охлади ентузиазма му. — Права си, скъпа моя, както винаги. Впрочем, не каза ли на Джейсън, че смятаме да му отидем на гости, докато е в града? С нетърпение чакам да го видя отново и отсега се радвам да му съобщя новините.

Антъни едва успя да излезе и вратата се затръшна след него. Залпът от проклетия и ругатни, който последва, предизвика у помладия брат нов пристъп на смях.

Рослин едва не го уби с поглед.

— Не трябваше да правиш това...

— Знам — ухили се широко Антъни.

— Той няма да ти прости.

— Знам — повтори мъжът и усмивката му стана още по-широка.

Жена му невярващо попита:

— И ни най-малко не съжаляваш, така ли?

— Ни най-малко — ухили се той. — О, по дяволите, забравих да му поднеса поздравленията си!

— Не смей! — изсъска Рослин. — Не искам да носиш главата си под мишница.

Антъни побърза да промени темата и я избута в най-близкия ъгъл.

— Наистина ли?

— Престани! — засмя се Рослин и направи опит да се изтръгне от настоящата му прегръдка. — Ти си непоправим негодник.

— Влюбен съм — прошепна дрезгаво Антъни и загриза нежно ушенцето ѝ. — Всички влюбени мъже са непоправими.

— Щом е така — изохка Рослин и се предаде, — стаята ни е наблизо...

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА

— Гръм и мълния! — провикна се учудено Антъни, когато на следващата сутрин Джеймс и Джорджина влязоха в стаята за закуска. — Ти си уловил великолепно парче. Как не го забелязах още вчера!

— Сам си си виновен. Нали трябваше на всяка цена да ме ядосаш — отговори сухо Джеймс. — Не започвай отново, малкият. И се благодари, че след като най-последно се махна от спалнята ми, прекарах извънредно приятна нощ.

Джорджина усети как по бузите ѝ изби руменина. Много ѝ се искаше да ритне Джеймс по пицъла. Антъни, който заслужаваше същото, остана пощаден, защото тя изобщо не повярва, че определението „великолепно парче“ се отнася до нея. И тъй като също бе прекарала извънредно приятна нощ, тя беше в прекрасно настроение. Освен това изглеждаше зашеметяващо във взетата назаем рокля от тъмновиолетово кадифе. По изключение бележките на двамата мъже останаха без коментар.

Антъни направо я поглъщаше с поглед, докато накрая Рослин се принуди да го спре с един ритник под масата. Мъжът потръпна от болка, но продължи да зяпа, без да се впечатли дори от мрачната физиономия на Джеймс. Накрая започна да мисли на глас:

— Къде, по дяволите, съм те виждал, Джордж? Лицето ти ми е дяволски познато.

— Името ми не е Джордж — поправи го тя и зае мястото си. — Казвам се Джорджина, а приятелите и роднините ме наричат Джорджи. Само Джеймс не може да го запомни.

— Пак ли намекваш за възрастта ми? — изръмжа Джеймс и заплашително вдигна едната си вежда.

— Ето къде те стиска обувката — отговори с меден гласец Джорджина.

— Ако ми позволиш да поосвежа малко паметта ти, скъпа, последния път те обух аз.

— И ми стоеше чудесно, както може би си спомняш — отвърна тутакси тя.

Антъни проследи с голям интерес размяната на остроти, чакайки удобен момент да почне да задава въпроси. Ала във внезапен пристъп на тактичност се отказа, защото забеляза как в очите на Джеймс лумна опасен огън, свидетелство за обзелата го страст. И всичко това заради някаква си обувка, която взаимно си обуваха?

— Това ваша интимна шега ли е? — осведоми се той с неприкрито любопитство. — Или предстои поантата?

— Веднага ще узнаете къде сме се виждали, сър Антъни.

— Аха — ухили се триумфално той. — Знаех си аз! Е, къде? В Уоксхол или на Дръри Лейн?

— В една опушена пристанищна кръчма.

Антъни отмести очи от Джорджина към Джеймс и също вдигна смаяно едната си вежда. Явно им е семеен навик, каза си Джорджина.

— По дяволите, трябваше да се сетя! Откога предпочиташ бар дамичките?

В момента Джеймс нямаше настроение за шеги.

— Ти наистина мислиш само със задника си, човече. Тя не е работила там! Ала все още не знам какво всъщност е търсила на пристанището.

— Същото като теб, Джеймс — обясни Джорджина. — Търсех един човек.

— А ти кого търсеше? — обърна се Антъни към брат си.

— Аз ли? Никого. Ти ме накара да прекося половината Лондон, за да намерим проклетия братовчед на жена ти.

Антъни никога нямаше да забрави този ден.

— Само че Марш беше руса — припомни на брат си той.

— А Джордж е брюнетка и предпочита мъжките дрехи.

Нещо прищрака в главата на Антъни и той устреми поглед към новата си роднина.

— Всемогъщи боже! Ти ли беше онази малка вещица, която изрита бедния ми брат? Мислех си, че не си я намерил.

— Аз не, тя ме намери. Сама ми падна в ръчичките. Нае се на...

— Джеймс! — прекъсна го енергично Джорджина. — Не е нужно да навлизаш в подробности.

— Сега сме в кръга на семейството, скъпа моя — възрази безгрижно мъжът. — Няма нищо, че ще го узнаят.

— Така ли? — изсъска остро Джорджина. — Поради същата причина ли съобщи всичко на семейството ми?

Джеймс недоволно смръщи чело, защото не искаше да се връща към тази неприятна тема. Вместо да отговори, той ѝ обърна гръб и се зае с масата за закуска.

Рослин усети, че настроението се помрачава и побърза да се обади:

— Да ти напълня ли чинията, Джорджи? Сутрин обикновено се обслужваме сами.

— Много ти благодаря...

— Аз ще я обслужа — обади се сърдито Джеймс.

Господи, защо ѝ трябваше да заговаря за семейството си! Нали знаеше, че Джеймс веднага започва да бълва отрова! Е, какво от това, тя нямаше да допусне той да шокира и собственото си семейство и да я направи смешна в очите им. Може би му беше безразлично какво ще надрънка, но на нея не ѝ беше все едно.

Ала гневът ѝ се изпари още щом погледна към чинията, която съпругът ѝ тресна на масата пред нея. Яйца, месен пастет, пилешки крачета и наденички образуваха хълмче, заобиколено от сладкиши и пудинги — достатъчно за цял корабен екипаж. Джорджина изгледа смаяно поднесената ѝ закуска, после се обърна към чинията на Джеймс, по-препълнена от нейната. Този човек изобщо не мислеше какво прави! Тя не можа да удържи напиратата на устните ѝ иронична забележка:

— О, много ти благодаря, Джеймс. — Гласът ѝ беше сладък като мед. — Действително съм изгладняла, макар че не мога да си обясня защо. Тази сутрин не се... раздавах толкова щедро, нали?

Тази нахална лъжа трябваше да го развесели поне малко, защото истината беше, че на сутринта двамата се бяха любили до изтощение. Но веднага ѝ стана ясно, че е по-добре да отвикне от такива шеги.

— Всяка сутрин си прегладняла, Джордж — ухили се със сатанинската си усмивка Джеймс и страните ѝ отново пламнаха.

— Не мога да разбера защо се изчервява — обади се Антъни и прекъсна неловкото мълчание. — В намека му няма нищо скандално. Аз самият едва се надигнах от леглото...

Рослин запрати салфетката право в лицето му, за да сложи край на дръзките задевки.

— Остави на мира бедното момиче, развратнико! По дяволите, да си жена на някого от семейство Малъри е...

— Безкрайно удоволствие — завърши изречението мъжът ѝ.

— Кой го казва? — начумери се Рослин.

— Ти, скъпа моя. И то често.

— Да, в състояние на умопомрачение — въздъхна тя и заслужи скришна усмивка от мъжа си.

Бузите на Джорджина отново добиха нормален цвят. Тя беше много благодарна на Рослин, че отклони разговора в друга, побезопасна посока. Следобед се очакваше да дойде шивачка, която да се заеме с новия гардероб на Джорджина. Рослин разказа за предстоящите балове през зимния сезон, в които двете непременно трябвало да вземат участие — за голямо недоволство на господата, които посрещнаха с ръмжене обясненията ѝ. Освен това пристигали покани за безброй вечерни приеми и соарета, което било чудесна възможност да въведат новата лейди Малъри в лондонското общество. Всичко това означаваше, че тя ще остане още известно време тук, макар че Джорджина още не беше сигурна какво я очаква. Хвърли кратък поглед към Джеймс, за да го запита нужно ли е всичко това, но той отговори с непроницаемо мълчание.

Освен това Джорджина узна, че довечера ще се състои семейна среща. Антъни побърза да обясни:

— Снощи не можах да се срещна с големите братя, за съжаление ме задържаха... — При това вдигна многозначително вежди и изпрати въздушна целувка на жена си, която усмихнато затърси какво да хвърли по него. Той ѝ смигна и се обърна към Джеймс: — Между другото, стари момко, бях сигурен, че никой няма да повярва в зашеметяващата новина, ако не я чуе от собствената ти уста. Ти имаш божествената дарба да обявиш нещо, без да го наричаш по име, затова не исках да ти отнема възможността да премислиш на спокойствие всичко.

Джеймс отговори сухо:

— Ако имаш намерение да отидеш в Нейтънхол, за мен ще бъде удоволствие да те придружа.

— Щом е така, ще те попитам направо — върна му го веднага Антъни: — Какво, за бога си разказал на семейството й, а искаш да го спестиш на нас?

— Попитай Джордж. Тя е тази, която не желае да го повтори — изръмжа Джеймс.

Кобалтовосините очи се насочиха въпросително към Джорджина, която веднага се намръщи и стисна устни. Антъни се усмихна като хлапак.

— Хайде, миличка, кажи си всичко, иначе при всеки подходящ и неподходящ случай ще се връщам на тази тайнствена тема!

— Няма да посмеете!

— Разбира се, че ще го направи — намеси се кисело Джеймс.

Разтревожена, Джорджина се обърна към мъжа си:

— Не можеш ли да му попречиш?

— О, разбира се — отговори с опасно тих глас Джеймс. — Можеш да разчиташ на мен. Въпреки това той няма да се откаже.

— Точно така — ухили се Антъни. — И аз съм същият като теб, стари приятелю.

Джорджина обидено изпухтя:

— Лека-полека в сърцето ми се надигат същите чувства, каквито ти изпитваш към семейството ми, Джеймс Малъри.

— Бих се учудил, ако беше другояче, Джордж.

„Жената винаги е сама“, каза си Джорджина и удостои Антъни с убийствен поглед.

— Аз бях корабният прислужник на Джеймс. Това съобщи той на братята ми, включително факта, че споделях кабината му. Доволен ли сте сега, отвратителни човече?

— Приемам, че Джеймс не е знаел, че говори пред братята ти — промълви меко Антъни.

— Знаеше го — изсъска Джорджина.

— Вероятно не е знаел, че са толкова много?

— И това знаеше.

Антъни хвърли разбиращ поглед към брат си.

— Доколкото чувам, ти си започнал, братко?

— Я да мълчиш, негоднико! — изрева Джеймс.

Антъни отметна глава назад и избухна в луд смях. Когато най-после се успокои, изпъшка:

— Не съм си и помислил, че ще осъществиш надеждите ми, стари приятелю.

— Какви надежди?

— Не помниш ли забележката ми, че ако един ден все пак се ожениш, ти пожелавам жена, сладка като малката вещица, която много искаше да ти издере очите, вместо да ти благодари за избавлението си. Естествено не помислих, че ще вземеш точно нея.

Джеймс си припомни какво бе казал брат му и отвратителното му настроение поради факта, че макар и съвсем отскоро женен, не бе успял да убеди младата си съпруга да сподели леглото с него.

— Сега, като заговори за това, си спомних, че каза нещо подобно... Спомних си и защо го каза. Искаше да удавиш поражението си в бренди, нали? Още в пет часа следобед беше пиян до козирката, но милата ти съпруга отказа категорично дори да те сложи в леглото.

— Върви по дяволите! — Този път Антъни започна да бълва отрова, а Джеймс се захили предизвикателно. — Ти беше пиян не по-малко от мен. Как така си запомнил какво е станало?

— И още питаш! Разигра такъв спектакъл, че ще го помня, докато съм жив.

— Пак започват — въздъхна Рослин и се обърна към Джорджина. — Нека ги оставим на съдбата им. Ако взаимно си извият вратовете, ще ни спестят поне това усилие.

— Ако ни оставите, Джеймс ще престане да се сърди на шегите ми — възпротиви се Антъни, когато двете жени се надигнаха.

— Точно затова излизаме, скъпи — усмихна му се Рослин и се обърна към Джеймс: — Между другото, Джеймс, снощи изпратих вест на семейство Силвърли, че си се върнал. Затова бъди в готовност, защото доколкото познавам Реджи, тя няма да дочака вечерта, за да се яви на официална визита. Знаеш колко ще се натъжи, ако не те завари.

— Коя е Реджи? — Джорджина веднага застана нащрек.

— Рийгън — поправи я с усмивка Джеймс, доволен от очевидната ѝ ревност.

Алтъни хвърли измъчен поглед към брат си и обясни:

— Открай време се караме как да я наричаме. Реджи е нашата любима племенница. Отгледахме я заедно, след смъртта на сестра ни.

Джорджина не очакваше това. Е, щом тази Рийгън или Реджи беше роднина, тя не представляваше интерес за нея. Въпреки това

сметна за необходимо да добие по-ясна представа за разклоненията на семейството, защото не искаше всеки път, щом се споменеше женско име, да дава израз на ревността си. Джеймс трябваше да прояви малко повече внимание към нея и да ѝ разкаже за семейството си още преди пристигането в Лондон, но той предпочете да мълчи — сигурно защото не искаше и тя да му разкаже за своето. Едната ръка мие другата, казал си е сигурно той.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА

Макар да ставаше въпрос само за семейна вечеря, Джорджина остана с впечатлението, че я очаква официален прием, особено след като разгледа празничната вечерна рокля, която ѝ бе приготвила Рослин. Тежката кафява материя блещукаше като полиран бронз, а дълбоко разголената горна част, прекрасно творение от надиплен тюл, я превръщаше в приказна принцеса. Джорджина беше повече от доволна от избора на Рослин. След като години наред се бе задоволявала с досадните пастелни цветове, които носеха младите момичета, сега гореше от желание да изпробва някой от тъмните, наситени цветове за зрели жени. Когато тази сутрин обсъждаше новите рокли с шивачката, избра само ярки, живи цветове.

Когато слезе при господата в салона, тя изненадано установи, че те също са облечени официално. В противоречие с модата, Антъни беше изцяло в черно, с изключение на небрежно завързаната снежнобяла вратовръзка. Джеймс беше избрал кадифен жакет в ненатрапчиво тъмнозелено, който в никакъв случай не можеше да бъде наречен контешки. Цветът толкова отиваше на очите му! Те блещукаха като скъпоценни камъни, в които е скрит пламтящ огън, и зеленото ставаше още по-живо и чисто. Джереми, младият негодник, се беше наконтил като типичен лондонски денди с жакет в кардиналско червено и страхотни френски панталонки до коленете; комбинацията беше избрана само за да ядоса Джеймс, както Рийгън побърза да съобщи на ухото на зълва си.

Пристигна и Конрад Шарп, което не беше учудващо, защото Джеймс и Джереми гледаха на него като на член на семейството. Джорджина не го беше виждала във вечерен костюм, а той за първи път я виждаше в официален дамски тоалет, а не в износени мъжки дрехи. Нищо чудно, че не можа да се удържи да каже:

— Господи, Джордж, как така си захвърлила панталоните?

— Много остроумно — промърмори ядно Джорджина.

Докато Кони и Антъни се ухилиха многозначително, а Джеймс направо потъна в дръзкото ѝ деколте, Рийгън се зае да му даде урок:

— Засрами се, Кони. Това не е начин да направиш комплимент на една дама.

— Вече си на нейна страна, така ли, малка вещице? — ухили се Кони и сърдечно я прегърна. — Прибери си ноктите, сърчице мое, защото съм сигурен, че Джордж умее да се защитава също така добре, както и ти. Освен това смятам да премълча комплиментите поне, докато съпругът е наблизко.

Джеймс се направи, че не чува забележката, и се обърна към племенницата си:

— Доколкото разбирам, тоалетът на Джордж е от твоя гардероб. За съжаление не мога да ти спестя укора, че корсажът разкрива повече от позволеното.

— Никълъс никога не възразява срещу корсажите ми — изхихика Рийгън.

— Нищо чудно. Той е истински развратник.

— Страхотно! Още не е дошъл, а ти вече го нападаш — изфуча младата дама, обърна гръб на вуйчо си и отиде да поздрави Джереми.

Джеймс отново впи поглед в деколтето на Джорджина и тя, припомнила си съдбоносната вечер в Кънектикът, не можа да удържи саркастичната забележка:

— Чувствам се почти като в къщи. Братята ми със сигурност щяха да изтърсят нещо също толкова смешно като теб и да ми заповядат да облека по-прилична рокля. И в твоята глава ли се е оформила същата мисъл?

— Да не искаш да кажеш, че ме поставяш наравно с тях? Не, за бога!

Кони се ухили подигравателно и се обърна към Антъни:

— И ти ли имаш впечатлението, че не може да понася братята ѝ?

— Не разбирам защо — отговори невинно Антъни. — След всичко, което чух, намирам, че са забавни момчета.

— Тони... — произнесе предупредително Джеймс, но Антъни вече твърде дълго сдържаше смеха си и трябваше да изстреля и последната си мъдрост:

— Затворили го в килера! — издума през смях той. — Господи, как ми се щеше да съм някоя от домашните мишки!

Джорджина също не издържа:

— Братята ми са доста по-едри от вас, сър Антъни. Бъдете уверен, че и вие не бихте се справили с тях. — Тя се обърна рязко и побърза да се присъедини към Рийгън, която ѝ махна от другия край на салона.

Антъни доста се изненада.

— Малката като че ли те защитава.

Джеймс се ухили кисело, но се въздържа от коментар. Рослин изгледа строго съпруга си и очите ѝ засвяткаха заплашително.

— Ако не престанеш да дразниш Джеймс в присъствието на жена му, тя ще зареди и другите си оръжия. А ако не го направи, ще се намеса аз. — Тя кимна царствено и остави мъжете сами.

Кони, който забеляза, че Антъни вече кипи от гняв, смущава Джеймс в ребрата.

— Ако не се пази, ще прекара някоя нощ в кучешката колибка.

— Сигурно си прав, стари приятелю — ухили се Джеймс. — Най-добре е да не наливаме вода във виното му, нали?

Кони с безразличие сви рамене.

— Ако можеш да го понесеш... Той не прави на глупак мен.

— Ако това ме доближава до желаниния успех, готов съм да понеса още много неща.

— Знам, даже се оставяш да те затворят в килера.

— Много добре ви разбрах! — намеси се триумфално Антъни. — Бях сигурен, че съм прав. Значи все пак съм те засегнал дълбоко, като ти казах...

— О, дръж си езика зад зъбите, Тони.

Скоро след това влязоха старците, както Джеймс и Антъни наричаха по-възрастните си братя. Джейсън Малъри, трети маркиз Хавърстън и глава на семейството, представляваше истинска изненада за Джорджина. Бяха ѝ казали, че е на шестдесет и четири години, но той не изглеждаше много по-стар от Джеймс и двамата си приличаха като две капки вода. Макар че първото впечатление лъжеше. За разлика от младежкия вид на Джеймс, необикновеното му чувство за хумор и дяволски чувствената усмивка, Джейсън беше олицетворение на трезвостта. А тя беше смятала брат си Уорън за най-сериозния човек на света. Той беше нищо в сравнение с Джейсън. Освен това ѝ казаха, че неумолимата твърдост на Джейсън се изразява в чести пристъпи на

яроост, особено спрямо по-младите му братя. Джорджина научи също, че братята Малъри направо се наслаждават на семейните разпри, и тя нямаше причини да се усъмни в това, познавайки Джеймс и Антъни.

Едуард Малъри беше различен от другите трима. Беше една година по-млад от Джейсън, много по-едър, но със същите зелени очи и руси коси. Нищо, ама нищичко не беше в състояние да помрачи доброто му настроение и макар да се шегуваше дълго и с удоволствие, шегите му никога не преминаваха границите на приличието. Също като брат й Томас, той никога не губеше самообладание.

И как реагираха на новината? Преглътнаха твърдия залък много по-бързо, в сравнение с Антъни.

— Имах значителни съмнения, че Тони някога ще се обвърже — а пък Джеймс? Господи, за мен той беше вече безнадежден случай — гласеше краткият коментар на Джейсън.

— Учуден съм, Джеймс — отбеляза Едуард, — ала твърде зарадван. Точно така, зарадван.

Без съмнение, семейството прие Джорджина доброжелателно. Двамата по-стари братя гледаха на нея като на човек, сътворил чудо. Естествено не познаваха по-подробно обстоятелствата около венчавката, тъй като Антъни по изключение реши да си мълчи. Въпреки това й се стори странно, че Джеймс ги остави да вярват, че всичко е в ред.

Ако сега я изпратеше в Америка, той щеше да се окаже в твърде неловко положение, въпреки това Джорджина беше сигурна, че нищо не е в състояние да го отклони от намерението му. Дали наистина искаше да се отърве от нея? Ако този въпрос не беше така важен, тя отдавна щеше да събере кураж и да го попита, с надеждата този път да получи ясен отговор. Но ако наистина нямаше намерение да продължи да живее с нея, тя не искаше да го узнае точно сега, когато сърцето й се изпълваше с нова надежда.

Едуард дойде, придружен от съпругата си Шарлот и дъщеря си Ейми, най-малката от петте му деца. Останалите имаха други уговорки, ала бяха обещали да се появят най-късно след седмица. Единственият син на Джейсън, Дерек, не можа да бъде открит, тъй като вероятно беше извън града и се отдаваше на разврат — по отношение на жените той вървеше твърдо по следите на вуйчовците си. Жената на Джейсън също я нямаше, но тя никога не идваше в

Лондон. Реджи бе доверила на Джорджина, че Франсиз се е съгласила да се омъжи за Джейсън само за да замени майката на Рийгън и Дерек, а сега, след като децата пораснали, предпочитала да живее по-далеч от трезвия си мъж.

— Само не се притеснявай, скоро ще знаеш кой кой е — беше я уверила Рослин. — Само когато Шарлот се отплесне да разказва най-новите скандални истории, може да се затрудниш малко. В тях е забъркано половината лондонско общество, но и него ще опознаеш с течение на времето.

Да се запознае с надменната английска аристокрация? Не, благодаря. Джорджина изкриви лице в усмивка и си каза, че повечето присъстващи в салона, с изключение на Кони и Джереми също имат благороднически титли — включително и тя самата. Странно, но те не заслужаваха презрението ѝ — не бяха нито сноби, нито неприятни... с изключение може би на най-младия ѝ девер. Никога нямаше да приеме Антъни с предизвикателните му удари отстриани и дръзките му намеци...

Не мина обаче много и Джорджина разбра, че кръвта на семейство Малъри е по-гъста от водата. Антъни и Джеймс не преставаха да се дразнят взаимно, но когато се появи Никълъс Идън, виконт Монтиът, двамата обединиха усилията си и се нахвърлиха върху него.

— Закъсняваш, Идън — посрещна го Антъни с хладно пренебрежение. — Вече тайно се надявах, че си забравил адреса ми.

— Нямаш късмет, стари момко. За съжаление жена ми има превъзходна памет — отговори с тънка усмивка Никълъс. — Да не мислиш, че с удоволствие идвам тук?

— На твое място бих проявил повече дискретност, скъпи приятелю. Съпругата ти не понася да предизвикваш скъпите ѝ вуйчовци.

— Аз ли ги предизвиквам? — Никълъс с мъка прикриваше гнева си. Погледът му търсеше Рийгън, която оживено разговаряше с Шарлот и Ейми, и когато тя му махна да отиде при нея, лицето му веднага се промени. Замаха весело с ръка и я дари с омайваща усмивка. Джорджина не допусна да се забележи, че веднага е разбрала защо тримата мъже не могат да се понасят. Смешното беше, че това продължава повече от година. След този нежен жест сърцето ѝ застана

на страната на Никълъс — докато мъжът не се обърна отново към роднините си и не втренчи мрачен поглед в Джеймс.

— Как така се върна толкова скоро? А аз се надявах да те е погълнало морето.

Джеймс се ухили надменно.

— Съжалявам, че те разочаровах. Носех ценен товар и проявих максимална предпазливост. А ти как прекара? Колко пъти ти се наложи да спиш на дивана?

— Нито веднъж, след като ти замина, проклет негоднико! Но ми се струва, че това ще се промени — добави с потъмняло лице Никълъс.

— Зависи от много неща, скъпи приятелю — отбеляза Джеймс с дяволската си усмивка. — Когато е за добро, и двамата с Антъни сме готови да помогнем.

— Благодаря ти за любезността, Малъри — пошепна Никълъс и кехлибарените му очи се насочиха към Джорджина, която беше застанала до Джеймс, обгърната от силната му ръка. — А коя е тази нова личност, ако извиниш излишния ми въпрос?

При скрития намек, който отново я принизяваше до ролята на любовница, Джорджина усети как кожата ѝ настръхна. Ала преди тя или Джеймс да отговорят, както подобава, Антъни им се притече на помощ и пожъна всеобщо учудване.

— Спести си неприличните забележки, Идън — проговори тихо той и в гласа му прозвуча недвусмислена заплаха. — Младата лейди, чието име окаля, е моя зълва.

— Прощавайте — кимна Никълъс към Джорджина и се постара да изобрази съкрушено лице. После се обърна недоверчиво към Антъни и в сърцето му отново пламна гняв. Пак ли се опитваха да го измамят? — Доколкото знам, жена ти няма сестра?

— Точно така.

— Как тогава... — Прекрасните кехлибарени очи се впиха в Джеймс. — Божичко, нима това означава, че си се оженил? Сигурно си отишъл в другия край на света, за да откриеш жена, която да не се стресне от мръсната ти слава? — После се обърна към Джорджина: — Знаехте ли, че се омъжвате за жалък пират?

— Доколкото си спомням, това бе споменато малко преди сватбата — отговори равнодушно Джорджина.

— А знаехте ли, че е отмъстителен като слон?

— Постепенно осъзнавам защо — отговори твърдо тя и пожъна одобрителен смях от страна на Джеймс и Антъни.

Никълъс се ухили криво.

— Много добре, мила. Но знаехте ли, че е подъл женкар и...?

Джеймс го прекъсна с измамно мек глас:

— Продължавай така, малкият, и ще ме принудиш да...

— Той ли ще те принуди? — намеси се Рийгън, която бе дотичала и държеше съпруга си под ръка. — Нима си му казал, вуйчо Джеймс? Бях готова да сложа ръката си в огъня и да се закълна, че Никълъс ще бъде последният, който ще узнае за тази дребна неприятност. Ти не искаш да имаш нищо общо с него, обаче фактът, че и двамата бяхте принудени да се ожените, вече създава известна близост, не мислиш ли?

Никълъс не каза нищо. Само изгледа пронизващо жена си, сякаш за да се убеди дали говори сериозно, или се шегува. Ала по лицето му пролича, че ей сега ще избухне в смях. Успя да се удържи само докато усещаше върху себе си ядния поглед на Джеймс.

За всеобща изненада Антъни не се присъедини към буйния смях. Или се беше смял достатъчно миналата вечер, или което беше вероятно, не желаше да застане на страната на младия виконт, макар случилото се да беше повече от весело.

— Реджи, миличка — проговори той с подчертана строгост, — какво да те правя сега? Да ти извия вратлето или да те заключа в стаята ти?

— Вече нямам стая тук, Тони.

— Тогава й извий врата — предложи Джеймс и когато погледна племенницата си, в очите му се отрази смесица от гордост и гняв. — Нарочно го каза, нали, малка вещице?

Рийгън дори не си даде труд да отрече.

— Ами да, вие винаги се съюзявате срещу него, макар че не е почтено двама срещу един. Не ми се сърди, но по-късно ще трябва да изтърпя още по-буйни изблици на смях. Все пак съм омъжена жена.

Това изявление не беше подходящо за успокояване на духовете, особено след като Никълъс се бе ухилил до уши.

— Май не е лошо да поживея малко при вас, Рийгън — настави подигравателно Джеймс. — Поне докато обзаведат както подобава градската къща, която ми е избрал Еди...

Това вече беше прекалено за Никълъс.

— Само през трупа ми!

— Сигурен съм, че ще намерим приемливо решение, приятелю.

В този момент към тях се присъедини Едуард.

— Между другото, Джеймс, забравих да спомена, че тази вечер дойде някакъв тип и попита за теб. Вече щях да му кажа къде може да те намери, но във въпроса му звучеше неприкрита враждебност и премълчах. Сметнах, че ако е твой приятел, щеше да прояви поне малко учтивост.

— Остави ли името си?

— Не. Едър като бик, много висок, с американски акцент.

Джеймс бавно се обърна към Джорджина, смръщи заплашително вежди и очите му потъмняха като буреносни облаци.

— Тези варвари! Тези кучи синове, които се величат за твои братя, са посмели да дойдат чак тук! Прав ли съм, скъпа?

Джорджина вирна предизвикателно брадичка, скривайки с мъка радостта си.

— Братята ми винаги са се грижили трогателно за мен и ако се постарая да си припомниш в какво състояние ме видяха за последен път Дрю и Бойд на борда на твоя кораб, това ще ми спести отговора.

Може би спомените му за забележителната нощ на сватбата им бяха малко объркани предвид обстоятелствата, но той не можеше да забрави, че я беше вързал и я мъкнеше като пакет под мишница по палубата на кораба си.

— Ама че гадост — промърмори Джеймс тихо, но убедено.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА

— Проклятие! Не е възможно да го мислиш сериозно! — изсъска извън себе си от гняв Джорджина. — Трябва поне да ги видя, след като са изминали целия този дълъг път...

— Хич не ме интересува колко път са минали — изстреля Джеймс, обзет от бесен гняв.

Миналата нощ не бяха имали възможност да поговорят за пристигането на братята ѝ, защото след като двамата възрастни братя се сбогуваха, Джорджина побърза да се оттегли в стаята си. Напразно очакваше появяването на Джеймс и заспа сама. На следващата сутрин той отказа категорично да я откара до пристанището или да ѝ поръча карета, след което недвусмислено ѝ заяви, че изобщо няма да види братята си.

Джорджина се надигна във възглавниците и се опита да внесе малко разум в разговора.

— Би ли ми обяснил смисъла на решението си? Те идват само за да се убедят, че съм добре.

— Не на мен тия! — изръмжа Джеймс, който не беше в състояние, а може би просто не желаше да разговаря разумно. — Искат да те отведат в Америка.

Най-после можеше да му зададе въпроса, който беше отлагала толкова дълго.

— Нима твоето намерение не е да ме върнеш обратно у дома?

Като каза това, Джорджина спря да диша и зачака отговора му.

— Как ти хрумна тази невероятна идея? Кога съм казвал такава нещo? — изрева той, сякаш въпросът беше измъкнат от въздуха.

— Не беше нужно. Все пак не се държа като въодушевен младоженец...

— Ако си спомням добре, ти изчезна, без дори да ми кажеш сбогом, Джордж.

Джорджина го изгледа изненадано. Защо след толкова време се връщаше към една тема, нямаща нищо общо със семейството му?

— Аз ли изчезнах? Отидох си в къщи, Джеймс. Затова се качих на твоя кораб — за да се прибера у дома.

— Без да ми кажеш нито думичка!

— Вината не беше моя. Щях да се сбогувам с теб, но когато Дрю свърши да ме ругае, „Тритон“ вече беше вдигнал платна. Може би трябваше да скоча през борда, за да ти кажа довиждане?

— Не биваше изобщо да слизаш от „Мейдън Ан“.

— Това е смешно! Та ти през цялото пътуване не каза нито дума, дори не ми намекна, че имаш намерение да продължиш връзката ни в каквато и да е форма. Не мога да чета мисли. Наистина ли имаше сериозни намерения спрямо мен?

— Все пак смятах да те попитам дали ще ми станеш... — При вида на заплашително свитите вежди следващата дума заседна в гърлото му. — Хайде, не се обиждай сега — изсъска ядно той.

— Ти не можеш да ме обидиш — заяви упорито Джорджина и мъжът проумя, че я е засегнал твърде дълбоко. — Освен това отговорът щеше да бъде ясно „не“.

— Тогава се радвам, че изобщо не попитах — изръмжа в отговор Джеймс и се запъти към вратата.

— Не смей да изчезваш! — изкрещя подире му Джорджина. — Не си отговорил на въпроса ми!

— Така ли? — обърна се рязко мъжът и едната руса вежда се надигна заплашително. Самообладанието му беше отишло по дяволите и Джорджина знаеше какво ще последва. — Достатъчно е да кажа, че си моя жена и като такава няма да отидеш никъде.

Това вече преля чашата.

— Значи най-после призна, че съм ти жена? Само защото се появиха братята ми, нали? Това е част от отмъщението ти, така ли?

— Мисли, каквото си искаш, а проклетите ти братя дано изгният в пристанището! Те няма да те намерят, а ти в никакъв случай няма да отидеш при тях. Край на спора, скъпа — изгърмя Джеймс и тресна вратата зад гърба си.

Джорджина затвори с трясък вратата цели три пъти, надявайки се разгневеният ѝ съпруг да се върне и да доведе до почтен край започнатата караница. Колкото ѝ да беше нахален, тя щеше да се справи с него.

— Вече каза ли й, че я обичаш?

Джеймс бавно отпусна картите и посегна към чашата си. Веждите му се надигнаха смаяно при този въпрос, който нямаше нищо общо с предишния разговор. Погледът му се отмести от Джордж Армхърст, който седеше вляво от него и се взираше напрегнато в картите си, сякаш ги виждаше за първи път, насочи се към Кони, който с усилия запазваше равнодушното изражение на лицето си, и се спря върху Антъни, който бе хвърлил тази неочаквана бомба.

— На мен ли говориш, момче?

— На кого другиго? — ухили се Антъни.

— Над това ли размишляваш цялата вечер? Нищо чудно, че губиш непрекъснато.

Антъни посегна към чашата си и небрежно разклати златистата течност, без да удостоява брат си с поглед.

— По-точно казано, питам се още от сутринта, когато чух адски шум от стаята ви. Следобед пък залови малката си жена, която се опитваше да се измъкне тайно от къщи, и доста рязко я изпрати обратно в стаята й. Май имам достатъчно основания да размишлявам...

— Тя повече не се осмели да си покаже носа навън, така ли беше?

— Мисля, че да. Дори не слезе за вечеря и това накара жена ми също да се умърлуши.

— Аха, милостивата госпожа се цупи — установи делово Джеймс и равнодушно сви рамене. — Това се случва често и се отстранява лесно. Засега нямам желание да се захващам.

— Надявам се да не се лъжеш. Особено след като дори не си й признал любовта си.

Веждата на Джеймс направи скок.

— Откога раздаваш добри съвети, Тони?

— Щом обуваш тази обувка, както чудесно се изрази женичката ти...

— Обувката не ми става. Не си ли ти човекът, който беше затънал до гуша в калта...

— Сега не говорим за мен — прекъсна го строго Антъни.

— Добре, добре — усмири се Джеймс, но веднага си го върна: — Ако не бях изпратил онова писмо на Рослин, за да удостоверя невинността ти, и до днес щеше да спиш на дивана.

— Съжалявам, но се налага да те разочаровам, стари момко — процеди през зъби Антъни. — Аз уредих въпроса още преди Рослин да получи писъмцето ти.

— Сега играем вист, господа — опита се Джордж Армхърст да привлече вниманието им отново върху картите. — А аз съм затънал с двеста фунта, ако не сте забелязали.

Кони избухна в сърдечен смях.

— Откажи се, Антъни. Както го познавам, ще стои в собствената си мръсотия дотогава, докато не му писне. Освен това ми се струва, че той просто се наслаждава на целия този театър... Борба за власт, разбираш ли? Докато тя не знае какви са чувствата му към нея, ще крие и своите към него. Това придава известно очарование на отношенията им, прав ли съм?

Антъни потвърди с кимане, без да изпуска от очи Джеймс, който гневно изпухтя.

В момента, в който братята Малъри продължиха играта, Джорджина се измъкна незабелязано през задната врата и се запрепъва през мрачни улички и задни дворове към Парк Лейн, където след тревожно очакване, продължило цял четвърт час, успя да спре един раздрънкан файтон, който я отведе на пристанището. За нещастие вече бе платила на файтонджията и го бе отпратила, когато се сети, че Лондон има най-голямото пристанище на света с безброй докове. Имаше Лондонски док в Уапинг, Док Ийст Индия в Блекуол, Хермитейдж и Шедуел Док — и това бяха само няколко от безбройните докове, които се простираха на мили по брега на Темза.

Как да открие един или два американски кораба, защото бе уверена, че братята ѝ не са дошли с цяла флотилия при всеизвестната липса на корабни стоянки в Лондон? Не ѝ оставаше нищо друго, освен да събере някои сведения, а това можеше да стане само край стълбичките, където се събираха моряците, или в пристанищните кръчми.

Как можа дори да си помисли, че би могла да влезе в някоя от онези мръсни дупки? Само Джеймс беше виновен, като я заключи в онази проклета къща! Какво друго ѝ оставаше? Макар че беше много

по-разумно, а и по-безопасно да потърси братята си при дневна светлина, тя знаеше, че през деня няма да има възможност да се измъкне. Освен това просто не можеше да допусне братята ѝ да поемат обратния път с ужасната увереност, че сестра им е изцяло зависима от някакъв си коварен пират и те дори не са успели да я открият.

Когато стигна до стълбичките, където моряците шумно се забавляваха, гневът ѝ се изпари, но тревогата нарасна. Не биваше да скита нощем по места като тези, още повече в биещата на очи вечерна рокля. Макар да носеше подходяща наметка, тя не я предпазваше от влажния вечерен въздух. Освен това нямаше и понятие как да разпита насъбралите се хора. Поне Мак да беше с мен, каза си обезкуражено Джорджина, когато на пътя ѝ се изпречиха двама пияни, изскочили от близката кръчма, и веднага се сбиха помежду си. Беше истинска лудост да дойде тук сам-сама.

Трябваше да се поумилква малко около Джеймс и всичко щеше да се уреди. Разполагаше с достатъчно женски трикове и трябваше да ги използва поне от време на време.

Джорджина се обърна рязко и понечи да тръгне обратно, за да намери някакво превозно средство за вкъщи, когато видя чакащия в другия край на улицата файтон. Спря колебливо, питайки се дали да измине сравнително сигурния, но дълъг обратен път или да тръгне по мрачната улица с две кръчми, от чиито врати се стелеха гъсти кълба дим и долиташе ревът на пияните моряци. С изключение на двамата негодници, които продължаваха да се бият, по улицата не се виждаше жива душа. Хайде, стегни се и се затичай, така ще стигнеш до файтона след по-малко от минута. После ще ти остане само незабелязаното прибиране в къщата на Пикадили.

Джорджина събра кураж, премина на другата страна на улицата и се понесе с бързи крачки към файтона. Мина покрай една кръчма, която не беше чак толкова оживена, и страхливо сви глава в раменете си. Погледът ѝ беше устремен надолу и тя бързаше през улицата, без да смее да погледне напред. Внезапно се блъсна в нечий широк гръден кош и щеше да се строполи на паважа, ако мъжът не я беше задържал.

— Прощавайте — смънка засрамено Джорджина и с ужас установи, че ръцете, които я бяха подкрепили, се склукчиха по-здраво около нея, вместо да пуснат.

— Няма нищо, миличка — прозвуча дрезгав глас. — Можеш по всяко време да ме блъскаш, от това не ми става нищо.

Джорджина не знаеше дали трябва да благодари на бога или не, защото гласът звучеше доста цивилизовано. Човекът, който я държеше, очевидно беше джентълмен. Това потвърди и бързият поглед към добре облечените гърди. Ала когато очите ѝ продължиха пътя си нагоре, тя спря като вцепенена: едър, рус, красив — младежът ѝ напомни неумолимо за Джеймс, с изключение само на очите, които бяха лешниковокафяви.

— Може би иска да ни придружи — чу се още един глас, леко фъфлещ.

Джорджина се обърна и хвърли поглед към мъжа, който я беше хванал. И той беше млад, но вече трудно се държеше на крака. Обзе я неприятното чувство, че е попаднала на търсачи на приключения.

— Разбира се, Пърси, идеята ти е блестяща — съгласи се русият и се обърна към нея: — Имаш ли желание да прием по едно, сладката ми?

— Не — отговори рязко Джорджина и се опита да се освободи от прегръдката му. Без успех.

— Само без прибързани решения — разбъбри се момъкът. — Господи, каква хубавица! Все едно чия си, аз давам двойно и дори отгоре, миличка. Така няма да ти се наложи да излизаш повторно в тази ужасна нощ.

Джорджина беше твърде стъписана, за да отговори веднага, когато зад гърба ѝ прозвуча още един глас:

— По дяволите, братовчеде, ти говориш с дама. Погледни само изисканите ѝ дрешки, ако не ми вярваш.

Вече бяха трима. Джорджина започваше да се тревожи. Едрият все още не я пускаше.

— Не ставай глупак, приятелче — изръмжа той. — Една дама тук? Съвсем сама? — Той се обърна към Джорджина и изписа на лицето си прелъстителна усмивка, която със сигурност беше в състояние да размекне женското сърце. Момъкът беше дяволски красив. — Ти не си лейди, нали, сладурче? Моля те, кажи не!

Джорджина едва не се изсмя на искрената молба в гласа му.

— Колкото и да съжалявам, трябва да призная, че след женитбата си името ми е украсено с титлата „лейди“. Но независимо от това

смятам, че ме задържахте твърде дълго, господине. Ако обичате, пуснете ме да си вървя.

Джорджина каза тези думи учтиво, но твърдо. За съжаление момъкът реагира с нахална усмивка. Тя беше готова да го изрита по пиццала и да избяга, когато някой зад нея изсвири през зъби и задъхано проговори:

— Всемогъщи боже! Аз познавам този глас, Дерек. Ако не си решил да прелъстиш новата си леля, готов съм да изям една метла.

— Много смешно, Джереми — изръмжа Дерек.

— Джереми? — извърна се рязко Джорджина и веднага позна младежа, застанал зад нея.

— Това е моята мащеха — допълни негодникът и избухна в луд смях. — Слава богу, че не се опита да я целунеш, както правиш с всички проститутки, които са ти хвърлили око. Баща ми щеше да те удуши със собствените си ръце, ако не го изпревареше твоят.

Младежът незабавно пусна Джорджи и тя се олюля. От три страни се протегнаха услужливи ръце, за да я подкрепят, но бързо се отпуснаха. По дяволите, щом се сблъскаха с човек от семейството наред доковете, не можеше ли да е някой от техните, вместо жената на Джеймс?

Дерек Малъри, единствен син и наследник на Джейсън, се начумери и отмести очи. Смяхът заседна в гърлото на Джереми и той се огледа да види баща си, но като не го забеляза, си направи логичния извод, че Джорджина е излязла сама.

— Това означава ли, че госпожицата няма да ни придружи? — обади се Пърси.

— Дръж си устата — произнесе предупредително Дерек. — Дамата е съпруга на Джеймс Малъри.

— Да не говориш за човека, който едва не уби приятеля ми Ник? Леле, Малъри, кой знае какво щеше да ти се случи, ако беше сложил ръка върху нея...

— Дръж си устата, Пърси, идиот такъв! Нали Джереми ти каза, че ми е леля.

— Момент, момент — обиди се Пърси. — Каза го на теб, не на мен.

— Хайде стига, много добре знаеш, че Джеймс ми е вуйчо. Той няма да... О, по дяволите, забрави го! — Дерек не отместваше поглед

от Джорджина. Той приличаше изцяло на Джеймс. Изглежда беше само десетина години по-млад от него. — Като че ли е редно да се извиня, лельо... Джордж, така ли беше?

— Джорджи — поправи го тя, не можейки да си обясни защо я гледа толкова сърдито. Следващите му думи внесоха яснота:

— Не бих твърдял, че се радвам да те видя в семейството ни.

— Така ли? — примигна смаяно Джорджина.

— Точно така. Предпочитах да не бяхме роднини — изръмжа той и се обърна към Джереми: — По дяволите, знаеш ли къде вуйчовците ни намират такива жени?

— Във всеки случай баща ми е намерил своята в една кръчма — обясни кисело момчето, ала Джорджина усети, че гневът му е насочен срещу бащата. — Не се ли чудиш, че я срещаме тук?

— За бога, Джереми, положението е съвсем различно — възрази Джорджина и усети как и в нейното сърце се надига гняв. — Смятах да взема файтона и...

— И нямаше да стигнеш доникъде, защото това е каретата на Дерек и кочияшът му нямаше да ти обърне внимание. Освен ако не му беше казала името си, което надали щеше да направиш. Слава на бога, че те намерихме ние, Джордж.

„Какъвто бащата, такъв и синът“, каза си ядно Джорджина и внезапно осъзна, че вече няма възможност да се промъкне незабелязано в къщата на Антъни. Джеймс непременно щеше да узнае за приключението ѝ. Или пък...

— Доколкото разбирам, ти гориш от нетърпение да разкажеш случилото се на баща ти?

— Точно така — отговори кратко момчето.

— Ти си отвратителен заварен син, Джереми Малъри — изсъска през стиснати зъби Джорджина.

Жалкият ѝ опит да избегне надвисналото нещастие развесели толкова много младия лондонски франт, че той избухна в гръмък смях.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Когато каретата на Дерек спря пред къщата на Пикадили, Джорджина вече се чувстваше не само притеснена от придружителите си, а беше ужасно ядосана. Хуморът на Джереми я дразнеше до смърт, а страховитите му предсказания какво я очаква от страна на разгневения ѝ съпруг не правеха положението ѝ по-добро. Дерек все още се наслаждаваше на тревогата, че е искал да прелъсти собствената си леля, и преувеличено трагичната му мимика не допринасяше с нищо за подобряване на настроението ѝ. А Пърси, този глупак, беше напълно неадекватен и човек не можеше да размени дори две думи с него. Въпреки всичко тя знаеше, че не я очаква нищо добро. Гневът беше само защитна маска, макар че именно упоритостта на Джеймс я бе подтикнала към този рискован излет. Дълбоко в себе си тя знаеше, че е било същинска лудост да отиде нощем сама на пристанището и че Джеймс с право ще се ядоса. А бушуващият Джеймс не представляваше особено радваща гледка и тя го знаеше от опит. Едва не бе убил Уорън с голи ръце! А изблиците на гняв, които рисуваха Джереми, бяха безобидни в сравнение с онова, което я очакваше в действителност. Беше твърде разбираемо, че тя трепереше от страх и само външно се правеше на сърдита, за да прикрие треперенето си. Нападението все още беше най-добрата защита.

Все едно какво я очакваше, тя щеше да влезе в къщата с високо вдигната глава. Нямахте да позволи на никого да я спре и щеше да се скрие в стаята си. Проклетият ѝ заварен син можеше да я дразни, колкото си щеше, но тя щеше да се барикадира в стаята си, преди бурята да е избухнала.

Така си представяше нещата тя, но Джереми имаше други намерения и когато Джорджина му позволи да ѝ помогне при слизането от каретата, тя извърши голяма грешка. Опита се да се промуши покрай него, за да стигне първа вкъщи, но той сграбчи ръката ѝ и не я пусна. Макар да беше по-възрастна, той беше доста по-едър и

по-силен от нея и изглежда гореше от желание да представи пред баща си опърничавата му жена и позорните ѝ дела.

Нямаше нужда да звънят, тъй като Добсън беше непрекъснато нащрек и вече стоеше пред отворената врата.

— Пусни ме, Джереми, иначе ще те плесна! — изсъска Джорджина и удостои портиера с чаровна усмивка.

— Но, моля те, нима една майка разговаря така с...

— Очевидно се наслаждаваш на представлението, нали, пакостнико?

Момъкът отговори само с нахална усмивка и я побутна към антрето. То беше празно и в сърцето на Джорджина проблесна искрица надежда — стълбата беше ей там и тя можеше да я достигне. Но Джереми нямаше намерение да губи ценно време и извика на висок глас името на баща си. Без да се бави, Джорджина го изрита по пицъла и се опита да се отскубне. Това само накара момчето да повиши глас с цяла октава и след миг вратата на салона се разтвори с трясък. Ала Джорджина не се отказваше лесно от намеренията си.

Нима днес не бе преживяла достатъчно вълнения? На всичкото отгоре Джеймс си беше вкъщи. Защо поне не беше открил отсъствието ѝ и не бе тръгнал да я търси? Не, седеше си вкъщи, отзова се на първия повик и сега я наблюдаваше как рита и блъска сина му. Очевидно веднага бе проумял защо. Издаваха го недоволно смръщените вежди. Поне Джереми да я беше пуснал, след като и без това бе паднала в капана! Не, той продължаваше да я стиска, сякаш бе извършила тежко престъпление.

Целият този театър дойде твърде много на Джорджина, по-точно казано, на често отричаната ѝ избухливост, която сега се разрази с истинската си сила.

— Веднага кажи на жалкия си хлапак да ме пусне, Джеймс Малъри, или така ще го изритам, че да види целия Млечен път!

— Дали говори за същото онова място, което имам предвид и аз?

— Дръж си устата, Пърси — изфуча някой, вероятно Дерек.

— Мнението ти за онова, което ще чуеш сега, не ме интересува ни най-малко и искам да го знаеш от самото начало!

— Позволяваш ли да попитам за какво става дума?

— За това, къде съм била. Ако не беше толкова отвратителен съпруг...

— Отвратителен?

— Точно така. Да ми забраняваш да виждам собственото си семейство? Какво е това, ако не отвратително?

— Проява на разум.

— Както искаш. Продължавай да държиш на смешното си становище. Ако не беше толкова извънредно умен, нямаше да прибегна до тазвечерната лудост. Затова, преди да си се побъркал окончателно, се опитай да помислиш кой е виновен за всичко.

Без дори да трепне, Джеймс се обърна към сина си:

— Къде я откри?

Джорджина едва не изпищя. Не успя да се отърве от Джереми, докато говореше на Джеймс, не успя да му припише вината за случилото се и нищо чудно, ако Джеймс ей сега ѝ извиеше врата пред очите на всички. В присъствието на брата, племенника, сина и приятелите на мъжа ѝ, които бяха на негова страна и надали щяха да си мръднат пръста в нейна защита.

Внезапно тя се озова скрита зад широкия гръб на Джереми и чу как момчето се обърна към баща си:

— Не е толкова страшно, колкото може би смяташ. Беше на пристанището, това е вярно, но не беше сама. С нает файтон и двама яки, едри файтонджии, които я пазеха от нахални...

— Пак почна да разправяш приказки — прекъсна го Пърси. — Как тогава се втурна право в ръчичките на добрия Дерек и той едва не я целуна?

Дерек се втурна към приятеля си, сграбчи с едната ръка вратовръзката му, а с другата изви китката му, докато младият глупак остана без дъх.

— Нима наричаш братовчеда ми лъжец! — изрева той и зеленото на очите му стана още по-наситено от гнева.

— Господи, разбира се, че не. И на сън не би ми хрумнало — увери го бързо Пърси, видимо объркан. — Но аз бях там, Дерек, и видях всичко със собствените си очи... — Възелът се затегна още по-здрави около врата му. — Ох, какво знам аз?

— Мога ли да ви помоля за спокойствие, господа — намеси се сухо Антъни. — Жена ми се отвращава от пръски кръв в антрето.

Джорджина продължаваше да се крие зад гърба на Джереми и дълбоко в себе си вече съжаляваше, че е мислила само лоши неща за

него. Постепенно осъзна, че той я държи близо до себе си само за да я предпази от гневните изблици на баща си, а не за да не му избяга, както бе предположила. Той излъга заради нея и тя щеше да му бъде благодарна за вечни времена, макар че след намесата на проклетия Пърси работата се обърка.

Джорджина не посмя дори да надникне иззад рамото му, за да види как прие новината Джеймс. Отначало бе смръщил чело, но скоро потъна отново в обичайното си непроницаемо мълчание и изслуша спокойно обясненията им.

От мястото, където стоеше или по-скоро клечеше, Джорджина видя, че Антъни е застанал отдясно на Джеймс, а Кони отляво. Кони се ухили насреща ѝ и очевидно се наслаждаваше от сърце на спектакъла. На Антъни изглежда му беше скучно, а това беше обичайната поза, която заемаше Джеймс — само не и при тези обстоятелства. Скваното изражение на Джеймс я увери в правотата ѝ, а когато Джереми се обърна към нея и ѝ пошепна, че е време да офейка, тя беше напълно съгласна с него.

Джеймс не се помръдна от мястото си, когато Джорджина се стрелна като светкавица по стълбата, не погледна как жена му събра полите си, които ѝ пречеха да тича, и предложи на присъстващите изкусителната гледка на петите и прасците си. Ала кратък поглед към лицата им показва, че всички са я видели и са се насладили на видяното, и това окончателно разпали гнева му.

На втория етаж се чу трясък от затваряща се врата. Джеймс изгледа с присвити очи сина си, който не беше проследил изчезването на Джорджина, а не сваляше очи от потъмнялото лице на баща си.

— Я виж ти, синът ми бил безстрашен и безукорен рицар — отбеляза със сатанинско спокойствие Джеймс.

Измамно мекият тон накара Джереми да изгуби самообладание:

— Не можеш да допусна да извършиш същата грешка като вуйчо Тони, и то само защото се разсърди на жена си, а тя приписа цялата вина на теб. Джорджи има остър език, ако още не си го забелязал.

— Искаш да кажеш, че не е лошо да си потърся друго легло?

— Нещо такова.

Антъни нямаше намерение да търпи да разискват интимния му живот пред очите на толкова странични хора. Отегчената му физиономия потъмня и той изфуча в посока към Джереми:

— Ако баща ти не ти смъкне кожата от бой, ще го направя аз, млади човече.

Без да реагира на заплахата, Джереми попита баща си:

— И какво ще правиш сега?

Джеймс отговори невъзмутимо, сякаш това беше най-естественото нещо на света:

— Ще се кача горе и ще натупам жена си, какво друго?

Пет гласа се надигнаха да протестират. Ситуацията беше толкова абсурдна, че Джеймс избухна в луд смях. Трябваше да го познават по-добре, особено Тони. Макар да не направи и най-малкия намек, че ще превърне казаното в дела, мъжете заговориха оживено и не престанаха да спорят, докато Добсън не отвори входната врата и в антрето нахлу — Уорън Андерсън.

Антъни видя пръв как бълващият пламъци колос се насочи право към брат му, смушка Джеймс в ребрата и попита:

— Приятел ли ти е?

— По дяволите! Неприятел е много по-точно казано — изфуча Джеймс.

— Да не е някой от деверите ти? — предположи Антъни и предпазливо отстъпи крачка назад.

Джеймс не можа да отговори, тъй като Уорън вече беше до него и замахна с дясната си ръка. Джеймс успя да отрази първия удар, но второто кроше го улучи право в стомаха и изкара въздуха му. Той задиша тежко и чу подигравателния глас на Уорън:

— Поучих се от грешките си, Малъри.

Бързият ляв прав и последвалият го десен изпратиха Уорън на пода точно пред краката на Джеймс.

— Очевидно недостатъчно — гласеше краткият отговор.

Уорън разтърси глава, за да прогони замайването, и Антъни използва случая да попита брат си:

— Това ли е човекът, който е искал да те обеси?

— Точно той.

Антъни предложи ръка на Уорън, за да му помогне да стане, но когато американецът понечи да се отдръпне, го задържа здраво. В гласа му прозвуча недвусмислена заплаха:

— Е, как се чувства човек, когато играта се обърне, янки?

— Какво означава това? — осведоми се с глух глас Уорън.

— Я се огледай! Този път не си в скута на семейството, а в неговото. На твое място бих скрил юмруците по-дълбоко в джобовете на панталона.

— Върви по дяволите — изръмжа Уорън и изтръгна със сила ръката си.

Антъни пренебрегна това благочестиво желание, изсмя се и даде на Джеймс да разбере, че е свършил своята част от работата и му предоставя инициативата. Ала Джеймс нямаше намерение да се занимава повече с Уорън. Искаше само той да изчезне от очите му, от Англия, от живота му. Ако деверът му не беше толкова нападателен, необуздан и направо опасен, сигурно щеше да поговори разумно с него. Но Уорън Андерсън не беше човек на разума. Освен това Джеймс просто не можеше да го търпи и това беше разбираемо, след като Уорън гореше от желание да го види на въжето.

Джеймс измъкна пистолета си и го опря до гърдите на врага си. Лицето му беше студено и заплашително.

— Имаш избор: или ще се биеш и аз ще те натроша на парчета, при което ще се справя съвсем сам, без чужда помощ, или моментално ще изчезнеш от очите ми.

— Няма да напусна този дом без сестра си — не се предаде Уорън.

— Мамиш се, янки. Самият ти я повери на мен, затова смятам да я запазя. Нямам никакво намерение да я предам в твоите ръце и ти да я насиниш от бой.

— Та ти изобщо не я искаше!

— По дяволите, не! — изрева Джеймс. — Само дете едва не ме обесиха заради нея!

— Вече нищичко не разбирам — намръщи се Уорън.

— Ама разбира се — намеси се през смях Антъни. — Това е от ясно по-ясно.

Без да обръща внимание на брат си, Джеймс изсъска на неканения гост:

— Дори да не я искам, никога няма да ти я дам, Андерсън. Веднъж завинаги си избий това от главата!

— И защо, по дяволите?

— Защото тя носи моето дете под сърцето си, а аз не съм забравил, че ти си човек, който решава всички въпроси с бой.

— Ама нали Малъри току-що заяви, че сам ще я...

— Затваряй си устата, Пърси! — прекъснаха го три гласа едновременно.

Уорън напълно се обърка.

— Господи, Малъри, аз никога не бих ѝ причинил болка, дори да не е... По дяволите, тя ми е сестра!

— Сега обаче е моя жена и имам пълно право да я държа далече от теб. Ако непременно искаш да я видиш, първо ще склучиш мир с мен.

В момента Джеймс изглеждаше всичко друго, само не и примирително настроен, и реакцията на Уорън беше разбираема:

— Хич не ми пука за мира и за въображаемите ти права. Ако си мислиш, че ще оставя сестра си в ръцете на пират, много се лъжеш!

Въпреки заплашителния тон Уорън беше наясно, че нямаше шанс да отведе Джорджина, докато беше сам срещу Малъри и цялото му семейство. Затова се завъртя на токовете си и с широки крачки напусна къщата. Само постоянното присъствие на духа позволи на Добсън да спаси вратата от строшаване. Антъни не можа да се удържи и изрева от смях.

— За какво да те поздравя първо: че ще ставаш баща или че се отърва от бъдещия вуйчо на детето?

— Първо ми е необходимо едно питие — отговори Джеймс и се втурна в салона. Макар да нямаше нужда от компания, всички присъстващи го последваха по петите. Когато бурята от добри пожелания най-после се уталожи, вече беше пиян като пън.

— Малката очевидно не е преувеличила описанията — отбеляза Антъни, който нямаше никакво намерение да крие, че цялата работа го забавлява извънредно много. — И другите ли са от същия калибър?

— Горедолу — измънка Джеймс.

— Той ще се върне, ще видиш — захихика Антъни. — Този път с подкрепление.

— Другите не са толкова избухливи, но препоръчвам предпазливост в общуването с тях. Аз обаче смятам, че ще си заминат. Какво друго им остава? Все пак тя е моя жена. Самите те ми я натикаха в ръцете.

Антъни се ухили доволно и не повярва нито дума.

— Тази ужасна дума започна да се изплъзва без усилия от устата ти, стари приятелю.

— Коя дума?

— „Жена ми“.

— О, махай се, по дяволите!

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА

Джорджина не можеше да повярва — тя седеше зад заключена врата! Макар че цяла нощ беше думкала с юмруци по вратата, никой не дойде да я освободи. Как можа Уорън да ѝ причини това? И то след като се бе възпротивила с безпримерна дързост на нарежданията на съпруга си, само за да докаже на братята си, че няма защо да се тревожат за нея.

Сега ѝ се искаше снощи да не бе чула гласа му, но двамата с Джеймс ревяха с пълен глас и караницата нямаше как да не бъде чута. Без да мисли, тя се втурна навън и понечи да слезе в антрето.

Ала още преди да стигне стълбата, чу как Джеймс разяснява на Уорън, че няма да го допусне при жена си, и осъзна, че само ще влоши положението, ако слезе и се намеси. Затова ѝ хрумна съдбоносната мисъл да се измъкне отново през задната врата и да почака Уорън отвън. Не се усъмни нито за миг, че брат ѝ ще си тръгне, защото изказването на Джеймс беше недвусмислено.

Тя зачака навън и изненада Уорън, който излезе с гръм и трясък от къщата. Поиска да го увери, че се чувства много добре в Англия и че той не бива да се тревожи за нея. Но не очакваше, че брат ѝ ще я завлече в чакащата карета и ще я откара на кораба си. По дяволите, защо Джеймс не я заключи в стаята ѝ, така поне нямаше да се озове тук и да умира от отчаяние, че Уорън е твърдо решен да я върне в къщи, но не при Джеймс, а в Кънектикът. Изобщо не го интересуваше, че сестра му иска да остане в Англия. Не я слушаше, все едно какво му говореше и Джорджина сериозно се тревожеше, че е скрил присъствието ѝ на борда дори от другите братя.

За щастие, беше се излъгала, защото вратата се отвори и в каютата влезе Томас.

— Слава богу! — изплака облекчено Джорджина.

Томас беше единственият, който съумяваше да запазва спокойствие.

— Взе ми думите от устата, скъпа — извика мъжът и тя се хвърли в протегнатите му ръце. — Вече бяхме загубили надежда да те видим отново.

— Не исках да кажа това... — Джорджина се изтръгна от прегръдката му и го изгледа изпитателно. — Знаеше ли, че Уорън ме е заключил?

— Да, снощи спомена за това, когато се върна и ни разказа случилото се.

Джорджина сърдито го отблъсна от себе си.

— Това означава ли, че си позволил цяла нощ да стоя затворена?

— Успокой се, скъпа. Нямахме причина да те освободим по-рано. Нали ще се върнеш с нас.

— В никакъв случай! — изсъска гневно Джорджина и закрочи към вратата. — Връщам се у дома!

— Не вярвам да го направиш, Джорджи — обади се Дрю, застанал в рамката на вратата. Той ѝ прегради пътя и цинично заяви: — Сестричката ни изглежда съвсем бодра, няма белези и е както винаги дива.

Много ѝ се искаше да му издере лицето, но се вразуми, пое дълбоко въздух и се осведоми с делови глас:

— Уорън не ти ли каза, че нямам никаква нужда от спасение? Сигурно е пропуснал и да спомене, че обичам мъжа си, така ли е? И никой от вас не е сметнал за необходимо да ме освободи от този затвор!

— Наистина, той не спомена нищо за любов — призна Томас. — Ала се съмнявам, че ти е повярвал. Каза само, че искаш да се върнеш при мъжа си. Обаче е убеден, че страдаш от криворазбрана вяроност, защото чакаш дете от него. Щом заговорихме за това, как се чувстваш сега?

— Добре съм... Откъде знаеш?

— Малъри го е казал на Уорън. Това била една от причините, поради която не иска да те пусне.

Една от причините? Това беше основната причина! Защо не се бе сетила по-рано? Защото все още вярваше, че Джеймс не я е чул добре, когато му беше казала за детето. Никога след това не беше заговорил за състоянието ѝ.

Джорджина се затътри към леглото и се отпусна на възглавниците, борейки се с безкрайното разочарование, което се надигаше в гърдите ѝ. Причините, които изтъкваше Джеймс, не биваше да ѝ влияят. Обичаше го достатъчно и за двамата и докато той не искаше да се отдели от нея, тя щеше да остане с него. Защо тогава не ѝ ставаше по-добре?

Томас я изтръгна от мрачните мисли, като приседна до нея на леглото.

— Да не казах нещо, което те засегна дълбоко, Джорджи?

— Не... напротив. — Тя му беше благодарна, че отклони вниманието ѝ, защото фактът, че Джеймс не я обичаше, гризеше болезнено сърцето ѝ. Но какво си въобразяваха братята ѝ? — Ще ми кажете ли какво търся тук?

— Това е част от плана ни, Джорджи.

— Какъв план? Да не искате да ме подлудите?

— Не — ухили се развеселено Томас. — Искаме да вразумим мъжа ти.

— Нищо не разбирам.

— Той не позволи на Уорън да те види, нали?

— Да.

— Смяташ ли, че ще промени мнението си? — продължи с въпросите Томас.

— Не, но...

— Значи ние трябва да го накараме да разбере, че няма право да ни държи далече от теб, Джорджи.

Младата жена уплашено разтвори очи.

— Това означава ли, че ще ме отведете чак в Америка, за да му дадете урок?

Томас се ухили на буйния ѝ изблик и побърза да я успокои:

— Надявам се, че няма да се стигне дотам.

— Но щом той е убеден, че ние... — Дрю нямаше намерение да навлиза в подробности и млъкна.

Джорджина въздъхна тежко.

— Ти не познаваш мъжа ми. Направо ще полудее.

— Може би. Но съм готов да сложа ръката си в огъня, че планът въпреки това ще успее.

Джорджина се съмняваше, но предпочете да го запази за себе си.

— Защо Уорън не ми го каза още вчера?

Дрю направи пренебрежителен жест с ръка и обясни:

— Защото добрият Уорън никога няма да се съгласи с такъв план. Той иска непременно да те отведе в къщи.

— Какво?

— Не се тревожи за Уорън, скъпа — успокой я Томас. — Няма да вдигнем котва, преди да е изтекла една седмица, а дотогава скъпият ти съпруг непременно ще се появи тук с желание да изясни нещата.

— Една седмица? Предприехте това дълго пътуване, за да останете тук само една седмица?

— Ще дойдем пак — усмихна се тайнствено Томас. — И както изглежда, ще идваме редовно, защото Клинтън реши да извлече печалба от престоя ни. Сега обикаля и събира поръчения за превоз на товари.

При нормални обстоятелства Джорджина би избухнала в смях, но в момента беше твърде ядосана.

— Радвам се да го чуя, но спасителната акция беше излишна.

— Откъде можем да знаем, скъпа? Всички бяхме болни от тревога за теб, особено след като узнахме от Бойд и Дрю, че не си тръгнала доброволно с Малъри.

— Сега вече знаете истината. Защо Уорън не ме остави най-после на мира?

— Никой не може да разгадае мислите на Уорън, особено по отношение на теб... Джорджи, нима не знаеш, че ти си единствената жена, към която Уорън изпитва някакви чувства?

— Да не искаш да ме убедиш, че е престанал да преследва жените! — осведоми се дръзко Джорджина.

— Не говоря за този вид чувства. Става въпрос за нежност. Той ужасно се дразни от откритието, че не е толкова безчувствен и коравосърдечен, на какъвто се прави, а едва не се разболя от тревога по теб.

— Прав е, Джорджи — потвърди Дрю. — Бойд ми разказа, че никога не е виждал Уорън толкова гневен, колкото тогава при завръщането си, когато е установил, че си заминала за Англия.

— А после разбра, че Малъри също е офейкал, и го възприе като доказателство, че не е способен да се грижи за теб.

— Това е абсурдно — протестира Джорджина.

— Не бих казал. Уорън е дълбоко загрижен за благополучието ти, повече от всеки от нас, защото ти си единствената жена, която означава нещо за него. Ако размислиш малко, ще проумееш враждебността му към мъжа ти, особено като вземем предвид как безсрамно се държа той в Бриджпорт.

— Защо Малъри държеше непременно да те компрометира, Джорджи? — осведоми се любопитно Дрю.

— Почувствал се е измамен, защото съм си тръгнала от кораба му, без дори да се сбогувам — отговори мрачно Джорджина.

— Ти май се шегуваш? — учуди се Томас. — Той не е човек, който ще разиграе целия този театър заради една дреболия.

— Повтарям само онова, което ми е казал.

— Тогава го попитай още веднъж. Сигурен съм, че ще чуеш съвсем друг отговор.

— Предпочитам да не го правя. Ти дори не можеш да си представиш как побеснява, когато спомена онази нощ. Все пак вие едва не го удушихте, оженихте го принудително, конфискувахте кораба му и го заключихте в килера да чака въжетото. Дори не смея да изрека имената ви. — Джорджина отново си каза, че усилията им са безсмислени. — Вървете по дяволите с вашия план! Аз съм убедена, че Джеймс няма да се промени. Единственото, което ще направи, е да се яви тук с цялото семейство и да натроши кораба на малки парченца.

— Е, надявам се да не се стигне дотам. Все пак сме разумни хора.

— Не и Уорън — ухили се Дрю.

— Нито пък Джеймс — прибави намръщено Джорджина.

— Останалите обаче ще проявят здрав разум — засмя се Томас. — Ще оправим нещата, Джорджи, обещавам ти. В случай на нужда ще припомним на твоя Джеймс как ни предизвика пръв.

— Това със сигурност ще го направи по-любезен.

— Аха, госпожицата става саркастична — обърна се Дрю към Томас.

— Не, по-скоро е своенравна — предположи брат му.

— И така трябва — заключи упорито Джорджина. — Все пак не ми се случва всеки ден да бъда отвлечена от собствените си братя.

Глава четиридесет и шеста

След дълги препирни Томас и Дрю все пак успяха да убедят сестра си да остане доброволно в кабината, за да не се налага да я заключат. Не мина обаче и час и Джорджина почна да се пита как е могла да бъде толкова глупава да се съгласи с неизпълнимия им план, след като самата тя беше твърдо убедена, че той никога няма да се осъществи — не и при мъж с толкова непредвидим темперамент като Джеймс. Никой не можеше да го принуди да извърши нещо против волята си, а след това да очаква, че ще го посрещнат с радост. Братята ѝ можеха да застанат на главите си, но той никога нямаше да ѝ позволи да се среща със семейството си — разбира се, в случай че заживееха отново заедно, което в момента изглеждаше повече от съмнително; защото братята ѝ също се отличаваха с магарешки инат.

Защо, по дяволите, продължаваше да седи бездейна и да чака какво ѝ е отредила съдбата, вместо да се измъкне тайно от „Нерей“ и да се опита да се върне при Джеймс? По доковете лесно се намираха файтони. Освен това беше облечена със същата рокля, с която снощи бе избягала от къщи, и джобовете ѝ бяха пълни с парите, заети от Рослин и Рийгън, на които се бе оплакала, че съпругът ѝ упорито отказва да ѝ даде дори пени. Доколкото бе разбрала, Джеймс изглеждаше малко по-склонен да промени мнението си, особено след като му бе заявила недвусмислено, че е твърдо решена да види семейството си. За съжаление не ѝ се удаде случай да поговори по-сериозно с него. По дяволите, своеволието на Уорън унищожи с един замах постигнатото досега.

Ядосана на самата себе си, че е могла да допусне братята ѝ да вземат съдбата ѝ в свои ръце, Джорджина тръгна решително към вратата, която в същия момент се отвори. Дрю застана на прага и заяви с мрачно лице:

— Най-добре е да се качиш горе. Той е тук.

— Джеймс?

— Кой друг? А Уорън кипи от гняв, защото Малъри успя да се качи на борда, въпреки че екипажът беше изрично предупреден да бъде нащрек и да му попречи. — Дрю не може да удържи злобната си усмивка. — Доколкото разбирам, скъпият ми брат е смятал, че Джеймс ще дойде с цяла армия и само затова се е промъкнал незабелязано на

борда. Или англичанинът е смел като лъв, или просто е луд, защото е дошъл сам.

— Томас горе ли е?

— Съжалявам, миличка, но посредникът ни излезе с Клинтън.

Всяка минута беше скъпа. Господи, мъжете сигурно се бяха сбили, особено след като Томас не беше там, за да държи Уорън под око. Джорджина хукна към палубата и още по стълбите чу как брат ѝ гръмка призовава Джеймс веднага да напусне кораба му. Слава богу, боят още не беше започнал. Уорън беше застанал на средната палуба, наведен над перилата, и от цялото му същество се излъчваше бесен гняв. Джеймс едва се изкачи на палубата, когато цяла редица яки матроси препречи пътя му. Джорджина хукна нататък, но Дрю успя да я задържи в последния момент и я избута на палубата.

— Остави ни поне да изпробваме плана, Джордж. Какво толкова ще се случи? Освен това моряците няма да ти позволят да стигнеш до него. Те се подчиняват единствено на Уорън и ако желаеш да говориш с Джеймс, трябва да се обърнеш към брат си... освен ако не желаеш да разискваш бъдещето си пред цялата глутница?

Дрю продължаваше да се хили. Очевидно се наслаждаваше на представлението, негодникът. Тя обаче не, а както изглежда, и всички присъстващи, най-малко Джеймс. Мъжът ѝ имаше вид, сякаш някой го е прекарал през валяка за изстискване на прането, помисли си Джорджина, когато най-сетне успя да го види.

Джеймс се чувстваше точно така. Събуди се в салона с бръмчаща глава, заобиколен от шестимата си другари по пиянство, които хъркаха по диваните. Надигна се с мъка, за да поговори сериозно със съпругата си — и установи, че тя пак е офейкала тайно. Откритието не подобри ни най-малко настроението му. Единственото радостно нещо тази сутрин беше, че бързо откри на кой док са закотвени корабите на „Скайларк“ и още на първия от тях намери жена си. Нямахте и съмнение, че тя се крие от него. Без съмнение, беше решила да го напусне и да се върне в Америка с братята си. Защо иначе се намираше на борда?

Джорджина естествено нямаше понятие до какви заключения е стигнал Джеймс, но дори и да ги беше разбрала, от това сега нямаше никаква полза. Трябваше първо да примири непримиримите, да

предотврати надигащия се хаос, без да се интересува защо и на кого се гневи Джеймс.

— Уорън, моля те... — заговори настойчиво тя, когато се изправи до брат си, но той изобщо не я забеляза.

— Дръж се настрана, Джорджи — беше всичко, което каза.

— Не, няма! Той е мой съпруг.

— На това ще се сложи край, и то скоро.

Джорджина изскърца със зъби и направи нов опит да се защити срещу проклетия му инат:

— Нима не разбра нищо от онова, което ти разказах снощи?

Джеймс най-после забеляза появяването ѝ и изрева:

— Джордж, ти няма да заминеш!

Господи, защо трябваше именно в този момент да се прави на тиран! Как да разговаря разумно с Уорън, след като съпругът ѝ стоеше долу и се държеше като същински дивак? Дрю беше прав. Трябваше да крещи с все сила, за да достигне гласът ѝ до него, а това означаваше, че не може да говори за нищо лично. Ако се вярваше на Томас — което не беше толкова трудно в сегашната ситуация — Уорън за нищо на света нямаше да ѝ позволи да остане в Англия, даже ако Джеймс отстъпеше, което също изглеждаше невероятно. Без подкрепата на другите ѝ братя въпросът не можеше да се реши. Дрю не беше в състояние да разубеди Уорън, тоест на него не можеше да се разчита.

По дяволите, не биваше да чака толкова време, преди да отговори на Джеймс. Той вече беше започнал да си пробива път с помощта на юмруците си.

Двама от моряците на Уорън вече се търкаляха по палубата, когато капитанът изкрещя:

— Хвърлете го през...

Джорджина заби лакът в ребрата на брат си и го принуди да млъкне, поне за малко. Убийственият блясък в очите ѝ свърши останалото. Тя кипеше от гняв, не само срещу Уорън, но и срещу Джеймс. Жалки идиоти! Как се осмеляваха да не се съобразяват с желанията ѝ! Все пак ставаше въпрос за нейното бъдеще!

— Джеймс Малъри, веднага престани да се биеш! — изкрещя тя, когато следващият матрос полетя във въздуха.

— Слез долу, Джордж!

— Не мога — извика тя и понечи да прибави: „още не“, но Джеймс не я остави да продължи.

— Единственото, което няма да направиш, е да ме изоставиш!

Един от останалите на крака шестима матроси го блъсна с все сила и Джеймс побърза да му отвърне със същото. Джорджина побесня: този луд човек скоро щеше да полети през борда и да се озове в реката.

Трябваше да се справи сама. Вече ѝ беше писнало да слуша нареждания какво да прави и какво не.

— И защо, моля, не ми е позволено да те напусна?

— Защото те обичам! — изкрещя извън себе си Джеймс и тресна моряка под брадичката.

Джорджина занемя. Коленете ѝ се разтрепериха, топла вълна заля вътрешностите ѝ.

— Чу ли? — пошепна дрезгаво тя.

— По дяволите, чу го цялото пристанище — изръмжа Уорън. — Но това не променя нещата.

Джорджина невярващо опули очи.

— Ти да не се шегуващ? За бога, разбира се, че ги променя. Аз също го обичам.

— Нали обичаше и Камерън. Ти изобщо не знаеш какво искаш.

— Аз не съм като нея, Уорън.

При споменаването на жената, която му изигра отвратителен номер, и намека, че оттогава се отнася бездушно към всички жени, изражението му се вкамени. Джорджина улови лицето му между ръцете си и меко, но настойчиво го принуди да я погледне в очите.

— Аз те обичам с цялото си сърце, Уорън. Знаем, че ми мислиш само доброто, но този път се постарай да ми имаш доверие. Малкълм беше детинско увлечение, но Джеймс означава за мен повече от живота ми. Той е всичко, което искам, всичко, което някога съм искала. Не се опитвай да ни разделяш, моля те!

— Да не искаш да се откажем и да те оставим на него? Той точно това иска да постигне. Това означава никога вече да не те видим, Джорджи.

Младата жена се усмихна. Най-после бе успяла да го усмири и да каже гласно онова, от което се страхуваха всички.

— Уорън, той ме обича. Нали го чу. Аз ще се справя с него, но моля те, остави ме да го направя. Ти само влошаваш нещата.

Макар и с голяма неохота, Уорън изръмжа:

— Е, добре, по дяволите, прави, каквото искаш!

С радостен писък Джорджина се хвърли на врата му, после се обърна към палубата... и бе спряна от една скала.

— Ти ме обичаш?

Нямаше нужда да пита как е стигнал до нея, защото трудно потисканите викове от болка и пъшкането, които достигаха до ушите ѝ, бяха повече от ясни. В момента ѝ беше безразлично, че е чул разговора ѝ с Уорън. Главното беше, че е при нея. Тя обви с ръце врата му и се притисна с все сила до него.

— Пак ли ще ме ругаеш в присъствието на братята ми?

— Дори не си помислям, мила.

Ала изражението му си остана все така мрачно; той нямаше никакво намерение да остане на кораба повече от минута. Грабна я в прегръдките си и се обърна да си върви.

— Мисля, че е по-добре да не ме влачиш отново като плячка — пошепна в ухото му Джорджина.

— Точно това възнамерявам да направя, скъпа.

Е, добре, както можеше и да се очаква, сцената нямаше да завърши безшумно.

— Покани ги поне на вечеря.

— Да не съм луд!

— Джеймс!

Гърдите му бяха разтърсени от трудно потискано ръмжене, но той спря и се обърна към братята Андерсън. Втренчи поглед в Дрю и каза:

— По дяволите, каня ви най-сърдечно на вечеря. — После се обърна и закричи към стълбичката.

— Божичко, това беше най-нелюбезната...

— Дръж си устата, Джордж. Още не си уредила нещата.

Джорджина се сви като убодена. По дяволите, значи беше чул самоуверения ѝ отговор! Все пак тя спечели. Той направи първата отстъпка, макар и неохотно, и тя постави началото.

— Джеймс?

— Какво?

— Ще се примириш ли някога, че отстъпи заради мен? —
пошушна едва чуто тя.

Мъжът я изгледа отвисоко и повдигна едната си вежда.

— Смятам, че да...

Джорджина нежно прокара пръст по долната му устна.

— Да, разбира се.

Джеймс не изчака да се качат в каретата, която чакаше на кея, а я целуна още тук — наред палубата.

— Джеймс, не е ли крайно време да слезем долу? Каретите пристигнаха преди повече от час.

— Това са само членовете на моето семейство, които не искат да изпуснат важното събитие. Ако имаме късмет, братята ти няма да намерят пътя дотук.

Джорджина нави един златен кичур около пръстите си и нежно го подръпна.

— Още ли се правиш на своенравен?

— Не съм своенравен, любима. Само че още не съм убеден трябва ли да им простя или не.

Очите на Джорджина се разшириха и в тях заблестяха опасни искри. Джеймс се обърна, сграбчи я и се хвърли отгоре ѝ. В сърцето ѝ пламнаха противоречиви чувства, но когато Джеймс се намести между бедрата ѝ, гневът ѝ се изпари.

— Все пак ти ги покани — опита се да протестира тя, макар и с половин глас.

— Точно така, но тук сме в къщата на Тони. Ако му хрумне, той може да ги изхвърли най-спокойно.

— Джеймс!

— Добре де, убеди ме в обратното.

Този ужасен човек само се ухили отвисоко и тя не можа да не се усмихне в отговор.

— Ти си невъзможен! Никога не биваше да те питам дали се примиряваш с успеха на посредничеството ми.

— Обаче го направи... и аз ще му се наслажда докрай.

Джорджина захихика, когато устните му се плъзнаха по шията ѝ и затърсиха зърното на гърдата, което вече се надигаше насреща му.

Заля я горещо желание, а жадното засмукване изтръгна от гърдите ѝ дълбока въздишка. Ръцете ѝ помилваха гърба му. Толкова обичаше тялото му... Искаше да го усеща, да го докосва — навсякъде.

— Джеймс... Джеймс, кажи го още веднъж.

— Обичам те.

— Откога?

— Какво откога?

— Откога го знаеш?

Устните му завладяха нейните в дълга, изгаряща целувка.

— Още от първия миг, любов моя. Как мислиш, защо се ожених за теб?

Много внимателно, за да не разваля магията на мига, Джорджина му припомни:

— Нали те принудиха да го сториш...

Една целувка, една усмивка и Джеймс отговори:

— Аз принудих семейството ти да ме принуди, Джордж. Има разлика, нали?

— Какво си направил?

— Виж какво, скъпа...

— Джеймс Малъри...

— Какво друго можех да направя, по дяволите? — обиди се той. — Бях се закълел никога да не се ожения. Повтарях си го през цялото време. Не можех да се улича сам в лъжа и да помоля за ръката ти, нали? После се сетих как постъпи негодникът, когото скъпата ми племенница нарече свой съпруг, за да влезе под брачния хомот, и реших, че щом той е успял, ще успея и аз.

— Добре ли чух? Всичко е било нарочно? А очакваше ли, че ще те смелят от бой?

— Нищо на този свят не е безплатно.

Пламъкът на гнева бавно изчезна от очите ѝ и отстъпи място на друг, много по-приятен. Тя поклати глава и вдигна поглед към него.

— Това ме довърши. През цялото време смятах, че си бил луд...

— Аз съм мъж, който знае какво иска. Сам се изненадах от себе си. Не знам как го постигна, но успя да се промъкнеш в сърцето ми, а аз не мога да предприема нищо срещу това. Постепенно започвам да свиквам.

— Така ли? Май там вече е доста тясно?

— Има достатъчно място за няколко хлапета, които да ти правят компания.

Това си струваше целувката, но Джорджина не можеше да мълчи дълго.

— Защо тогава призна, че си Хоуки? Вече бяха решили, че ще се ожениш за мен.

— Забрави ли, че ме познаха?

— Ако си беше държал езика зад зъбите, щях да ги убедя, че се лъжат — изсъска сърдито тя.

Мъжът само сви рамене.

— По-разумно беше веднага да отстраня възникналите неясноти, които по-късно биха могли да попречат на семейното ни щастие.

— Това ли е... семейно щастие? — попита едва чуто Джорджина.

— Е, в момента съм дяволски щастлив.

От устните на жената се изтръгна дълбок стон, защото той проникна с мощен тласък в утробата ѝ и задъхано пошепна:

— А ти?

— И още питаш!

Когато след известно време двамата все пак слязоха в салона, семейство Малъри се беше събрало в единия край, а братята Андерсън бяха заели позиция в отсрещния. Този път братята ѝ бяха малцинство, защото кланът Малъри не можеше да допусне някой да отсъства от такова важно събитие и беше очевидно, че всички ще се възправят като един в защита на Джеймс. Той трябваше да даде командата и ако не им направеше знак, че спорът е приключен, вечерята нямаше да се състои. Докато носеше Джорджина по стълбата, Джеймс бе осведомил набързо Антъни за предстоящата вечеря в неприятна компания и той веднага проумя, че става въпрос за братята на Джорджина.

Джеймс отново влезе в ролята на равнодушния, изгледа Андерсънови със смръщено чело и Джорджина бе обзета от неприятното чувство, че двете семейства никога няма да се помирят.

Както бе постъпила сутринта с брат си, тя заби лакът в ребрата на Джеймс, за да привлече вниманието му върху себе си.

— Ако ме обичаш, трябва да обичаш и семейството ми — пошепна му мило, но настойчиво тя.

Джеймс я изгледа усмихнато, притисна малко по-силно ръката ѝ, за да не получи втори удар, и отговори:

— Грешка. Обичам теб, но семейството ти само търпя. — После обаче въздъхна и се предаде. — По дяволите — изръмжа той и започна да представя гостите.

— Наистина ли всички са ергени? — осведоми се любопитно Рийгън и хвана Джорджина под ръка. — Трябва да направим нещо.

Младата жена се усмихна и реши да не предупреждава братята си да се пазят от тази опасна сватовница.

— За съжаление няма да останат дълго в Англия, Рийгън — възрази все пак тя.

— Проклятие, чу ли я? — пошепна Антъни на Джейсън. — Тя е възприела лошите му навици.

— Какви лоши навици? — осведоми се любопитно Джорджина, готова да извади нокти в защита на съпруга си.

Мъжете не се оставиха да бъдат прекъснати и Рийгън се зае да я просвети:

— Става въпрос за името ми. Още не са постигнали съгласие как да ме наричат на галено и всеки път стигат едва ли не до бой. Макар да мисля, че се карат по-скоро по навик.

Джорджина извъртя очи и потърси с поглед Джеймс, който търпеливо разговаряше с Бойд и Томас. Същинско олицетворение на самообладанието. Тя се усмихна успокоено. Не беше чула нито една безсрамна дума от устата му, а и мъдро се държеше далеч от Уорън.

Брат ѝ седеше като истукан в ъгъла, докато останалите — за нейна изненада — разговаряха оживено с омразните англичани, особено Клинтън. Мак също щеше да се появи малко по-късно и тя не трябваше да пропуска да го запознае с Нети Макдоналд — Рийгън май не беше единствената сводница тук.

Малко по-късно Джеймс и Антъни застанаха един до друг и загледаха с гордост съпругите си, които разговаряха оживено.

— Да ги стодим ли?

Джеймс едва не се задави с брендито, което си бе позволил за успокоение, защото двамата тъкмо говореха за бъдещите си деца.

— Те още не са родени, глупако.

— Е, и?

— Може да се от един пол.

— За съжаление си прав — въздъхна разочаровано Антъни. — Освен това са кръвни роднини. Братовчеди.

— Е, и? — повтори братът.

— Пък и сега това не е важно.

— Какво знам аз?

— Това е вярно — намеси се в разговора им Никълъс. — Ти не знаеш нищо. — После се обърна към Джеймс: — Чудесно семейство си си избрал.

— Така ли смяташ?

Никълъс отговори ухилено:

— Приятелят ни Уорън няма особено високо мнение за теб. През цялото време те пронизва с поглед.

— Ти ли ще си направиш труда или ще предоставиш удоволствието на мен? — обърна се Джеймс към брат си.

Никълъс веднага разбра, че двамата ще се обединят срещу него.

— Не смейте. Иначе собствените ви братя ще се нахвърлят срещу вас, да не говорим за скъпата ми съпруга.

— Струва си удоволствието, стари момко — ухили се коварно Джеймс и проследи безславното оттегляне на Никълъс.

— Това момче само пречи на щастието си — засмя се Антъни.

— Постепенно започвам да го понасям — настави примирително Джеймс. — По дяволите, в последно време се примирявам с куп неща.

Антъни избухна в сърдечен смях и хвърли бърз поглед към Уорън.

— Старият Ник е прав, онзи тип наистина не те обича.

— Чувството е взаимно, повярвай.

— Ще си имаш неприятности с него.

— Глупости! Само след седмица ще ни дели океанът.

— Този приятел е искал само да защити сестра си, братко — усмири го Антъни. — И ние бихме направили същото за Мелиса.

— Защо, не ти ли харесва благородният ми образ?

— Какво говориш? — успокои го Антъни и изчака брат му да отпие глътка бренди. — Между другото, Джеймс, казах ли ти вече колко те обичам?

Джеймс отново се задави и изплю брендите на килима.

— Гръм и мълния! Брат ми вече не издържа на пиене.

— Така ли?

— Не вярвам нито дума.

— Онова, което казах, е чистата истина.

Дълга пауза, след която Джеймс изръмжа:

— Чувствата са взаимни.

Антъни се ухили до ушите.

— Обичам и старците, но не смея да им го кажа... Ще се шашнат, нали разбираш?

— Аха. Мен обаче можеш да задавиш.

— Разбира се, старче.

— Какво става? — попита присъединилата се към тях Джорджина.

— Нищо, любов моя. Брат ми е невъзможен... както винаги.

— Бих казала, че не е по-лош от моя.

— Каза ли ти нещо? — попита бързо Джеймс и наостри уши.

— Разбира се, че не — увери го Джорджина. — Той не говори с никого и това е най-лошото. — От гърдите ѝ се изтръгна тежка въздишка. — Може би трябва ти да сложиш началото, Джеймс...

— Внимавай какво приказваш, Джордж — ужаси се искрено Джеймс. — Фактът, че прекарах цяла вечер в едно помещение с него, говори сам за себе си.

— Джеймс... — заумилква се тя.

— Джордж! — В гласа му прозвуча строго предупреждение.

— Моля те!

Антъни не можа да се удържи и избухна в смях. Брат му беше в капана. Джеймс го удостои с убийствен поглед, но жена му го улови за ръка и го помъкна към страшния неприятел.

Все пак трябваше да го смушка здраво в ребрата, за да го накара да проговори.

— Андерсън — поздрави студено Джеймс.

— Малъри — гласеше краткият отговор.

Ала в следващия миг Джеймс изненада брата и сестрата Андерсън, като избухна в сърдечен смях.

— Мисля, че трябва да сложа оръжие — проговори през смях той. — Вие очевидно не владеете уменията да мразите изискано.

— Какво означава това? — изръмжа Уорън.

— Да се наслаждавате с цялото си сърце на добрия спор, драги.

— По-скоро бих...

— Уорън, за бога! — намеси се Джорджина.

Уорън хвърли гневен поглед към сестра си, ала после протегна ръка на Джеймс в знак на помирение, която беше приета с усмивка.

— Знам колко ти е трудно, приятелю, но те уверявам, че оставяш сестра си в ръцете на мъж, който я обича до лудост.

— Лудост? — усъмни се жена му.

Джеймс отново вдигна едната си вежда и Джорджина усети, че започва да обича тази гримаса.

— А не ме ли докара до лудост преди малко в леглото? — попита невинно той.

— Джеймс! — изстена тя и й се дощя да потъне в земята от срам. Такава дръзка забележка пред Уорън и пред всички присъстващи!

Най-после Уорън също отстъпи.

— Всичко свърши, Малъри, ти спечели — изръмжа през стиснати зъби той. — И се погрижи да я направиш щастлива. Ако не, ще дойда и лично ще ти извия врата.

— Това звучи много по-добре, стари момко — засмя се весело Джеймс и усмихнато се обърна към жена си: — Най-после и той проумя истината, Джордж. Имаше късмет, нали?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.